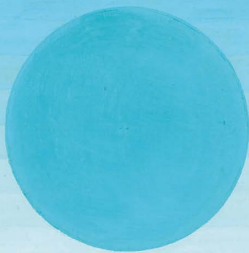

ΠΡΟΤΥΠΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Σμιλεύοντας Λόγο και Γραφή

Μαθητικές Δοκιμές
Ποίησης και Πεζογραφίας

ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ 2021

Συμπεύοντας Λόγο και Γραφή

Σμιλεύοντας Λόγο και Γραφή:

Μαθητικές Δοκιμές Ποίησης και Πεζογραφίας

Copyright © Πρότυπο Γενικό Λύκειο Ηρακλείου Κρήτης

Δοκιμές ποίησης και πεζογραφίας:

των μαθητριών και μαθητών που υπογράφουν

Επιμελήθηκαν οι φιλόλογοι:

Μαρία Γ. Πατραμάνη, Ειρήνη Κασσωτάκη,

Μαρία Πιτσάκη, Άννα Τσακιρέλη, Μαρία Φιολιτάκη

Εξώφυλλο:

έργο της Ελίνας Κουκουλάκη-Πατεράκη

Λοιπά εικαστικά έργα:

των μαθητριών και μαθητών που υπογράφουν

Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία:

Τυποκρέτα α.ε.

ΠΡΟΤΥΠΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Σμιλεύοντας Λόγο και Γραφή

Μαθητικές Δοκιμές Ποίησης και Πεζογραφίας

Ηράκλειο Κρήτης 2021

Οι δημιουργίες των μαθητών είχαν ως αφορμή και έμπνευση:

- ⊙ τον 16ο και 17ο Διεθνή Διαγωνισμό Ποίησης και Θεάτρου Castello di Duino
- ⊙ το ψηφιακό συνεργατικό περιοδικό “Λέξεις και Σκέψεις” 2019-2020 (έργο eTwinning)
- ⊙ το μάθημα της Ν.Ε. Γλώσσας και της Λογοτεχνίας (Α', Β' & Γ' Λυκείου)
- ⊙ τον Λογοτεχνικό Διαγωνισμό στο πλαίσιο της Βουλής των Εφήβων (2019)
- ⊙ τον 36ο και 37ο Παγκρήτιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό
- ⊙ τον 8ο και 9ο Πανελλήνιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό Εφηβικού Διηγήματος και Ποίησης “Γρηγόρης Πεντζίκης”
- ⊙ τον Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό Ποίησης Γιάννη Κουτσοχέρα (Δήμος Καλαβρύτων) 2020
- ⊙ τον Πανελλήνιο Διαγωνισμό στο Πλαίσιο της Ελληνικής Προεδρίας στο Συμβούλιο της Ευρώπης.
- ⊙ τον 22ο Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών
- ⊙ ποιητικά γυμνάσματα και ασκήσεις πεζογραφίας στο πλαίσιο του Ομίλου Δημιουργική Γραφή (σχολ.έτος 2020-21)
- ⊙ την ημερίδα για το “Ασφαλές Διαδίκτυο” που συνδιοργανώθηκε από το Ελληνικό Κέντρο Ασφαλούς Διαδικτύου του ΙΤΕ και την Ευρωβουλευτή κ. Μαρία Σπυράκη (2020)
- ⊙ τη 2η Σκυταλοδρομία Ποίησης, 2021 (Διοργάνωση από την υπεύθυνη του "Εργαστηρίου Δημιουργικής Σκέψης-Ελεύθερης Έκφρασης" και συγγραφέα, Μαρία Δασκαλάκη)
- ⊙ τον Διαγωνισμό δημιουργικής γραφής για παιδιά 7-17 ετών, "Γράφω στο σπίτι" (2019-2020)
- ⊙ τον Διαδικτυακό Διαγωνισμό Συγγραφής “100 Χρόνια Μέλισσα” σχολικού έτους 2020-21, διοργάνωση: "Φορέας Παιδικής Προστασίας "Η Μέλισσα”
- ⊙ τον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ιεράς Μητρόπολης Νέας Κρήνης & Καλαμαριάς, με θέμα “200 Χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση - Τιμώντας τους Ήρωες του 1821”
- ⊙ τον Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό Ένωσης Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος, με θέμα “Εορτασμός των 200 χρόνων της Ελληνικής Επανάστασης του 1821”
- ⊙ τον 13ο Διαγωνισμό Γραπτού Λόγου για το Σχολικό Έτος 2020-21, Εκδόσεων Πατάκη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προλογικό Σημείωμα	11
Π Ο Ι Η Μ Α Τ Α	13
“HOMO FABER (Άνθρωπος κατασκευαστής), ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ”	15
ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ	16
Γιατί;	17
Άβυσσος η ζωή του ανθρώπου	20
Κόκκινη κλωστή	22
ανθρώπων κοινωνία	23
Η Ελπίδα	26
Ένας κόσμος	27
Χαμένος	28
Reality	29
Inside	29
Συλλογή ποιημάτων: Η εγκλωβισμένη λύτρωση	33
Σιωπή	36
Είδωλα	40
“ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ”	42
ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ	43
Νότες κουβάρια	44
Εκεί που ξεκίνησε η μουσική	45
Μουσική	46
Πύλη των ασμάτων	48
Εκεί όπου γεννιέται η μουσική	49
Τι ενώνει τους ανθρώπους;	50
Πάθος και μουσική, οι κοινοί παρανομαστές	51
Μουσική	53
Η αρμονία του πολέμου	55

Γραμμές πέντε	58
Μουσικά Ερωτήματα	60
Γι' αυτό φοβάμαι τη σιωπή	62
ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ	65
Ησυχία μετά την καταιγίδα	66
Εκεί που ξεκινάει η Μουσική	67
Όπου κι αν πας	69
Μ(ε) ΟΥΣΙ(α) (ΚΗ)	70
Ασφυκτιώ	71
ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΘΕΜΑ	73
Μη φοβηθείς...	74
Έβελιν	76
Περιπλανώμενη	76
Καταστροφική	77
Αγωνία	79
Μια μέρα	81
Στάσιμα νερά	81
Πλάσματα του φωτός	83
Στάχτη άμμου	84
Σιωπή...	86
Φθαρμένος	87
Η αλληγορία μου	88
Θυμάμαι ότι σ' αγάπησα	89
Παιδιά της Τέχνης	90
Τα όμορφα της νύχτας άστρα	91
Έβελιν	92
Κόμπος το μυαλό	93
Στον εαυτό μου	93
Νοσταλγία	94
Άρωμα Νιότης	95
Ταξίδι	95
Παρθενώνας ζωής	96
Ν' αγαπάς αληθινά...	97
Ο άνθρωπος	98
Η άλλη Οφηλία	100

Ωδή στη ζωή	101
Στιγμές παγωμένες στον χρόνο	102
Η φυγή σου	103
Κώμα ή ζωή;	104
Κάθαρσις	105
Ψευδαισθήσεις	106
Απόδραση	108
Ξεσηκωμός	109
Σώματα	109
Ταξίδι στον χρόνο	110
Κρυμμένος θησαυρός	111
Ο λαβύρινθος	112
Φτερούγισμα αυτοθυσίας	113
Κρύο τσουχτερό	113
Κορίτσι	114
Μουτζούρες	114
Απολιθώματα	115
Το ξεχωριστό ταξίδι	116
Περπατώ	116
Στην αναζήτηση του κόσμου μας	118
Πόλεμος	119
Νούμερο Παλιό	120
Για τον Θ. Μικρούτσικο	121
Τούτο το δάκρυ	123
Αν	123
Προτού φύγεις	124
Ελπίδα	124
(Δεν) θα(σε)αλλαττα	125
Κορίτσι	126
Αποτύπωση σκέψης	127
Ευάλωτος	128
Γραμμή της ζωής	129
1821: ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ	130
Κολοκοτρώνης	131
Ελευθερίας Αγώνας	132
Διακόσια χρόνια πριν... ..	133

Άπιαστη κόρη	134
Φρόνημα αδούλωτο	135
Θυσία	137
HAIKU	138
Φθινόπωρο	139
Χριστούγεννα	146
Ελεύθερο θέμα	152
MANTINADEΣ	157
Πάνω σε έναν ξένο στίχο	158
Πάνω σ' έναν (ακόμη) ξένο στίχο	164
Μαντιναδολογούμε	165
ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΕΣ (τα πιο μικρά ποιήματα με έμπνευσή από εμάς τους ίδιους)	167
Π Ε Ζ Ο Γ Ρ Α Φ Η Μ Α Τ Α	171
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ	172
Άγρια βουνά...	173
Ακόμα και αν.....	180
Γράμμα στη μαμά μου	182
Ο Άγγελος του Κάστρου	185
Η απόσυρση	188
Νεραϊδούλα μου...	193
Ζήσε για μένα	197
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΠΟΝΖΑΪ	202
Η φούστα της μάνας	203
Μνήμη	205
Εκείνοι	206
Καλά Χριστούγεννα!	207

Προλογικό Σημείωμα

Με ιδιαίτερη χαρά προλογίζω την έκδοση του Προτύπου ΓΕ.Λ. Ηρακλείου: «*Σμιλεύοντας Λόγο και Γραφή: Μαθητικές Δοκιμές Ποίησης και Πεζογραφίας*» (2021). Η έκδοση αφορά κείμενα ποιητικά και πεζά της Ελληνικής γλώσσας, περιλαμβάνοντας κείμενα μαθητριών και μαθητών, κάποια από τα οποία έχουν αποσπάσει βραβεύσεις σε ποιητικούς διαγωνισμούς στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, κατά τα έτη 2019-2021. Κατά περίπτωση, σύμφωνα με τις προδιαγραφές ευρωπαϊκών διαγωνισμών και προγραμμάτων, τα ελληνικά κείμενα συνοδεύονται από μεταφράσεις τους στην ιταλική και την αγγλική γλώσσα. Συντελώντας στην εξοικείωση των μαθητών σε τεχνικές μετάφρασης.

Η Λογοτεχνία, αδιαμφισβήτητα, μέσω της Ποίησης και της Πεζογραφίας, συντελεί στη θεραπεία της ανθρώπινης ψυχής.

Η Ποίηση, μάλιστα, ενισχύει την κριτική σκέψη καθώς επιβάλλει στον αναγνώστη να σκεφτεί σε βάθος. Να ανακαλύψει το νόημα πίσω από τις λέξεις, το οποίο τις περισσότερες φορές δεν είναι προφανές ή μονοδιάστατο. Γι' αυτό και η σπουδή της είναι ευεργετική στους μαθητές. Μέσω της διδασκαλίας, η επαφή των νέων μαθητών με τα λογοτεχνικά κείμενα, από την ανάγνωση έως την ανάλυσή τους, για να εμβαθύνουν στα μυστικά της Γλώσσας που μιλούν (η γλώσσα είναι πατρίδα) και να μυηθούν στους τρόπους έκφρασης και το ύφος της ποιητικής γραφής.

Οι νέες μαθήτριες και οι νέοι μαθητές, που ασκούνται στη συγγραφή λογοτεχνικών κειμένων, ταυτόχρονα με την αναζήτηση της θέσης τους στη ζωή, διαμορφώνουν και τον ιδεότυπο των πολιτισμικών αξιών στη σκαλωσιά του μέλλοντός τους. Με την ακατανίκητη δύναμη της νιότης δύνανται να εμπνεόνται και να πλάθουν φιλοσοφικό στοχασμό και κριτική σκέψη στον αργαλειό του νου και να ελευθερώνουν ελλόγως (εν λόγω) τα συναισθήματα της ψυχής.

Είναι, λοιπόν, ελπιδοφόρο, το πώς σε καιρούς που οι εθνικές γλώσσες στο Παγκόσμιο σύστημα πλήττονται, οι ογδόντα από τους διακόσιους τριανταεπτά μαθητές του Προτύπου Λυκείου Ηρακλείου, ενώ εξελίσσονται σε επαρκείς χειριστές των ψηφιακών μέσων και μαθαίνουν για την τέταρτη βιομηχανική επανάσταση, τη λεγόμενη *Τεχνητή Νοημοσύνη*, ταυτόχρονα ασκήθηκαν και μυήθηκαν στην

σχολική τάξη στην *Τέχνη του Λόγου* και έδωσαν τις δικές τους *Δοκιμές γραφής*. Προπάντων, κατάφεραν να αποτυπώσουν τον δικό τους κριτικό λόγο, την άποψή τους σε επίκαιρα θέματα.

Και πάνω απ' όλα τα παιδιά μας ετήρησαν τη συστοιχία *Διάνοιας-Λόγου* που οι Αρχαίοι Έλληνες μας κληροδότησαν. Ότι ο Διονύσιος Σολωμός, απλά και καθαρά σημειώνει: «Πρέπει πρώτα να συλλάβει ο νους κι ύστερα η καρδιά να αισθανθεί αυτό που ο νους συνέλαβε».

Γι' αυτό Συγχαίρουμε από καρδιάς τα εκλεκτά μας παιδιά, τις μαθήτριες και τους μαθητές μας, που, υπό το βλέμμα της αιωνιότητας (*sub specie aeternitatis*), συνέθεσαν τις δικές τους ψηφίδες Λόγου και Γραφής καταθέτοντάς τις σ' αυτή την έκδοση. Επίσης, ο δίκαιος έπαινος αποδίδεται στις φιλόλογους τους, που ταξίδεψαν μαζί τους, ως δασκάλες ψυχής, στον βαθύ και ατέρμονο πόντο της *Ποίησης* ή αλλιώς της *Ζωής*.

Καίρια, ο ταυτόσημος συμβολισμός *ποίησης και ζωής*, αποτυπώνεται στο εξώφυλλο της έκδοσης, με θέμα αναφοράς τη θάλασσα. Για την επεξεργασία και την αισθητική ανάδειξή του στην εκτύπωση, συνέβαλε με τη μοναδική – απaráμιλλη τέχνη της, η καλή ζωγράφος και φίλη, κ. Στέλλα Κουκουλάκη, την οποία ευχαριστώ εκ βάθρων!

Για την ηθική και υλική στήριξη της έκδοσης, ξεχωριστές ευχαριστίες οφείλονται προς τους Γονείς και Κηδεμόνες των μαθητών του Σχολείου και τον Πρόεδρο του Συλλόγου τους, κ. Ιωάννη Ρωμανό, καθηγητή της Ιατρικής Σχολής του Παν/μίου Κρήτης. Ακόμη, εκφράζονται ευχαριστίες προς το Τυπογραφείο ΤΥΠΟΚΡΕΤΑ, για όλες τις διευκολύνσεις, και κυρίως την εξαίρετη επιμέλεια του βιβλίου, από την κ. Ελευθερία Μαυρογιάννη και τον κ. Νίκο Ντρετάκη.

Αξίζει να σημειωθεί, τέλος, ότι η έκδοση έχει συνάφεια με το Εκπαιδευτικό – Διεπιστημονικό Πρόγραμμα Υποστήριξης Γλωσσικού Γραμματισμού στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (Ομάδα 11 ΣΕΕ του ΠΕΚΕΣ Κρήτης) με ΣΕΕ την κ. Βασιλεία Καλοκύρη. Επιπροσθέτως, περιλαμβάνονται σ' αυτήν κείμενα σχετικά με τη θεματική: «Πολιτισμική κληρονομιά» και τον Εορτασμό της Παγκόσμιας Ημέρας Ποίησης, στο πλαίσιο του δικτύου Σχολείων της Unesco, στο οποίο έχει ενταχθεί το Πρότυπο Γενικό Λύκειο Ηρακλείου Κρήτης.

Ηράκλειο, 27 Μαΐου 2021.

Η Διευθύντρια
Μαρία Γ. Πατραμάνη,
Φιλολόγος - Δρ. Ιστορίας

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

“HOMO FABER (Άνθρωπος κατασκευαστής), ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ”

Άνθρωπος και Δημιουργία: από τότε που αποδόθηκαν στο ανθρώπινο είδος τα χαρακτηριστικά της ταξινόμησής του σε "homo faber" (άνθρωπο-κατασκευαστή), άντρες και γυναίκες με τη δημιουργικότητα, τις δυνατότητες και την ευφυΐα τους έχουν διαμορφώσει έναν κόσμο στον οποίο εκφράζουν την ελευθερία τους, η οποία ωστόσο, κάποιες φορές τους καθιστά σκλάβους ενός ανεπιθύμητου πεπρωμένου.

Και η ποίηση, με τη μελωδία της, άλλοτε ως ύμνος και άλλοτε ως απόγνωση, συνιστά αναπόσπαστο κομμάτι και αντανάκλαση αυτής της αξιοσημείωτης εξέλιξης.

Man and Creation: since mankind has assumed the characteristics indicated by the classification of "homo faber", women and men with their creativity, capacity and intelligence have shaped a world in which they express their freedom, which however sometimes made them slaves of an unwanted destiny.

And poetry with its song of grace or despair is part of this extraordinary story and reflects it.

16ος Διεθνής Διαγωνισμός Ποίησης και Θεάτρου
“Castello di Duino”, 2019-2020

ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΜΝΕΙΑ

για το Πειραματικό Γενικό Λύκειο Ηρακλείου,
στον 16ο Διεθνή Διαγωνισμό Ποίησης και Θεάτρου
“Castello di Duino”, 2019-2020

Ελιάνα Βερδιάκη, Σοφία Τσαγκαράκη

Γιατί;

Και τελικά πού φτάσαμε;
Χρόνια ολόκληρα αέναης εξέλιξης
Και ποιο το αποτέλεσμα;
Σχεδόν κανένα

Οι πραγματικές φιλίες λιγότεψαν
Οι αληθινές σχέσεις εξαφανίστηκαν
Ο ψυχικός μας κόσμος αλλοιώθηκε
Γιατί;

Γίναμε απρόσωποι
Γίναμε αγάριστοι
Χαμένοι να περπατάμε στη γη της δόξας και του χρήματος
Γιατί;

Μέσα στις πόλεις
Ο ήλιος δεν λάμπει όπως παλιά
Δεν σφίζει ούτε από ζωή ούτε από χαρά
Αλλά μας καταστρέφει και μας αρρωσταίνει
Γιατί;

Πόσα λάθη...
Και πόσα παράπονα...
Πόσες ευκαιρίες ανεκμετάλλευτες από φόβο...
Γιατί;

Εγκλωβισμένοι όλοι στα προβλήματα
Κι ο καθένας κλεισμένος μόνος του μέσα στο κάστρο του
Με πύργους φτιαγμένους από τα ίδια του τα χέρια
Χωρίς νόημα, χωρίς όνειρα
Άραγε για πόσο ακόμα...
Και γιατί;

Perché?

E alla fine dove siamo arrivati?
Anni interi di evoluzione perpetua
E il risultato?
Quasi niente

Le amicizie vere sono diminuite
Le relazioni vere sono sparite
Il nostro mondo interiore si è alterato
E perché?

Siamo diventati impersonali
Siamo diventati ingrati
Camminando, persi, sulla terra della Gloria e dei soldi
E perché?

Nelle città
Il sole non brilla come una volta
Non è pieno né di vita né di gioia
Ma ci distrugge e ci ammala
E perché?

Quanti sbagli...
E quante lamentele...
Quante occasioni perse dalla paura...
E perché?

Intrappolati tutti nei problemi
E ognuno chiuso solo dentro il suo castello
Con torri fatte dalle sue stesse mani
Senza senso, senza sogni
Per quanto ancora...
E perché?

Γιατί,
Και τρώγα που φτάσαμε,
Χρόνια ολόκληρα αλάνες εξάλειψης
Και πού το αποτέλεσμα,
Σχεδόν κανένα.

Οι πραγματικές φιλίες ληστέυον
Οι αληθινές σχέσεις εξαφανίστηκαν
Ο ψυχός μας κόσμος αβυσσώθηκε
Γιατί,

Γίναμε απρόσωποι
Γίναμε αχάριστοι
Χαμένοι να περπατάμε στη γη
της δόξας και του χρήματος
Γιατί,

Μέσα στις πόλεις
Ο ήλιος δεν λήμπει όπως παλιά
Δεν σφύζει ούτε από ζήνη ούτε από χαρά
Αλλά μας καταστρέφει και μας αρρωσταίνει
Γιατί,

Πόσα λάθη...
Και πόσα παράπονα...
Πόσες ευκαιρίες ανεμετάλλευτες από φόβο...
Γιατί,

Εγκλωβισμένοι όλοι στα προβλήματα
Κι' ο καθένας κλεισμένος
μόνος του μέσα στο κάστρο του
Με πυρρους φτιαγμένους
από τα ίδια του τα χέρια
Χωρίς νόημα, χωρίς όνειρα
Αραγε για πόσο ακόμα...
Και γιατί,

Ελιάνα Βερδιάκη

Νικόλ Ισμαΐλι, Μαρισύνη Πατελάρου

Άβυσσος η ζωή του ανθρώπου

Μια οθόνη στο κενό
Ένα βλέμμα αδειανό.
Θάλασσα από γνώσεις,
Σκέψεις και απόψεις.

Σε μια μονάχα εφαρμογή,
Είναι κρυμμένη η λογική.
Φυλακισμένη ουρλιάζει,
Η καρδιά σπαράζει.

Σ' όλη αυτή τη διαδρομή,
Ο άνθρωπος ζει σ' ένα κλουβί.
Στην άβυσσο χαμένο
Για πάντα ξεχασμένο.

Στο μυαλό μου απορία
Που θυμίζει τραγωδία.
Πώς φτάσαμε ως εδώ
Με την τεχνολογία;

Un abisso la vita umana

Uno schermo sul vuoto
Uno sguardo vuoto.
Un mare di conoscenze,
Pensieri e saggezze.

In una sola applicazione,
Si nasconde la ragione.
Imprigionato sta urlando,
Il cuore si sta spezzando.

In tutto questo percorso,
Nella gabbia vive l'uomo.
Nell'abisso scordata
Per sempre dimenticata.

Nella mia mente una domanda
Tutta diversa d'allegria.
Come siamo arrivati qui
Con la tecnologia?

Ελεάννα Χατζάκη, Κέλλυ Χρονάκη

Κόκκινη κλωστή

Τρεις αδελφές απόψε
στου Δία το παλάτι,
όλες μαζί ύφαιναν.
Μα η κλωστή τους,
μια ανθρώπινη ασήμαντη ζωή.

Ιέρειες του χρόνου,
μετράνε την κλωστή και την κοιτάζουν.
Τι άραγε θα αποφασίσουν τούτη την φορά;

Η Κλωθώ γνέθει το νήμα της ζωής στον αργαλειό της,
κάποιον θα τρυπήσει το αδράχτι.
Η Λάχεσις μοιράζει τους κλήρους
και η μικρότερη, η Άτροπος, αποφασισμένη
ετοιμάζεται να κόψει το νήμα.

Ω θεές της Μοίρας,
που εσείς διατάξατε την καταστροφή της Τροίας
από τους Έλληνες,
δείξτε έλεος.

«Μοῖραι ἀπειρέσιοι,
Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
κλῦτέ μου εὐχομένου,
πολυώνυμοι...»*

Όμως οι τρεις fata είναι ανένδοτες, ψυχρές, αμείλικτες,
δεν χαρίζουν δεύτερες ευκαιρίες.

Όχι, δεν μπορεί να το επιτρέψει αυτό,
θα πάρει τη ζωή στα χέρια του,
θα ξεφύγει από το πεπρωμένο του,
θα αλλάξει την έκβαση των πραγμάτων.

Δεν είναι οι Μοίρες κυρίαρχες της ζωής του!

ἀνθρώπων κοινωνία

Βράδιασε και απόψε στην μεγάλη πόλη,
ώρα ανακάλυψης, ώρα αποκάλυψης.
Ένα σκυλί αλυχτάει, το ακούω από μακριά.
Ψάχνω να βρω την αλήθεια, ψάχνω να βρω κάτι για να πιαστώ.

Ψιθυρίζοντας στίχους της Σαπφούς, φτάνω στα σκαλιά της Εκκλησίας.
Ο Σωκράτης και ο Άλκιβιάδης στέκονται εκεί, μα η πόρτα κλειδωμένη.
Για τους είσπνήλας ** και τους αἵτας, *** όμως, ορθάνοιχτη.

Θυμάμαι λόγια του Ξαδαμάνθυος, καθώς φτάνω στο δικαστήριο της Ηλιαίας.
Οι ιωνικοί κίονες μετατράπηκαν σε δωρικά σίδερα.
Πίσω από αυτά χιλιάδες άνθρωποι,
που συνάντησαν την ίδια Μοίρα με τον Θηραμένη.

Προχωρώ και στέκομαι πλάι του Παρθενώνα.
«...δημοκρατία κέκληται μέτεστι δὲ κατὰ μὲν τοὺς νόμους
πρὸς τὰ ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἴσον...» **** έγραψε ο Θουκυδίδης, εραστής
της Δημοκρατίας.
Κοιτώ τον ξάστερο ουρανό και αναπολώ μέρες ελευθερίας, μέρες ισότητας.
Αν υπήρξαν ποτέ...

Τέτοιε κόσμε δεν σε θέλω.
Τέτοιε κόσμε σε αλλάζω.

* «Ω Μοίρες αναρίθμητες, αγαπητά τέκνα της μαύρης Νυκτός, ακούσατε την προσευχή μου εσείς με τα πολλά ονόματα...»

** είσπνήλας: ο ερωτευμένος, συνήθως ενήλικας.

*** Αἵτας: ο ανήλικος που αγαπιέται, ο ερωμένος

**** «καλείται δημοκρατία ὅλοι ἔχουν τα ἴδια δικαιώματα ἀπέναντι στους νόμους για τις ιδιωτικές τους διαφορές...»

Filo rosso

Tre sorelle questa notte
Al palazzo di Giove,
Tessevano tutte insieme.
Ma il loro filo
un' insignificante vita umana.

Sacerdotesse del tempo,
Misurano il filo e lo guardano.
Chissà cosa decideranno questa volta?

Cloto regge il filo della vita sul suo telaio,
Qualcuno verrà punto dal fuso.
Lachesi dispensa la sorte
Ed Atropo, la più giovane, decisa
Sta per tagliare il filo del fato.

Oh Moire,
Voi che avete ordinato la distruzione di Troia
Da parte dei greci,
Mostrate la vostra pietà.

«Μοῖραι ἀπειρέσιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
κλῦτέ μου εὐχομένου, πολυώνυμοι...»*

Però queste tre fate intransigenti, fredde e dure,
Non regalano una seconda occasione.

Ma no, non si può permetterlo,
Prenderà la sua vita nelle proprie mani,
Scapperà dal suo destino,
E cambierà l'esito delle cose.

Non sono le Moire che dominano la sua vita!

Società Umana

È venuto il buio anche stasera in questa città grande,
Un momento di scoperta, momento di rivelazione.
Un cane sta ululando, lo sento da lontano.
Sto cercando la verità, qualcosa a cui attaccarmi.

Sussurando I versi di Saffo, arrivo ai giardini della Chiesa.
Socrate e Alcibiade stanno lì, ma la porta è chiusa a chiave.
Per gli innamorati e per gli amanti, però, è completamente aperta.

Mi ricordo le parole di Radamante, mentre arrivo alla Corte d'Eliea.
Le colonne ioniche si sono trasformate in ferri dorici.
Dietro a questi, migliaia di persone
Che avevano lo stesso destino di Teramene.

Vado avanti e mi fermo accanto al Partenone.
«...δημοκρατία κέκληται μέτεστι δὲ κατὰ μὲν τοὺς νόμους πρὸς τὰ
ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἴσον...»** scrisse Tucidide, amante della Democrazia.

Guardo il cielo senza stelle e ripenso ai giorni di libertà.
Se mai ci fossero stati...

Oh, mondo così, non ti voglio.
Oh, mondo così, ti cambio.

* "Oh Moire innumerevoli, care discendenti della Notte scura, ascoltate la mia preghiera, voi, con I tanti nomi..."

** "...si chiama democrazia: tutti hanno gli stessi diritti di fronte alla legge per le loro controversie private..."

Δανάη Σαββίδη, Νικόλαος Σωμαράκης

Η Ελπίδα

Ένα αστέρι
που φωτίζει και φωτίζεται
από ένα κόσμο λαμπερό

Ένα όνειρο
Που κανείς δεν άφησε
Και κανείς δεν κράτησε

Και όταν σε ρωτήσουν
Πες τους δεν έτυχε
Δεν ήρθε

Ενώ ως νέος
Κοιτούσες έξω
Μια «κοινωνία»

Κλεισμένος στο μυαλό
Δεν ήξερες, δεν φαντάστηκες
Την κρυφή αλήθεια

Τώρα περιμένεις
Νιώθεις την πίκρα
Κοιτώντας τη γλύκα της ζωής

Το όνειρο καταστράφηκε
Όχι από εσένα
Όχι από κανένα

Η απορία όμως έμεινε
Ενώ βαθιά μέσα κάτι λέει
«Υπάρχει ακόμη ελπίδα»

Ένας κόσμος

Κοίτα να δεις
μια κατάντια
που δημιούργησες

Κοίτα να δεις
μια ελπίδα
που έσβησες

Δεν υπάρχει πια
η “σωτηρία”
που περίμενες

Βλέπεις μα δεν νιώθεις
τις συνέπειες
τις απώλειες

Σε ένα δευτερόλεπτο
μια σκέψη
μια πράξη

Τόσο ασήμαντη
έτσι φαίνεται
η καταστροφή

Δες έξω
μα νιώσε μέσα
τι συμβαίνει

“Καίγεται ο πλανήτης μας”
έτσι λένε
και πιστεύεις

“Φταίνε οι άλλοι”

φωνάζεις

και συνεχίζεις

Ενώ ξέρεις

πως φταις

Εσύ

Χαμένος

Ένα πέπλο στάχτης

σε πλάκωσε

σου έσπασε τα φτερά

Οι δυνάμεις σου

χάθηκαν στο χρόνο

χάθηκες εσύ

Τίποτα πια ίδιο

όλα έχουν αλλάξει

έγιναν μαύρα

Ξέχασες το όνειρο

έχασες τον στόχο

έμειναν εκεί

Είναι δύσκολο να παίρνεις

αποφάσεις για ζωή

λεφτά η ηθική

Και απ' αυτό

όποιο διαλέξεις

πρέπει να σε ευχαριστεί

Θα' ρθουν μέρες χαρούμενες

μέρες φωτός

με μια γεύση ελπίδας

Reality

It's a mystery
a cold truth
how the world operates
without you

Inside

Her shiny orange hair
her bright-green eyes
and her smile
the smile that could make the whole world smile

As she walked through the corridor
the invisible wind gently pushed her hair back
and made people stare
as a goddess passed by

In their minds she was perfection
In their minds she was a happy puppy
But what she felt inside
was simply unpredictable

Heartbroken and in pain
She didn't show it
hiding from reality
she played along

Depression hit hard
so unexpected
She left a quick message to her friend
saying she was terribly hurt

She went home
Held her father's rifle
up against her head
Five, four, three two, one...

La speranza

Una stella
che illumina e viene illuminata
da un mondo brillante

Un sogno
Che nessuno ha lasciato
E nessuno ha tenuto

E quando ti chiederanno
Digli ... non è capitato
..... non è venuto

Mentre come un giovane
guardavi fuori
una “società”

Chiuso nella tua mente
Non sapevi, non immaginavi
la verità nascosta

-
Adesso aspetti
Senti l'amaro
Guardando la dolcezza della vita

Il sogno è distrutto
Non da te
Non da nessuno

Il quesito, però, è rimasto
Mentre qualcosa dentro dice:
“C'è ancora speranza”

Un mondo

Guarda qua
la miseria
che hai creato

Guarda qua
la speranza
che hai spento
Non c'è più
la “salvezza”
che ti aspettavi

Vedi ma non senti
le conseguenze
le perdite

In un secondo
un pensiero
un atto

Quanto insignificante
sembra così
la distruzione

Guarda fuori
ma senti cosa
ti succede dentro

“ Brucia il nostro pianeta”
così si dice
e tu ci credi

“La colpa è degli altri”
gridi
e continui

Mentre lo sai
che la colpa è
tua

Perso

Un velo di cenere
ti è caduto addosso
ti ha spezzato le ali

Le tue forze
si sono perse nel tempo
ti sei perso anche tu
Niente è più come prima
tutto è cambiato
è diventato nero

Ti sei scordato del sogno
hai perso l'obiettivo
sono rimasti lì

È difficile prendere
decisioni di vita
soldi o etica
E di questi
quello che scegli
te lo devi godere

Verranno giorni felici
giorni di luce
con il sapore della speranza

Μαρία Κυρέζη, Λίνα Κυριακάκη,
Εύα Μακρή, Στέλλα Μανωλίτση

Συλλογή ποιημάτων: *Η εγκλωβισμένη λύτρωση*

Haiku

Ζωή μου κλέφτρα
της ψυχής η αφέντρα
λευτέρωσε με.

Είμαι σαν μπαλόνι,
Η ελευθερία μου ο αέρας που εγκλωβίζω.
Αν με υπερφουσκώσουν θα σκάσω.
Είμαι φυλακισμένη στη ζωή που θέλω,
που ποτέ δε θα έχω.

Στα ματόκλαδά μας πάνω,
η σκιά της μοίρας
που σκεπάζει το φως
των αστεριών.

Μία ανήσυχη λάμψη
που τρεμοσβήνει αδύναμα
σαν την ψυχή μου
σαν τη ζωή μου.

Θέλω να τρέξω,
να φύγω να χαθώ
μα με κρατάνε
άγρια δεσμά πίσω στο χώμα.

Κάθε φορά που νομίζω πως
ξέφυγα
μπήγεται στο δέρμα μου
η καυτή αλυσίδα.

La salvezza intrappolata

Haiku

Vita mia, ladra
Padrona dell'anima
liberami.

Sono come un palloncino
L'aria intrappolata la mia libertà
Se mi gonfiano troppo, scoppio
Sono imprigionata nella vita che voglio,
che non avrò mai.

Sulle nostre ciglia
l'ombra del destino
che copre la luce
delle stelle.

Un fulgore inquieto
tremola debole
come l'anima mia
come la vita mia.

Voglio correre,
voglio scappare
perdermi
ma mi tengono
legami feroci, giù, per terra.

Ogni volta che penso di
avercela fatta
mi entra nella pelle
la catena rovente.

Un guaio la libertà,
Peso per I miei legami
che mi tirano
giù, sul fondo.

Λίνα Κυριακάκη

Ειρήνη Κοκολάκη-Τέντου, Όλγα Λαντζουράκη

Σιωπή

Καθώς έρχεσαι,
θυμήσου
να με ξεχάσεις·
γιατί στα μάτια χάνονται
κάτι φθαρμένα απογεύματα
και η φωνή σου ακόμα
μυρίζει σ'αγαπώ.
Μα η σιωπή σε
κατακλύζει·
ίσως τα λόγια σε
έπνιγαν.

Γιατί προσπαθώ να σε
βρω
σε περασμένα
καλοκαίρια
που τα μελτέμια σε
έκλεψαν
και έφεραν χειμώνα,
και πια μόνος,
να σε ψάχνω.

Γιατί τα αστέρια
ζηλεύουνε τα μάτια
σου, τα χείλη σου,
εσένα...

Στα αλήθεια...
Στ' αλήθεια φεύγεις πια
γιατί δεν χωράς στην
αγκαλιά μου·
η βάρκα της ψυχής σου

αναζητά πιο όμορφα,
πιο μεγάλα λιμάνια και
πιο γαλάζιες
θάλασσες...
Τούτα για να σε
χωρούν ολάκερο,
μη τύχει και χαθείς.

Όμως το ξέρω,
σα φουρτούνες
έρχονται,
το ξέρω,
θα γυρίζεις πίσω στο
λιμανάκι μας,
με τα μικρά καϊκια,
και τους φτωχούς
ψαράδες.
Θα γυρνάς.

Μα, αγαπημένη μου,
ήρθε η σειρά μου να
φύγω
να βρω άλλα μάτια να
μ' εμπαίζουν,
άλλα βλέμματα να με
τυραννούν.

Και ίσως κάποτε,
κάποτε να
ξανασυναντηθούμε
σε χειμερινά μας
όνειρα,
στα ζεστά σκεπάσματα
της παλιάς μας
αγάπης.

Silenzio

Venendo,
Ricordati di scordarmi:
Perché negli occhi si perdono
Dei pomeriggi logori
E la tua voce, ancora,
Odora un “ti amo”.
Ma il silenzio ti inonda:
Forse le parole ti soffocavano.

Perché ti provo a trovare
Nelle estati passate
Quando I meltemi
ti hanno rubato
e hanno portato l’inverno,
e, oramai, da solo
ti sto cercando.

Perché le stelle
Sono invidiose dei tuoi occhi,
Delle tue labbra,
Di te...

Davvero...
Oramai, vai via, davvero
Perché il mio abbraccio
Ti sta stretto:
La barca della tua anima
Cerca dei porti più belli,
e più grandi e dei mari
più azzurri...
Per contenerti tutto,
Per non perderti.

Però lo so,
Vengono come le tempeste,
Lo so,
Ritornerai al
Nostro piccolo porto,
Con le piccole barche,
E I pescatori poveri.
Tornerai.

Ma, cara mia,
Adesso tocca a me
Ad andare via
A trovare altri occhi
Che mi prenderanno in giro,
Altri sguardi
A torturarmi.

E, forse, allora,
Ci rivedremo
Nei nostri sogni
invernali,
sotto le calde coperte
del nostro amore
Vecchio.

Κώστας Κουναλάκης, Έφη Παντελάκη

Είδωλα

Ένας κόσμος περιστρέφεται γύρω τους
Όλοι, ρομπότ, με προκαθορισμένη πορεία και ρόλο
Υπηρέτες του ίδιου σκοπού
Αποφυγή; Καμιά, μονάχα αποδοχή.
Αντίσταση; Καμιά, μονάχα υποταγή.
Δεν ζουν, απλά υπάρχουν
Σαν άψυχα αγάλματα, ξεχασμένα, σε κάποιο
μουσείο που κανείς δεν τα πρόσεξε
Σαν πιτσιλιές σε κάποιο πίνακα, που
σταμάτησαν να ζωγραφίζουν
Σαν μαριονέτες στην παράσταση της
αγανάκτησης με την αυλαία να έχει πέσει,
από καιρό
Κι εμείς; Εμείς δεν ξέρουμε
Δεν ξέραμε ποτέ
Εκείνοι; Ανήμποροι να δραπετεύσουν, να μιλήσουν, να φωνάξουν, να ακου-
στούν
Ζουν σαν μια χούφτα βότσαλα στον απέραντο ωκεανό της άγνοιας
Έχοντας χάσει από καιρό τη νήσο της
ελπίδας
Με τα ρεύματα να παρασέρνουν τα όνειρά τους
Μένουν εκεί, να παλεύουν με τον εαυτό τους.

Idoli

Un mondo gira attorno a loro
Tutti, robot, con il percorso e il ruolo
Predeterminati
Servi dello stesso scopo
Elusione? Nessuna, soltanto accettazione.
Resistenza? Nessuna, soltanto sottomissione.
Non vivono, solo esistono
Come delle statue inanimate, scordate in qualche
Museo dove nessuno le ha notate
Come gli spruzzi su un quadro, che
hanno smesso di dipingere
Come I burattini nello spettacolo
Dell'indignazione dove il sipario
È calato da molto tempo
E noi? Noi non sappiamo
Non abbiamo saputo mai
E loro? Incapaci di sfuggire,
Di parlare, di gridare, di essere sentiti
Vivono come una manciata di sassolini
Nell' oceano infinito dell' ignoranza
Avendo perso, da tempo, l'isola della Speranza
Con le correnti che trascinano
I loro sogni
Restano lì a combattere contro
Se stessi

“ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ”

Πού γεννήθηκε η μουσική; Στην ψυχή του ανθρώπου, στο πνεύμα των λαών, στον ρυθμό του χρόνου και της φύσης, στο τραγούδι των πουλιών; Τι συμβαίνει εκεί ακριβώς όπου γεννιέται η μουσική;

Where does music originate? In the soul of man, in the spirit of peoples, in the rhythm of time and nature, in the song of birds? What happens when music is born, right there in those places where it is born?

17ος Διεθνής Διαγωνισμός Ποίησης και Θεάτρου
“Castello di Duino”, 2020-2021

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ

Εύα Μακρή

Νότες κουβάρια

Πόσο θα ' θελες
σε μελωδία πιάνου
η ζωή να ' ταν χτισμένη;

Κάθε σκέψη,
κάθε λέξη:
μια νότα,
μια αστροφεγγιά.

Κάθε αίσθημα
κεντημένο
σε μία ξεχασμένη
παρτιτούρα.

Παρτιτούρα
ρυθμική,
μελαγχολική,
χαρούμενη.

Παρτιτούρα
ιερού οργάνου.

Notes entangled

How you'd wish
life was built
upon a piano melody

Every thought,
every word:
a note,
a starry night

Every feeling
embroidered
in a forgotten
music canvas

Canvas
rythmic,
melancholic,
euphoric.

Canvas
of a holy instrument.

Μιχάλης Κυραλάκης

Εκεί που ξεκίνησε η μουσική

Εκεί που ξεκίνησε η μουσική
έτσι ξεκινήσαμε και μεις.
Το “αγαπώ” τραγούδι που δεν λέγεται πολύ
και μας φυλακίζει από την πρώτη τη στιγμή.
Μόνο που αυτή υπάρχει από πολύ παλιά,
εμείς βρεθήκαμε λίγο πιο μετά.
Η μουσική τους ανθρώπους ένωνε με τη μια
και γω όταν σε είδα σε λάτρεψα με μια ματιά.
Η μουσική είναι η αρχή και είναι το συναίσθημα
κουδουναι η αγάπη στο ξυπνητήρι της καρδιάς
Όταν ακούς μια μελωδία θες να την ακούς ξανά
έτσι και με την αγάπη κάναμε από παιδιά
θα’ πεφτες ποτέ από βουνό αν ήταν για κάποιον
που σου’ πε για υποσχέσεις αλλά έφυγε μ’ άλλον
Μην ανεβάσεις άσπρη σημαία, δεν άξιζε μάλλον
ίσως να μην ήταν εντάξει για το παρόν.

Where the music started

Where the music started
That's how we started.
"I love "a song that is not said much
And imprisons us from the start
she's been around for a long time.
We met after a little while
Music brought people together at once
And when I saw you, I loved you at a glance.
Music is the beginning and it's the feeling of the heart
Love is ringing inside inside of my heart
When you hear a melody you want to hear it from the start
So we did as children in the past
Have you ever fallen head over hills for somebody
Who told you about promises, but she's probably gone.
Don't give up you'll know that she wasn't worth it.
Maybe it will be okay from now on.

Αθανασία Μεταξά

Μουσική

Άκουσέ με
να σου πω μια ζωγραφιά
της φαντασίας μου
ή της φύσεως
με ήχους στα αυτιά σου

Μουσική η ζωή μας
Μουσική κι η φωνή μας
Μας φυλάγει μοναχά χαρά
Μες στην μπόρα και μες στη χιονιά

Μουσική η ζωή μας
Μουσική κι η ψυχή μας
Μας χαϊδεύει με νότες στ' αυτιά
Μουσική μουσική και ξανά μουσική
Παραμύθι γλυκό η ζωή ...

Music

Listen to me
Telling you a picture
Of my imagination
Or of nature
With sounds in your ears

Music is our life
Music is our voice
It brings only you
In the midst of downpour and snow

Music is our life
Music is our soul
It touches our ears with notes
Music music and music again
A sweet tale is life.

Νικόλαος Σωμαράκης

Πύλη των ασμάτων

Μίλησα με τις μούσες μου χτες βράδυ
Έρθαν στον ύπνο μου
Μπήκαν στα όνειρά μου
Με μαγεύαν με μουσική
Νύμφες βουνού μα και νερού
Με τις φωνές τους έλεγαν
Με τα κορμιά μιλούσαν
Και με φτερά από χρυσό
Πιο μακριά πετούσαν

Gate of chants

I called out my muses last night
They came in my sleep
Sneaked into my dreams
Bewitched me with their music
Nymphs of mountain and water
With their voices they talked
With their bodies they spoke
And with wings made of gold
Away they flew

Μαρία Μανιαδάκη

Εκεί όπου γεννιέται η μουσική

Ήταν η μουσική που άκουγε όταν τον έβλεπε.
Οι παλμοί της καρδιάς της έφτιαχναν τη δική τους μελωδία.
Μια μελωδία που μπορούσε μόνο εκείνος
να δημιουργήσει.
Μπορούσε να την ακούσει κι εκείνος κάθε φορά που
την αγκάλιαζε. Ήξερε ότι ήταν δική του.
Ήξερε ότι εκείνος ήταν ο συνθέτης.
Δεν υπήρχε παύση στη μουσική τους.
Ήταν η μουσική των ακατάπαυστων συναισθημάτων τους.
Ήταν η μουσική που ήθελαν να ακούν και οι δύο για πάντα.
Ήταν η δική τους μουσική.

Where the music is born

It was the music she was hearing when she saw him.
Her heartbeats formed their own melody.
A melody that only he could create.
He could hear it whenever he embraced her.
He knew that it was his. He knew he was the composer.
No pause in their music. The music of their perpetual feelings.
The music they both wished to listen to eternally.
It was their music.

Σταύρος Ρωμανός

Τι ενώνει τους ανθρώπους;

Μουσική, ο μόνος κώδικας που μας ενώνει.
Μουσική, ο μόνος ήχος που μας καθηλώνει.
Τόσοι λαοί σε βρήκαν,
μαζί σου ενωθήκαν.
Ενώνεις δε χωρίζεις,
τα πλήθη συγκλονίζεις.
Απ' τους λαούς της Δύσης και της Ανατολής,
μόνο δεσμούς υφαίνεις, πολιτισμούς λειαίνεις.
Την ανοιγμένη τάφρο των τελευταίων ημερών,
Ω μουσική αιώνια ας ήταν δυνατόν,
μ' ένα σου ήχο παγκόσμιας αποδοχής,
να μπόραγες να κλείσεις,
ΕΙΡΗΝΗ ΕΠΙ ΓΗΣ.

(Εμπνεύστηκα από τα πρόσφατα γεγονότα
που συνέβησαν στην Γαλλία, 18/10/2020)

What unites people?

Music, the only code that unites us.
Music, the only sound that rivets us.
So many people found you
and united with you.
You unite, not divide,
you overwhelm the crowds.
From the people of the West and the East,
you only weave ties, smooth cultures.
The ditch opened in the last days,
oh music let it be possible forever,
with a sound of global acceptance,
to be able to close,
PEACE ON EARTH.

(I was inspired by the recent events in France, 18/10/2020)

Λευτέρης Κατσαράκης

Πάθος και μουσική, οι κοινοί παρανομαστές

Μουσική

η εκτόνωση του ανθρώπου
που σαν τους ανθρώπους,
έρχεται από παντού.

Από τον άνεμο να παίζει με τα αυτιά μας όσο ο
ρυθμός από τα πόδια μας να πατάνε στο πάτωμα
και όλα αυτά να δημιουργούν στο μυαλό μας
μια τέλεια συμφωνία.

Από τα χέρια το παθιασμένου τυμπανιστή όσο
με ρυθμό χτυπάει τα τύμπανα για να
εκτονώσει το άγχος και τις δυσκολίες που
περνάει.

Από τη ραγισμένη καρδιά το ποιητή

Από τη ράβδο του ραψωδού

Τις φλογέρες των σατύρων

Από τα πλήκτρα του πιάνου του κλασικού
συνθέτη.

Και όλα αυτά με κάποιον σκοπό;

Τίποτα παρά που αυτό είναι το πάθος

Με διαφορετικό ρυθμό

Με διαφορετικό τόπο

Διαφορετικές εμπνεύσεις.

Αλλά είναι μόνο ένας ο συντελεστής

Το πάθος

Απλά το πάθος.

Passion and Music, common denominators

Music

the relaxation of man

that like humans

comes from everywhere

From the wind playing with our ears as much as

the rhythm from our feet that step on the floor

and all these create in our minds

a perfect symphony.

From the hands of the passionate drummer

as he beats the drums to relieve the stress and difficulties he undergoes.

From the broken heart of the poet

From the rod of the ancient Greek poet

From the flutes of the satyrs

From the piano keys of the classical
composer.

But do all these serve a purpose?

Nothing but that is passion

at a different pace

at a different place

different inspirations

but is it only a factor

or the whole art of music itself?

Passion

Just passion.

Μουσική

Κάθε μέρα στον πλανήτη
ένιωθε ότι κάτι λείπει
ένα ανεξήγητο κενό
πλήγωνε τον κόσμο αυτό
και δεν μπορούσε να μαντέψει
πάντα έλειπε μία λέξη
η μουσική ήταν εκείνη
που έδιωχνε μακριά τη λύπη.
Σε αυτόν τον κόσμο δεν υπήρχε
ούτε κι ήξεραν πως είναι
το να ακούς τις μελωδίες
και να 'σαι σε συναυλίες.

Μία μέρα όμως το αποφάσισε
πως τον κόσμο αυτός θα άλλαζε
με μία έμπνευση τυχαία
έκανε πολύχρωμη τη μέρα.
Έφτιαξε τη μουσική
και σαν την κράτησε στο χέρι
το κενό εξαφανίστηκε
και ποτέ δεν ξαναγύρισε.

Μα τι είναι η μουσική;
Η λέξη αυτή δεν είναι απλή.
Είναι έκφραση αισθημάτων
και πολλών άλλων πραγμάτων.
Είναι ένας τρόπος ομιλίας
με πολλή χρήση φαντασίας
ο οποίος διώχνει τα προβλήματα
και διασκεδάζει τα ανήλικα.
Παρουσιάζει νέες λύσεις,
άφθονες εξηγήσεις.

Τέλος, ηρεμεί
την κάθε ανήσυχη ψυχή.

Οι υπόλοιποι άνθρωποι το πρόσεξαν
και γι' αυτό και εκείνοι γιόρτασαν
το γεγονός ότι το κενό
ήταν πλέον παρελθόν.
Με τη χρήση μουσικής
συνέχισε η εξέλιξη αυτής γης.

Music

Every day on the planet
he was feeling something was missing
an inexplicable void
was hurting this world
but he could not guess
there was always a missing word
music was the word
that kept away sadness
in that world music did not exist
they did not know how it was
to hear melodies
or to be in concerts.

One day he decided
that he would change the world
with a random inspiration
he made the day colorful
he created music
and when he held it

the void disappeared
and never came back.
What is music though?
This word is not that simple
It is the expression of feelings
and many other things
It is a speech
that is filled with imagination
that tackles problems
and entertains kids
Music presents new solutions
and plenty of answers
At last, it relaxes
every anxious soul.

The rest of the people noticed it
and that is why they celebrated
the fact that the void
belonged to the past
with the use of music
the earth continued its evolution.

Όλγα Λαντζουράκη

Η αρμονία του πολέμου

Άκουγες το πιάνο ξεκουρδιστο να παίζει
πίσω από το ξεμανταλωμένο παράθυρο του παλιού μπαλκονιού.
Μία μελωδία θλιβερή γέμιζε τους δρόμους της πόλης,
μιας πόλης που σαν ξημέρωνε κοιμόταν
μα σαν πάλι βράδιαζε, ακόμα δεν ξυπνούσε.

Το είχε αυτό η πόλη, να μην ξυπνάει ποτέ.
Μονάχα όταν η κόρη γιάτρευε τα πληγωμένα από τις ανείπωτες κραυ-
γές πλήκτρα
τότε η πόλη μπορεί να σηκώνοταν, μπορεί κάποιος από την πόλη να άκουγε,
μπορεί ένα παιδί να έκλαιγε, μπορεί οι κοπέλες που πότιζαν με τόση
ευλάβεια τις γλάστρες
να ξεκινούσαν να ποτίζουν και τα φυτά.
Το πιάνο αυτό δεν ακουγόταν συχνά,
ήθελε τέχνη για να το παίζει κανείς,
μια αληθινή καρδιά και δυο δακρυσμένα μάτια.
Γι' αυτό η μελωδία του πιάνου δεν ευλογεί συχνά
την πόλη· την πόλη της απάθειας, την πόλη των ψεμάτων...
Είχε πολλά χρόνια να ακουστεί· όλοι το είχαν ξεχάσει.
Μια μέρα πριν τον πόλεμο η κοπέλα το χάιδεψε και
τις πένθιμες νότες του τις έκανε τραγούδι.
Στα νεαρά και αμούστακα παλικάρια είχαν φορέσει τα χακί,
στην πλατεία τους είχαν συγκεντρώσει για να φύγουν.
Εκεί είχε μαζευτεί όλη η πόλη, εκτός την κοπέλα που έπαιζε το πιάνο.
“Μα πού τους πάνε; είναι παιδιά ακόμα...”
και σαν ένα μικρό παιδί ο στρατιώτης
φίλησε τον πατέρα, την μητέρα, τα αδέρφια.
Τον πατέρα του που σαν πλατάνι στέκει και τη ζωή του αδράζει,
και κάθε μεσημέρι πίνει λίγο κόκκινο κρασί,
μπορεί να μην τον ξαναέβλεπε ή σαν τον έβλεπε
να είχαν γύρει τα πολύχρονα κλαριά του.
Την αδελφή του που με το αθώο βλέμμα της και νεκρούς ανασταίνει,
αν θα την ξαναέβλεπε, θα ήτανε κοπέλα
και δεν θα έπαιζε κάθε πρωί με τις λάσπες του χειμώνα.
Όμως, εάν ξαναγύριζε στην πόλη, το πιάνο θα ήταν εκεί,
και ακόμα και εάν η κοπέλα έφευγε, όλο και κάποιος κάποτε
θα βρισκόταν να το παίζει και την ιστορία αυτή να πει·
την ιστορία του πολέμου που άλλοτε γίνεται με όπλα και άλλοτε χωρίς.

War Harmony

You could hear the detuned piano playing
Behind the open window of the old balcony.
A sorrowful melody was filling the streets of the old town,
a town that was asleep during dawn
then, again, when it was getting dark was still asleep.
Such was the town, never waking up.
Only when the girl was healing the wounded by the untold screams keys,
The town might wake up, someone from the town might listen,
A kid might start crying, the ladies watering the pots with devotion
might start watering the plants too.
The piano didn't sound often,
It needed art to be played,
A true heart and two tearful eyes.
Hence its melody doesn't often bless the town
The town of apathy, the town of lies...
It hadn't been heard in years; everyone had forgotten about it
A day before the war broke out the girl caressed the piano and
its mournful notes turned into a song.
The young lads wore green military uniforms
and gathered in the square,
Everyone was there, except the girl playing the piano.
"Where are they taking them? They are still children..."
And as a young child, the soldier
kissed his father, his mother, his siblings.
His father, who was standing like a plane tree seizing his life,
He might not see him again or when he sees him again
his old branches may be broken.
His sister with her innocent eyes that could revive the dead
If he would see her again she would be a young lady
and she wouldn't play every day in the muds of winter.
But, if he ever returned to the city, the piano would still be there,
And even if the girl left, someone somewhere
would still play it and tell this tale;
the tale of war that sometimes is made with arms and sometimes without.

Ε.Κ.

Γραμμές πέντε

Μέσα σε πέντε
οριζόντιες γραμμές
που δεν
συναντιούνται μήτε
στο ελάχιστο βρήκα
μια μελωδία που
μου θύμιζε
απρόσμενα εσένα.
Σε κάτι νότες
άξαφνα άκουσα
ολάκερη την ψυχή
σου, κι έμειναν οι
λέξεις μου λειψές.
Τότε μην μιλάς και
άκου τη μουσική
να χαϊδεύει
την καρδιά σου·
Γιατί, μάτια μου, τα
λόγια είναι περιττά
όταν η μουσική
ρίχνει στο γυαλί την
πρώτη νότα.

Lines five

Within five
horizontal lines
that do not
meet or
in the least I found a
melody that
reminded me
unexpectedly of you.
In a few notes I
suddenly heard your
whole soul, and I
missed the words.
Then do not speak and
listen to music
caressing your heart;
Because, my darling,
words are useless
when the music
throws the first note
in the glass.

Μουσικά Ερωτήματα

Πώς θα μπορούσαμε να ζήσουμε

χωρίς εκείνη;

Ερώτημα πρώτο.

Πράγμα ανήκουστο αφού υπάρχει από

την πρώτη στιγμή που περπάτησε ο

πρώτος άνθρωπος και εξελίσσεται από

την στιγμή εκείνη συνεχώς και

ασταμάτητα.

Υπάρχει μέσα από εμάς.

Δημιουργείται από τις ψυχές μας.

Φίλη αλλά και εχθρός. Φίλεχθρος;

Ερώτημα δεύτερο.

Φίλη όταν μας υποστηρίζει και μας

προσφέρει την ψυχική γαλήνη και

ευδαιμονία που αναζητάμε.

Εχθρός όταν εξελίσσεται μέσα από τα

δαιμόνια του καθενός οδηγώντας μας

να αντιμετωπίσουμε τους φόβους και

τους εφιάλτες μας.

Πώς θα μπορούσε να της θυμώσει

κανείς;

Ερώτημα τρίτο.

Μέσα σε όλη αυτή τη "χαμογελαστή"

κλινοπάλη και τον ειρωνικό λυρισμό

της ζωής καταφέρει να μας

ελευθερώνει από τους εαυτούς μας.

Ποια είναι αυτή;

Ερώτημα τέταρτο.

Αυτή είναι ο προάγγελος της ψυχής

που μας οδηγεί στην εξωπραγματική

ουτοπία της φαντασίας μας να βρούμε
την αλλοτρίωση.

Αυτή είναι η Μουσική και η μουσική
είμαστε εμείς και οι βασανισμένες
ψυχές μας.

Musical Queries

How could we live
without it?
First Query
Unheard of as it
exists since the first
man walked on earth
and it has been
evolving incessantly
ever since
It exists within us
Created by our souls

Friend and enemy.Frenemy?
Second Query
Friend when it
supports and offers
us the serenity and
prosperity we seek
Enemy when it's
being developed
through the devils of
each one of us
leading us to face
our fears and
nightmares

How could anyone
be angry with it?

Third Query
Within this “smiley”
conflicts and the
ironic lyricism of life,
it liberates us from
ourselves

Who is it?
Fourth Query
It is the forerunner of
the soul leading us
to the unrealistic
utopia of our
imagination thus
feel alienated.

This is music and
music is us
We and our
tormented souls.

Χαράλαμπος Φαλιακάκης

Γι' αυτό φοβάμαι τη σιωπή

...Μισές ψυχές. Μισά κορμιά. Μισή ζωή...

Πάνε οι μπόρες, πάν' τα κύματα πάει κι ο άνεμος.
Έφυγε ο ήλιος έρημος τη μοναξιά τους να φωτίσει.
Πίσω του άφησε μία θάλασσα στο χρώμα των ματιών σου,
Κι εκείνη δάκρυα στάζει στεγνά, πίσω να τόνε φέρει.

Όταν το δειλί έκαψε την παγωμένη θάλασσα
σαν ένα ανείπωτο πεπρωμένο να πεθαίνει.
Όταν τα μάτια σου φωτίσαν σαν πρωινή 'λιαχτίδα.
Τότε γεννήθηκε η τέχνη σου, μαζί της και ο πόνος.

Μόνο όταν σωπαίνει η τέχνη σβήνει ο λυσσασμένος.
Χωρίς αυτήν δεν την νιώθω την μοναξιά της ημέρας.
Μα ούτε των χειλιών σου την αγκάλη.
Όλα θολά μου τα έκανε η αλήθεια.

Οι λύπες και τα βάσανα και οι χαρές, όλα δικά μου είναι.
Κάνε με, τέχνη, να τα ζήσω!
Απ' της ψυχής τον κάμπο φώναξε
και βάψε με το χρώμα σου τα χλωμά όνειρά μου.

Μισές είν' οι χαρές δίχως την σπίθα της τέχνης,
Που σα νύχτα σκεπάζει την άπονη αλήθεια.
Μισές είναι κι οι άγρυπνες οι λύπες μου.
Ένα καταδικασμένο όνειρο μισό.

Ακόμα όμως στέκει ο πόνος στο έλεος της
και ξύνει με μανία τις ματωμένες μου πληγές .
Μα άμα δεν ήτανε ο πόνος στην ψυχή
να μας θυμίζει γιατί ζούμε, δε θα 'μασταν άνθρωποι.

why I am afraid of silence

...Half souls. Half bodies. Half life...

The storm is gone, the waves are gone and so is the wind.
The sun left all alone to illuminate their loneliness.
Behind him followed a sea in the color of your eyes,
and its tear is dripping dry, to bring the sun back.

When the nightfall burned the cold sea
like an unvoiced destiny to die.
When your eyes light up like a morning sunray.
Then your art was born, with it the pain.

Only when art is silent does the mad one go away.
Without art I do not feel the loneliness of the day.
Not even the embrace of your lips.
The truth made everything blurry.

The sorrows and the sufferings and the joys, are all mine.
Make me live them, art!
From the plain of the soul cry out
and paint with your colour my pale dreams.

Half are the joys I live without the spark of art
the painless truth like a night to cover.
Half are my vigilant sorrows too.
A doomed dream cut in half.

The pain, though, still stands at its mercy
and angrily scrapes my bloody wounds.
But if it were not for the pain in the soul
to remind us why we live, we would not be humans.

ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΜΝΕΙΑ

για το Πρότυπο Γενικό Λύκειο Ηρακλείου,
στον 17ο Διεθνή Διαγωνισμό Ποίησης και Θεάτρου
“Castello di Duino” 2020-2021

Νικόλ Ισμαΐλι, Μαρिसύνη Πατελάρου

Ησυχία μετά την καταιγίδα

Όταν αστραπές καλύπτουν,
τον ήχο της βομβάρδας¹.
Μες τις κραυγές που αντηχούν,
στα βάθη της Νεβάδας.
Εκεί γεννιέται η μουσική!

Απ' τα θροΐσματα των φύλλων,
στα πουλιά του παραδείσου.
Κελαηδίσματα γαρδελιών,
γαληνεύουν την ψυχή σου.
Εκεί γεννιέται η μουσική!

Οι σταγόνες της βροχής,
ακουμπούν το σπαθί σου.
Οι βροντές που αντηχούν
και κόβουν την πνοή σου.
Εκεί γεννιέται η μουσική!

Silence after the storm

When lightings cover,
the sound of bombardment.
In the screams that echo,
in the deeps of Nevada.
That's where music is born!

From the rustling of the leaves,
to the birds of paradise.

¹ η βομβάρδα: το κανόνι

Linnet hymns,
bring your soul to harmony.
That's where music is born!

Raindrops;
rest on your sword.
Thunders resonate
and take your breath away.
That's where music is born!

Ραφαέλα Γιαννακουδάκη, Ανδρονίκη Κακουλάκη,
Νίκος Καλλίγερος, Γιώργος Κατσαρός, Γιώργος Κυρίκος

Εκεί που ξεκινάει η Μουσική

Σε μια σπασμένη
χορδή και
στην θέληση της γι'
αλλαγή
Εκεί ξεκινάει η
μουσική

Στις φθαρμένες
νότες ενός
ξεκούρδιστου
πιάνου
Γιατί η γενιά σου
δεν θέλησε
να το κουρδίσει
Θυελλώδεις
αναμνήσεις σου θυμίζει
Εκεί ξεκινάει η
μουσική

Η μουσική που θα
εξιστορήσει:
Αχ πόση θλίψη θα
αντηχήσει
Γιατί η γενιά σου
δεν θέλησε
να το κουρδίσει
Εκεί ξεκινάει η
μουσική

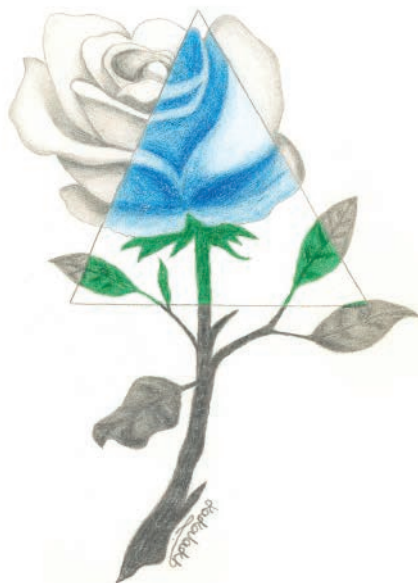
Όσο την κουρδίσεις
κι όσο
τραγουδήσεις
Πάντα θα 'ναι αργά
Εκεί τελειώνει η
μουσική

Where music starts

In a broken
string and
in the will for
replacement

That's where music
starts
In the worn out
notes of a
detuned
piano

As your generation
wish not
to tune it
reminding you of

Ανδρονίκη Κακουλάκη

stormy
memories
That's where music
starts

Music, which will
narrate:
Oh, how much
sorrow will
it resonate
As your generation
wish not
to tune it
That's where music
starts

As much as you tune
it
as much as
you sing
It will always be too
late
That's where music
ends

Μαρία Αρχαύλη, Νίκη Δρετάκη,
Αναστασία Ζωάκη, Ραφαέλα Κτιστάκη

Όπου κι αν πας

Όπου κι αν πας, όπου κι αν φτάσεις,
η μουσική θα γυρίζει σε σένα,
σαν μια γλυκιά μοίρα που σε σημαδεύει.

Wherever you go

Wherever you go, whatever you reach,
music will always be returning to you,
like a sweet fate that marks you.

Αφροδίτη Κανάκη, Πέλλα Καρανδινού,
Ειρήνη Κυπριωτάκη, Μαρινέλα Χίντα

M(ε) ΟΥΣΙ(α) (KH)

Μια λέξη με 3 συλλαβές,
έχοντας όμως πολλές μορφές
άνθρωπο θυμίζει
που τις ψυχές όλων αγγίζει.
Αυτό συνέβη και σε μένα
όταν όλα ήταν χαμένα,
μια μουντή νύχτα χειμώνα
που καθόμουν στο παγκάκι
χωρίς κανέναν να με νιώσει·
είχαν όλα βαλτώσει...
Πάνω που είχα απελπιστεί
εμφανίστηκε η μορφή
που μ' έβγάλε από τον βάλτο μου.
Το άκουσμά της το γλυκό
με συνεπήρε μονομιás
και μ' άλλαξε ως άνθρωπο.
Σ' ευχαριστώ μουσική!

MUSIC with ESSENCE OR MEANING

A word with three syllables
but having many forms
reminds me of a human
that touches the souls of all.
That happened to me too
when everything was lost
a dreary winter night
I was sitting on a bench
feeling alone
around me everything had been swamped...
which made me despair
Then this form appeared
That took me out of my swamp
Listening to the lovely sound
that entranced me at once
and changed me
Thank you music!

Δανάη Σαββίδη, Νικόλαος Σωμαράκης

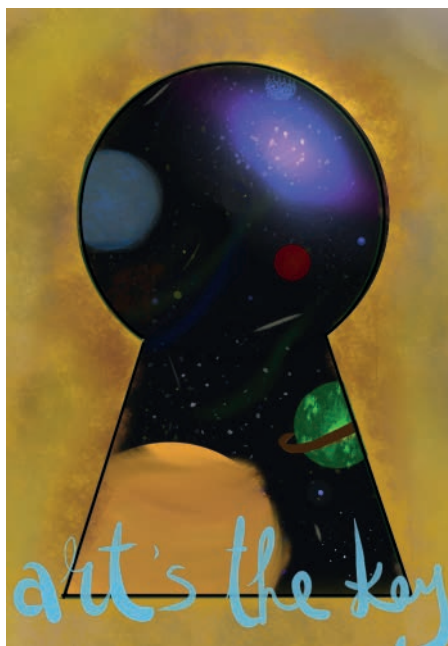
Ασφυκτιώ

Βαριά τα βλέφαρα
σε έναν κόσμο
όπου η τέχνη κοιμάται.
Αλλά η δημιουργία ξαγρυπνά
μεθυσμένη μέρα και νύχτα
γυρνώντας στα δωμάτια του μυαλού,
ανοιγοκλείνοντας τις πόρτες
και σπάζοντας αυτές
που νόμιζα ότι είχα κλειδώσει.
Για να βρει έξοδο

η βοή αυτών ...
έφερε στη ζωή τη ΜΕΛΩΔΙΑ.

Suffocating

The eyelids are getting heavy
in a world
where art is asleep.
Though creativity is awake
drunk, day and night
wandering in the rooms of the mind,
opening and closing all doors
breaking the locks
To find a way out
to release the tension
their roar
brought melody to life.

Νίκη Φανουράκη

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΘΕΜΑ

Εύα Μακρή

(1ο βραβείο για την παρουσίαση μουσικοθεατρικού δρώμενου στην
ημερίδα του Ελληνικού Κέντρου Ασφαλούς Διαδικτύου, ΙΤΕ, 2020)

Μη φοβηθείς...

«Μην εθιστείς.

Μη φοβηθείς.

Μην προδοθείς.

Μη σκλαβωθείς

στον κόσμο τον αστείο.

Μην ξανά πεις

πως τη ζωή σου δε θα ζεις,

ασφαλής

στον κόσμο τον οικείο.»

«Μα ξεγιελιέμαι

αφού πλανιέμαι

δίχως λόγο,

στο διαδίκτυο που με

κατασπαράζει

Που είν' εκεί, γεμάτο

με ανθρώπους

που τη ζωή μου θε' να καταστρέψουν.

Και θέλω εγώ

στον κόσμο ν' ανοιχθώ

να επισκεφτώ

μνημεία και μουσεία.

Μα δε μπορώ, αφού

με σταματούν.

Με σαμποτάρουν,

με μισούν,
με επηρεάζουν.

Και πλέον εγώ,
δεν είμαι ασφαλής
και είν' ο κόσμος
ο βουβός που είν' εχθρός μου....

Αχ δε μπορωώ....
Αχ δε μπορωώ!...»

«Μην εθιστείς.
Μη φοβηθείς.
Μην προδοθείς.

Μη σκλαβωθείς
στον κόσμο τον αστείο.

Μην ξανά πεις
πως τη ζωή σου δε θα ζεις,
ασφαλής
στον κόσμο τον οικείο.

Και μη φοβάσαι, εσύ
δεν είσαι μόνη
έχεις ανθρώπους
εσένα να φροντίζουν.

Πίστεψέ με
είσαι ασφαλής,
νικήτρια θα βγεις
εσύ στο τέλος.

Σε βοηθάμε.
Αφού μπορείς.»

«Ναι.
Το μπορώ!»

Μενέλαος Πρασσανάκης

Έβελιν

Σκοπός είναι να φύγω, να ζήσω την ζωή μου...
Όμως ο πατέρας, ο Χάρης, η οικογένεια και και..
Όχι, Όχι . Πρέπει να φύγω. Να ζήσω τη ζωή μου...
Είναι και ο Φρανκ, ο οποίος με αγαπάει αλλά...
Θυμάμαι τις εποχές με τη μητέρα, αχ τι ωραίες στιγμές
Δεν θα τις ξεχάσω ποτέ. Όμως πρέπει να φύγω, να ζήσω την ζωή μου, με
τον Φρανκ..
Όχι όχι δεν μπορώ, φοβάμαι, συγγνώμη Φρανκ αλλά..

Εύα Μακρή

Περιπλανώμενη

Τα πόδια μου γυμνά στο κρύο πάτωμα
περπατούν σε άστατο βάδισμα.

Σε έναν λαβύρινθο δικό μου
Την αλήθεια αναζητώ.
Πού να πάω; θα χαθώ.

Καλά λοιπόν, σταματώ...

...

Και απέμεινα εκεί, κάπου.
Ωστόσο ο ουρανός πήρε χρώμα.
Βελούδο, βαθύ γαλάζιο χρώμα
που το διαπερνούσε λαμπερό
το φεγγοβόλημα των άστρων.

Και απέμεινα εκεί
να κοιτώ ένα τυχαίο χάρτη
φωτεινών κηλίδων,
Μήπως και σωθώ.

Και απέμεινα εκεί
να ψάχνω το μέλλον μου
σε έναν χάρτη του παρελθόντος.
Έναν χάρτη προ πολλού νεκρό.

ΚαταστροφyΓΗ

Τυρβώδης ροή ανέμου,
γδέρνει τα μαρμάρινα σώματα.
Στροβιλώδης αγέρας
επιτίθεται.

Σάπια φύλλα σέρνει μαζί του ...
Στην καφτή ανάσα του
ηχούν απόηχοι
τρεμάμενων ψιθύρων και ουρλιαχτών.

Απόηχοι αρχαίων προσευχών,
μοιρολόγια ξεχασμένων εποχών,
από τους Μαρμαρίνους γίγαντες,
των απογυμνωμένων ναών.

Προσευχή καρδιάδας
της γης το καρδιοχτύπι.
Πέτρινου θεού δάκρυ
στερεύει τις θάλασσες.

Η Γη πονάει.
Ο κόσμος σείεται.
Ομιχλώδη βουνά τρέμουν,
και ταπεινά γονατίζουν.

...και λησμονούνται
τα αξιομνημόνευτα.
Συντρίμμια γίνονται
τα αξιοθέατα.

Χάνονται με την ροή του ανέμου...

Σπαρακτικό γρύλισμα
η θορυβώδης θύελλα ανέμου,
μαζί της κλονίζει
της Γης τα αθέατα.

Εύα Μακρή

Εύα Μακρή
(Βραβείο στον Διαγωνισμό 2η Σκυταλοδρομία Ποίησης)

Αγωνία

Πού είμαι
πού είσαι;
Γιατί δε μιλας;

Είμαι μόνη.

Όλα γύρω με κοιτούν,
άμορφα πλάσματα,
τέρατα, κτήνη,
κενό δωμάτιο...

Ω, μαγική μοναξιά,
γιατί; Γιατί με αφήνεις μόνη;

Όχι και συ.
Μα γιατί εσύ;
Σε σένα πίστεψα,
μα τώρα...

Αχ πρέπει να σε βρω!

Τώρα όλα καταρρέουν,

Θα ψάξω θα σε βρω!

οι σκέψεις ασθματικά
ανασαίνουν,

Πού είσαι;

τρυπούν τα ασθενικά πνευμόνια

Και...

Και έγινε η θλίψη
τόπος ευτυχίας.

Και...

Κυλάει
κυλάει η μοναξιά
και φεύγει.

Έφυγε και άφησε
τις σκιές του πλήθους
να αντικρίζουν
την αβάσταχτη σιωπή μου.

Εύα Μακρή

Μαρία Φραγκούλη

Μια μέρα

Και μια μέρα θα φάμε το τελευταίο μας γεύμα,
θα πάμε το τελευταίο μας πιάτο στον νεροχύτη,
θα κλείσουμε για τελευταία φορά το παράθυρο,
θα στρώσουμε για τελευταία φορά το κρεβάτι μας,
θα δούμε για τελευταία φορά τον πίνακα στο σαλόνι,
θα κάτσουμε για τελευταία φορά στον καναπέ
θα πιούμε το τελευταίο μας ποτήρι νερό,
θα μυρίσουμε το τελευταίο μας λουλούδι,
θα διαβάσουμε την τελευταία μας πρόταση,
θα πούμε τις τελευταίες μας λέξεις,
θα δώσουμε την τελευταία μας αγκαλιά το τελευταίο μας φιλί,
θα είναι η τελευταία μας μέρα.
Και έπειτα δεν θα ξημερώνει πια.
Αυτή θα' ναι η τελευταία μας νύχτα.

Εύα Μακρή

Στάσιμα νερά

Το βλέμμα στέκεται
στο ξεχασμένο στέκι,
στην άδεια σου γωνιά.
Στη γαβάθα με στάσιμο νερό.

Δεν είσαι εδώ.
Έχεις φύγει.
Μα εγώ σε άκουσα.
Ήταν η βροχή;...

Αυτή κοχλάζει
στην ξεχασμένη σου γαβάθα;

Αυτή.

Τώρα ξεπλένει
το παλιό σου στέκι,
εξοστρακίζει την αυθαίρετη ανυπαρξία σου.
Ξεπλένει τα αίματα.

Αυτή στο πρόσωπό μου
χτυπά μανιασμένα,
αλύπητα.
Με ηλεκτρίζει,
με εκκενώνει,
με συνθλίβει.

Και εγώ κοιτώ ακόμα
την ξεχασμένη σου γαβάθα
που ούτε η βροχή
μπορεί να γεμίσει.

Εύα Μακρή

Εύα Μακρή

Πλάσματα του φωτός

Είμαστε σαν χαλασμένα ρολόγια.
Ο χρόνος σταματάει
και η μνήμη σπάει
και σκουριάζει τους δείκτες.
Σταματάει.

Είμαστε νήματα, κλωστές,
του παρελθόντος.
Μπλεγμένα κουβάρια,
πολύχρωμα, άτσαλα,
που χάνονται στο μαύρο.

Είμαστε σαν τη φλόγα,
που καίει το χαρτί.
Αδύναμοι, μα ανεξέλεγκτοι.
Καταστροφικοί.

Είμαστε οι νύκτες,
που τις μέρες, τις δολοφονούν.
Τ' αστέρια που τον ουρανό τρυπούν,
που ψάχνουν την αλήθεια
σε παράδεισο και σε γη.

Κι όμως αυτή έχει
χαθεί.

Εύα Μακρή

Στάχτη άμμου

Σαν τους βράχους
που τους χτυπούν τα κύματα και τους σφυρηλατούν
και τους σμιλεύουν ανάγλυφα
και σχέδια, εσοχές.

Σαν ανελέητη καταιγίδα
που κατατρώει την πέτρα
και λίγο-λίγο την κατασπαράζει.

Έτσι εγώ, έτσι όλοι.
Έτσι ο κόσμος,
έτσι ο άνθρωπος.

Μα κάποια μέρα ο βράχος θα γίνει άμμος.
Μια μέρα ο βράχος δε θα υπάρχει.
Εκείνη τη μέρα κανείς δε θα θυμάται
εκείνο τον μεγαλεπήβολο βράχο,
εκείνο τον ταλαίπωρο θαλασσοδαρμένο βράχο,
που πλέον έγινε στάχτη άμμου
στην αχανή θάλασσα.

Ελίνα Κουκουλάκη-Πατεράκη

Νικόλαος Σωμαράκης

Σιωπή...

Και τώρα πάλι μόνος
Σαν ένα φως στον δρόμο
Πάνω σε μια ξεχασμένη
Στροφή

Πίσω σε εκείνη
Όπου με βρήκες
Περιμένοντας κάποιον
Πριν σβήσω

Μαρινέλα Χίντα

Φθαρμένος

Έσβησαν τα χρώματα
έλιωσαν τα μάτια
χάθηκε η έκφραση
κάπως έτσι έσβησε
το χαμόγελό μου
τίποτα δεν είναι ίδιο με πριν
όπως εκείνο το πρωινό
που γεννήθηκα στην αγκαλιά
του δημιουργού μου
ποτέ δεν ένιωσα
τη φθορά όσο τώρα
όλα χάθηκαν σε μια στιγμή
όταν το νερό έπεφτε πάνω μου σαν λάβα
τα συναισθήματα πολλά
πόνος και θλίψη είναι
που διαπερνούν το σώμα
όπως το ρεύμα τα καλώδια
τα πόδια μου πλέον αδύναμα
να συνεχίσω το ταξίδι στον χρόνο
όπως και η ψυχή μου
όμως πρέπει να κρατηθώ.
Να μην χάσω τον εαυτό μου
ακόμη και όταν θα ξεχάσουν
ποιος ΗΜΟΥΝ και θα ΕΙΜΑΙ.

Νικόλαος Σωμαράκης

Η αλληγορία μου

Απομονωμένος.

Μέσα σ' ένα μαύρο δωμάτιο

Εγώ, ένα κερί και οι σκέψεις μου.

Πάνω στον μαύρο τοίχο η σκιά.

Αυτή που θέλουν να δω.

Αυτή που πρέπει να δω.

Αλυσοδεμένος στην καρέκλα μου

Κλείνω τα μάτια και προσπαθώ.

Προσπαθώ να ξεφύγω

Από τα δεσμά των σκέψεών μου

Και τότε αρχίζουν όλοι να με κοιτούν

Μάτια ανθρώπινα που είχα ξεχάσει

Με βλέμμα περίεργο

Με απορία

Με χλευασμό...

Με ανοιχτά μάτια

Ακόμη και στον ύπνο

Λένε

Δεν ονειρεύονται

Δεν έχουν εφιάλτες.

Ζουν με «ασφάλεια» δίχως ρίσκα

Στην εικονική αυτή αλήθεια

Δεν θέλω να υπάρχω

Υπάρχω;

Θα κλείσω τα μάτια

Θα το ρισκάρω

Έτσι θα ξεφύγω

Θα ΖΗΣΩ...

Χαράλαμπος Φαλιακάκης

Θυμάμαι ότι σ' αγάπησα

...θα σε κλάψω μια νύχτα γιατί σε είχα όταν σε έχασα...

Άδεια η αυγή που ξημερώνει κι ας είναι βουβή και μεγάλη.
Σε άφησαν και έφυγαν οι τρομαγμένοι έρωτες
Όπως σιγά σιγά αφήνει σε τ' αγιάζι.

Ο ήλιος φάνηκε σα δάκρυ και το δάκρυ σου έλαμψε ψυχρό.
Μαζί με αυτό και εσύ. Και σήμερα άλλη είσαι!
Τώρα τα φώτα της πόλης προβάλλουν τις πληγές σου.
Μαζί θα τις ξύσουμε κι αυτές.

Δεν ξέρω γιατί μέρες σαν τούτη, τούτη
που πλέον παρελθόν αποκαλώ,
μίσος άφθονο τις τυλίγει.

Κάτι στη ζωή όμορφο αν υπάρχει, είναι οι μέρες αυτές.

Η ψυχή μου αναστενάζει
σαν ο ήλιος ο καυτός χορέψει το μαλλί σου
και βάψει τον δροσερό λαιμό σου,
σαν δώ τα μάτια σου να μου χαμογελούν
και τα χείλη σου ορθάνοιχτα να με κοιτάν,
σαν δώ την τρυφερή σταγόνα τα στήθη σου να ενώνει
και αυτά του ήλιου την αγκάλη να παλεύουν.
Πάνω Κάτω. Πάνω Κάτω.

Κι αυτός πληγές σου άφησε.
Το ήξερες. Σου το 'χε πει, σου 'πε την αλήθεια.
Κι ας είναι η αλήθεια του η πιο αφιλόνη μορφή της ψευτιάς.

Λυσσασμένα τα χέρια μου τη μέση σου γυρνάνε.
Να αγκαλιάσουν τις πληγές.
Μα τώρα πια ασημένιος ο ήλιος τη γη γυρνάει.
Κι εκείνον χλωμό τον νιώθεις.

Αν τον ρωτήσεις μια χαρά θα απαντήσει
με την φιλόφρονη αλήθεια που τον φωτίζει.

Ήρθαν οι έρωτες τώρα πάθος να σε γεμίσουν.
Και πάλι τρόμαξαν εκείνοι.
Και πάλι τρόμαξαν αντίκρυ στις πληγές σου.
Κι εγώ; Εγώ τώρα...
Πάνε μέρες που έχω να σε δω.

Παιδιά της Τέχνης

...τέχνη θα σε λέω γιατί τέχνη είσαι...

Εύπνα με!

Σε μι' άδεια κάμαρη φυλάσσω τη σιωπή και την ψυχή μου
για να τις προστατέψω από του κόσμου την αλήθεια.
Μπόρες χτυπούν της κάμαρης τα ματωμένα στήθη
Και τα παράθυρα –σα λυσσασμένα θεριά– τον κόσμο μου διαλύουν.

Κι εσύ,

Εσύ όλα τα υπομένεις με τη γεμάτη σου καρδιά
Μια καρδιά που όλον τον κόσμο τον χωράει
Κι όλος ο κόσμος τη θαυμάζει.

Το μέτωπό σου μούσκεμα από την άσπλαχνη βροχή
Και η καρδιά σου τρύπια, θύελλας θύμα.
Και οι φωτιές σε κάψανε, πληγές να χαρούνε.
Ήμορφη –μα την αλήθεια– πάλι είσαι, κι ακόμη περισσότερο.

Πάει καιρός που 'χω να σου πέμψω κανένα χάδι.
Λάθος μου –ξέρω– εσύ εκεί περίμενες με ανοιχτή αγάλη.
Σου έπεμψα τις καταιγίδες μου, βλέπεις.
Μη με ρωτάς γιατί σε πρόδωσα, γιατί αλήθεια πονώ.

Εγώ φταίω συγγνώμη, τώρα άσε με να ονειρευτώ.

Χαράλαμπος Φαλιακάκης
(Βραβείο στον διαγωνισμό "Σκυταλοδρομία Ποίησης")

Τα όμορφα της νύχτας άστρα

Λίγα τ' αστέρια τ' ουρανού τούτη τη νύχτα,
και σιωπηλά φωνάζουν...
Λίγα τα όνειρα του χθες,
που την ψυχή σπαράζουν...

Μόνη παρέα, της μοναξιάς ο άνεμος,
με σκέψεις τα θολώνει.
Το δάκρυ κύλησε από το μάτι το κλειστό
και στην καρδιά ριζώνει.

Εκείνη σα μια έρημο διψασμένη και νεκρή
το κλάμα αγκαλιάζει,
την αγωνία μι' ανάμνηση τη διώχνει
κι η νύχτα ξάφνου μαγική μια μελωδία αναστενάζει.

Ακόμα ανασαίνουν οι έρωτες
και τα όνειρα θυμούνται.
Τον πόνο ξέχασε η ψυχή
και τούτα τα όμορφα της νύχτας άστρα, αναρωτιούνται:

“Κι αν καταρρεύσει η νύχτα μας
και μόνα μας αφήσει;
Κι αν σβήσει τ' όνειρο κι έρθει η ζωή,
όταν τον ήλιο αντικρίσει;”

Λίγα τ' αστέρια τ' ουρανού.
Μα μου φτάνουν...

Όλγα Λαντζουράκη

Έβελιν

Το φως σιγοσβήνει,
Τις αναμνήσεις με ρούχα επίσημα
Και πιο όμορφα από παλιά
Ένα κορίτσι ντύνει.

Αφ' υψηλού ένας παπάς
Το πικραμένο δάκρυ
Βλέπει να κρύβεται βαθιά
Γι' αυτόν που αγαπά.

Η ελπίδα όμως δεν θα πεθάνει
Όσο εμείς της δίνουμε νερό
μα αν στερέψει το πηγάδι
ας γράψουμε κάπου αλλού,
με άλλο μελάνι.

Ένα μελάνι αλλιώτικο
Πιο κόκκινο
Ή πιο μαύρο
Που γράφει ίσως πιο καλά
Και δεν ξέρει από χρόνο.

Ο χρόνος δεν είναι για εμάς,
Μην σκέφτεσαι τα χρόνια τα παλιά
Και φίλους που δεν αγκάλιασες,
Τώρα έμαθες να αγαπάς
Πιο όμορφα από παλιά.

Να ξέρεις θα σε βρούνε
Πιο όμορφα από παλιά
Γιατί έχεις μάθει τη ζωή
Και δεν σε εξαπατούνε.

Το φως σιγοςβήνει,
Τα ζοφερά της μαγουλα
Με δάκρυα πιο πικρά από παλιά
Ένα κορίτσι ντύνει.

Μαρινέλλα Μποτσάκη
(Βραβείο στον διαγωνισμό "Σκυταλοδρομία Ποίησης")

Κόμπος το μυαλό

Όλεθρος.
Η ψυχή κενή.
Αγωνία.
Εκεί που το μυαλό αποχωρίζεται το σώμα
και η μοναξιά καταλαμβάνει κάθε σπιθαμή του κορμιού.
Οι σκέψεις καταρρέουν.
Έρημος μέσα στην ψυχή.
Τα όνειρα θαμπώνουν, αχνοφαίνονται στο βάθος της καρδιάς.
Μα η καρδιά ανασαίνει πιο βαριά,
το αίμα κυλά πιο αργά,
το σώμα προσπαθεί να κρατηθεί.
Η στιγμή αυτή η μαγική,
όταν το πνεύμα αντικρίζει το σώμα
και μια σπίθα ανάβει τη φλόγα της έμπνευσης.

Στον εαυτό μου

Μου γυρνάς την πλάτη.
Σου φωνάζω, μα δε με ακούς.
Σε χρειάζομαι. Γύρνα πίσω.

Άσε το πείσμα, η ζωή είναι μικρή,
η ανάσα φωτιά, ηρεμία.
Γύρισε πίσω. Με ακούς;

Ο ιδρώτας κυλά. Η αλήθεια πονά.
Συγγνώμη που σ' άφησα πίσω.
Ιδέες στεγνές, σε ποικίλες μορφές.
Σε χρειάζομαι, δε θα σ' αφήσω.
Σου φωνάζω. Με ακούς;

Όψη θολή.
Το σύννεφο όλους πλακώνει.
Σε φωνάζω ξανά. Τρεμοπαίζει η φωνή,
το βάσανο ποτέ δεν τελειώνει.
Γύρνα ξανά, θα είμαστε μαζί,
δεν πρόκειται να σε ξαναφήσω.
Υπόσχεση –κάπως– ειρωνική,
μα υπόσχομαι να την κρατήσω.

Νοσταλγία

Διαθέτουμε κάτι σπασμένα «εγώ»,
που λυγίζουν στην ιδέα του πόνου.
Παρθένα ψυχή, τρεμοπαίζει η φωνή
και χάνεται η αίσθηση του χρόνου.

Τα τέρατα πλέον δεν έχουν μορφή
αρκούδας και δράκου και λύκου.
Ανθρώπινη υπόσταση έχουν, θαρρείς,
ταράζουν την πόλη του ύπνου.

Πονάμε βουβά, ως τις ρίζες βαθιά
τα κόκαλα φωνάζουν βοήθεια.
Δεν είμαστε πλέον αυτά τα παιδιά
που χάνονταν στα παραμύθια.

Νοσταλγούμε στιγμές, χαμένες, στεγνές
στο κουτί μας με τις αναμνήσεις.
Μ' αυτό το παιδί που ήσουν και συ,
πάλι χάθηκε στις ψευδαισθήσεις.

Αναστασία Ζωάκη

Άρωμα Νιότης

Αν κλείσεις τα μάτια και ονειρευτείς,
θα νιώσεις τα αρώματα της νιότης.
Τότε που έρωτες παλιοί
στην καρδιά κρυφούς σκοπούς
ψιθύριζαν.
Τότε που χάραζαν οι μέρες,
δίχως να γνωρίζουν την έννοια της αναμονής
και μες τον όχλο τον εαυτό σου γύρευες να βρεις.
Τότε θα νιώσεις το νόημα το κρυφό,
θα πετάξεις τις έγνοιες που είναι βάρος στην ψυχή σου.
Θα τρέξεις ελεύθερος σε έναν δρόμο,
γεμάτο όνειρα.

Ραφαέλα-Ερασμία Κτιστάκη

Ταξίδι

Βαδίζω στο άγνωστο, σε μέρη μυστικά,
όπου με οδηγεί η καρδιά τριγυρίζω.
Ο άνεμος ψιθυρίζει λόγια γλυκά
χαϊδεύοντας το πρόσωπό μου.

Δε βλέπω, υπνωτισμένη περπατώ
μέσα απ' τον όχλο περνώ, σαν ηλιαχτίδα
στο όνειρο πετώ, τις αναμνήσεις γυρεύω,
εκεί που ο έρωτας φωτίζει την ψυχή μου.

Το άρωμα της αγάπης είναι μεθυστικό και με ζαλίζει.
Δακρύζουν τα μάτια στη φωτιά του δειλινού
χτυπά η καρδιά στις όμορφες σκέψεις.
Στιγμές.
Στιγμές παλιές, μαγικές.
Πριν χαθούν
βαθιά χαράζονται στην ψυχή και στο νου.

Ροδάνθη Μπριλάκη
(Βραβείο στον διαγωνισμό "Σκυταλοδρομία Ποίησης")

Παρθενώνας ζωής

Ό,τι είναι παλιό έχει άρωμα
σκόνη λεπτή σαν το καλύπτει
θαρρείς μπορείς να το ακούσεις να μιλά,
να ψιθυρίζει,

τα καμώματα του όχλου...

Κείνα που χάθηκαν και δεν ακούστηκαν ποτέ.

Θαρρείς γυρεύει,
στα κατάρβαθα του νου να ξεδιαλύνει στιγμές ιστορίας,
αγάπες
και έρωτες,

τα καμώματα του όχλου...

Ό,τι είναι παλιό χαράζεται σε πέτρα
και ακούγεται,
σαν ηχώ στις αγορές,
σαν μεταλλικός ήχος στην καρδιά.
Με σεβασμό
πετάει ο χρόνος γύρω του,
γιατί δεν το κυρίευσε,
δεν το κατάπιε μες στη μαύρη τρύπα του.

Ό,τι είναι παλιό είναι και χαρά
είναι και λύπη
στάζει και αμαρτία
και λύτρωση.
Φορά ανάμνηση...

Ό,τι είναι παλιό είναι και άσπρο
και μαύρο
είναι και κόκκινο
και βιολετί.
Λάμπει γαλάζιο...

Και ψιθυρίζει τα καμώματα του όχλου..

Ν' αγαπάς αληθινά...

Με τι μοιάζει η αγάπη;
Μοιάζει με κατακόκκινο τριαντάφυλλο
που αναδύθηκε μέσα από το νωπό χώμα.
Με τι μοιάζει η αγάπη;
Μοιάζει με ρούχα αγγέλου
με κρύσταλλα κεντημένα.
Με τι μοιάζει η αγάπη;
Μοιάζει με κόκκινο πλέγμα που μέσα του
κάθονται κατάσπρα περιστέρια.
Με τι μοιάζει η αγάπη;

Μοιάζει με δυο σταλαγματιές αίμα
πάνω σε κρινόλευκα χέρια.

Με τι μοιάζει εν τέλει η αγάπη;
Η αγάπη είναι αίσθημα βαθύ που
χρώμα δεν έχει ούτε υφή.
Κι αν θέλεις τόσο να δεις
με τι μοιάζει η αγάπη αντί κόκκινες καρδιές να ζωγραφίσεις
ζωγράφισε χαμόγελο στο πρόσωπο
του πονεμένου συνανθρώπου σου.
Αντί τα χέρια σου μονάχα το δικό σου
κεφάλι να στηρίζουν
πλησίασε και στήριξε με αυτά το πονεμένο
κεφάλι του φίλου σου.
Αντί τα δικά σου τραύματα να δένεις
πάρε λευκό επίδεσμο και σκούπισε
το αίμα απ' την πληγή του διπλανού
σου.

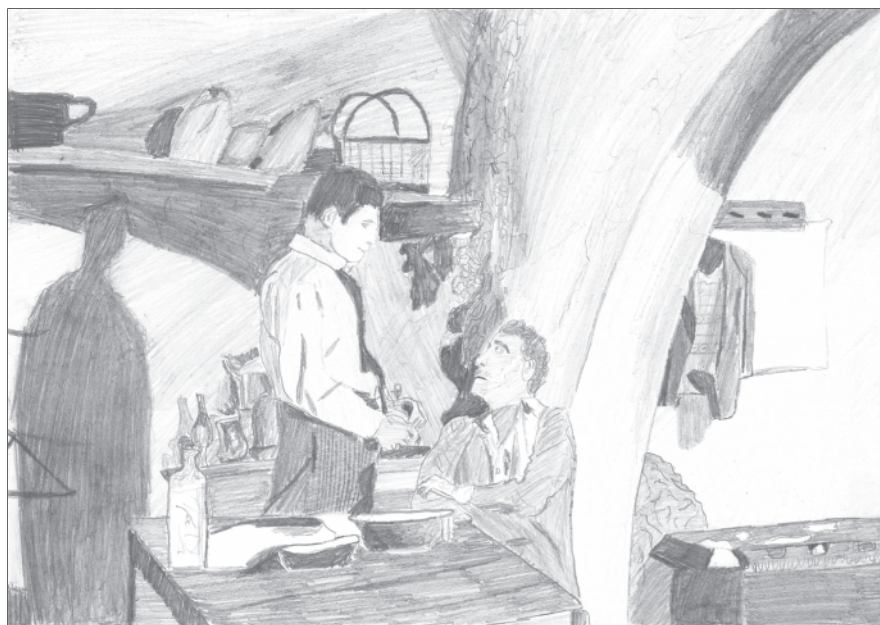
Σήκωσε την πέτρα της δικιάς σου
αγάπης
Όσο πιο βαριά είναι τόσο πιο πολύ
σημαίνει ότι αγαπάς ...

Ο άνθρωπος

Ο Άνθρωπος
είναι πάντα της ακριβείας
όλα μπροστά του θέλει έτοιμα ν' απλώνονται,
και ξεκάθαρα.
Τόσο πολύ που πολλές φορές χρειάζεται
μοιρογνωμόνιο.
Γιατί όπως με το μάτι 90 από 91
μοίρες δεν μπορείς να ξεχωρίσεις

—αυτό δείχνει πως μόνο μεγάλα ο νους του
επεξεργάζεται— έτσι το μεγαλείο
αρκετών πραγμάτων,
είναι γι αυτόν
αδιανόητο.

Πρέπει να 'σαι Άνθρωπος με
χαρίσματα για να μπορείς να βρεις μιας
μοίρας διαφορά,
ν' αρπαχτείς απο την λεπτομέρεια,
να διεισδύσεις.
Διαφορετικά μείνε πίσω με τους Άλλους
που τα μεγάλα μόνο φαντάζουν γι' αυτούς
αληθινά.

Μιχάλης Κυραλάκης

Ροδάνθη Μπριλάκη

Η άλλη Οφηλία

Το μαρμάρινο χέρι γλιστρά απ' τον κορμό
τα μάτια τυφλώνονται απ' τον ήλιο.

Έρμαιο του νου,
το σώμα.

Κι ένα δάκρυ που παγώνει
με την τελευταία πνοή.

Τα κομμένα λουλούδια ανθίζουν
μέσα απ' τα σταυρωμένα χέρια.

Νεκρική σιγή,
αιωρούμενες σταγόνες.

Το ποτάμι ο σιωπηλός μάρτυρας,
στο ίδιο παιχνίδι...
αιώνες τώρα.

Χιλιάδες Οφηλίες.

Χιλιάδες πίκρες.

Όλες στο ποτάμι,

που μόνο σιωπά,
και χωρίς ερωτήσεις,

παρασέρνει αναμνήσεις,

ταξιδεύει την ψυχή,

γαληνεύει το νου,

κυριαρχεί στα συντρίμια,

φυγαδεύει όνειρα.

Έτσι απλά.

Αιώνες τώρα.

Ωδή στη ζωή

Φοβόμουν αυτό που ήμουν.
Φοβόμουν να με κοιτάζω.
Προσπάθησα πολύ,
σε μένα,
να βρω το λάθος.
Μην πεις πως όχι.

Το βράδυ πότιζα,
με δάκρυα τα αστέρια·
το πρωί,
τα λουλούδια·
το απομεσήμερο,
το χώμα.
Κοίταζα τους τοίχους,
κι έκλαιγα.
Μην πεις πως όχι.

Τρυπώνανε χιλιάδες σκέψεις,
ακόμα τρυπώνουν δηλαδή...

Και πανικοβλήθηκα.
Για πάντα.
Και γκρεμίστηκα.
Ίσως για πάντα.
Και εθίστηκα,
σε λάγνο ζωής παιχνίδι.
Και αναρωτιόμουν συχνά,
"τι κάνω;"
βαθιά ερώτηση.
Κι η απάντηση στο αύριο,
στο ποτέ,
αλλά ρώταγα να μάθω πάντα.

Μην πεις πως όχι.

Βασιλική Μπαλλά

Στιγμές παγωμένες στον χρόνο

Ζωή.

Περίεργο συναίσθημα...

Λίγα πράγματα μας κρατούν ζωντανούς.

Σωτήρια λέμβος.

Σαν από μηχανής θεός,

σαν εσένα.

Αναμνήσεις.

Φωτογραφίες από το παρελθόν.

Στιγμές παγωμένες στον χρόνο.

Θυμίζουν όσα ζησαμε.

Όσα ήμασταν.

Όσα χάσαμε

και δεν μπορούμε να έχουμε πια.

Ταξίδι.

Προσπαθούμε να γυρίσουμε πίσω

και να μείνουμε εκεί.

Να προσποιηθούμε πως δεν άλλαξε τίποτα,

οτι το όνειρο δεν χάθηκε.

Κλείνοντας απλά τα μάτια...

Αλλά αν αφεθούμε αρκετά,

ίσως οι αναμνήσεις μας παγώσουν,

ίσως μας κρατήσουν μαζί τους.

Η φυγή σου

Και αν σε είχα γνωρίσει;
Αν εκείνο το πρωί κάτω από το μπαλκόνι σου είχα μιλήσει;
Αν σου είχα εξομολογηθεί την αγαπη μου;
Αν άγγιζα τα σγουρά μαλλιά σου πριν χάσεις την τελευταία σου πνοή,
πριν πνιγείς μέσα στο άγχος της προδοσίας σου;

Τι παράξενο συναίσθημα η φυγή σου,
όμως σε φύλαξα σε ένα αστέρι να σε θυμάμαι.
Κάθε βράδυ σε κοιτώ,
σου μιλάω όπως τώρα
και εσύ αστράφτεις πιο πολύ,
για μένα.
Για τα λόγια μου.

Θυμάμαι γελούσες...θυμάσαι;
Γελούσες πολύ τότε,
μαζί μου.
Θυμάμαι αυτό το γέλιο σαν τραγούδι.
Τώρα μόνο κλάμα για το θρήνο σου ακούω.
Με άφησες μόνη.

Ραγισμένη καρδιά, δάκρυα στα μάτια,
στο πρόσωπό μου στεναχώρια,
μπροστά από ένα καθρέπτη.
Πέφτω, καταρρέω στη σκέψη σου.
Ξαποσταίνω για να σε δω,
έστω και παγωμένο σε μία φωτογραφία.
Παραδίδομαι στα όνειρα,
ψάχνω παντού την μορφή σου,
μα εσύ δεν είσαι εδώ.
Άγγελος μακρινός που μ' αγκαλιάζει
και μαζεύει τα κομμάτια μου.

Φοβερό συναίσθημα η μοναξιά.

Κώμα ή ζωή;

Είσαι ιός.

Μια ασθένεια που πρέπει να καταπολεμήσω.

Ένας πόλεμος,

και εγώ παγιδευμένη μέσα σου.

Αόρατος εχθρός,

χαϊδεύεις το άδειο μου κορμί.

Ψάχνω τις παλάμες σου να κλείσουν τα μάτια μου,

να μην βλέπουν την κατάντια μας.

Σκιές περιπλανιούνται στους δρόμους.

Κρύβονται.

Τρέχουν μακριά από την υστερία της πόλης.

Σώματα άψυχα.

Μακρινές σχέσεις και καταθλιπτικά βήματα.

Αντοχή μειωμένη.

Λιώνω, αιμορραγώ.

Ψάχνω τα χέρια σου να κλείσουν τις πληγές μου.

Να με τραβήξουν απ' το βάλτο της

της κατάθλιψης και του εθισμού μου.

Θέλω να φύγω.

Να χαθώ.

Προγραμματίσα το ρολόι μου να χτυπήσει,

να με ξυπνήσει από το κώμα που λέγεται ζωή.

Δέσποινα Γιακουμάκη

Κάθαρσις

Αμίλητη
μ' ένα βλέμμα γαλήνιο
η σελήνη απόψε
και τα αστέρια γύρω
τής στρώνουν χαλί
για να πλαγιάσει.

Μοιάζει
να απολαμβάνει την κάθαρση
αυτήν που θα φέρει
το ξημέρωμα,
όταν όλα θα ξεδιαλύνουν
κάτω από το φως του ήλιου.

Ψευδαισθήσεις

Χώρα παράλυτη από τη θέα του τυφώνα.
Πρόσωπα ανέκφραστα θαυμάζουν μία ψεύτικη ιστορία.
Πίσω μου μια κοινωνία αδιάφορων προτύπων,
χρώμα παράξενο αγγίζει την ψυχή μου.
Το φεγγάρι μαύρο μυστήριο εμπνέει,
προσπάθησα να γράψω ένα τραγούδι,
μα έμεινα στη λέξη προδοσία.
Κοιτάω μέσα στα μάτια σου στοιχείο αλλιώτικης μέθης να εντοπίσω,
φυλάς κάθε ανάμνηση σε μία τρύπια τσέπη.
Φοβερό το πόσο αστράφτει ο ουρανός σαν τιμωρεί την ανοησία,
κάθε στίχος παραδόθηκε στους αρχηγούς του κόσμου.
Άλλαξε η αγάπη μου,
μόλις σταμάτησα την τέχνη με τα μάτια σου να βλέπω.
Ξαποσταίνω άρωμα αισθήσεων να μυρίσω,
με χέρια που τρέμουν πλάθω ύπαρξη,
γεννημένη με καρδιά αθώα μα σπασμένη.
Ψάξε μήπως ποτέ με συναντήσεις,
τραίνο για πόλη σκονισμένη να αναμένω.

Νικόλαος Σωμαράκης

Καλλιόπη Ρηγάκη

(Βραβείο στον διαγωνισμό "Σκυταλοδρομία Ποίησης")

Απόδραση

Ήταν εκείνη η μέρα που η φύση ράγισε,
μόλις άκουσε αλλόκοτη μελωδία.
Ξάπλωνα ανέμελη στο παράξενο λιβάδι.
Το χρώμα κάλυπταν αμάχητες ψυχές,
άνεμος διάφανος κύματα σχεδίαζε.
Ήχοι ατέλειωτοι έρχονταν απ' το άπειρο,
πρόσωπα άγνωστα που κρύβουν παραμύθια.
Φυλάω στη παλάμη μου ανώνυμη ελπίδα,
πως ο ουρανός κάποια στιγμή θα πάψει να αστράφτει.
Και παραδόθηκε η καρδιά σε πανδαισία συναισθημάτων,
αναποφάσιστοι καιροί, ήδη κατεστραμμένοι.
Προδοσία διαισθάνεται σκιά της λογικής μου,
μια λογική που κάηκε μαζί με χρώμα αγάπης.
Ξαποσταίνω πριν τον δρόμο μου αρχίσω...

Φοβερό το πως δεν ξέρω καν αν είμαι πλέον αληθινή.

(Δ' Έπαινος στον 22ο Μαθητικό Διαγωνισμό
της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών)

Ξεσηκωμός

Βιολί ακούγεται στο βάθος της βιτρίνας,
σειρήνα θήραμα, με όψη καρδερίνας.
Κρασί ζεστό, σαν χάδι στον λαιμό του,
αίμα παράνομο θα στάξει στο παλτό του.
Θύελλα ψέματος σαν ύμνο μας διαβάζει,
μάννα μου κράτα με, η νύχτα πλησιάζει.
Χέρι γροθιά, το δίκαιο μαθαίνω,
σώπασε, είπανε. Αιώνες περιμένω.
Σε αγώνα ανάγκης για δικιά μου μαρτυρία,
μεγάλοι έρωτες που 'γράψαν ιστορία.
Γερνά ο άνθρωπος, παλιώνει, ξεθωριάζει.
Δηλώνει ειρήνη, η θυσία τον τρομάζει.

Σώματα

Στιγμή αναθεώρησης απ' τον ακούραστο διαβάτη,
ξάπλωσε ευωδία Μάη να απολαύσει.
Χορεύτρια με αίσθημα θέρισε τον αγέρα.
Σκιές ανώνυμες συναντιούνται μυστικά,
διαρκεί η ζωή όσο αγγίζεται η ματιά τους.
Ανάπαυση στην δημιουργία, στιγμή απόλυτης έντασης.
Κοίταγμα που τρεμοσβήνει σαν μελλοθάνατο κερί,
δωμάτιο σκοτεινό, εστιάζει στο αγέλαστο κορίτσι.
Μελωδία διαπερνά ολόκληρη την ύπαρξή της,
ανάμιξη που φτιάχνει χρώμα μαύρο.
Σηκώνεται η αυλαία,
για όσους έχασαν ερασιτεχνική απολογία.
Με δάκρυ αποθέωσης τελειώνει έργο εκτεθειμένο.
Παιδικό παραμύθι διηγείται για μονοπάτια ανήθικα,
με χέρια ανάλαφρα, απαγγελία σε ανέκφραστο κοινό.

Ηλιάνα Μακρή

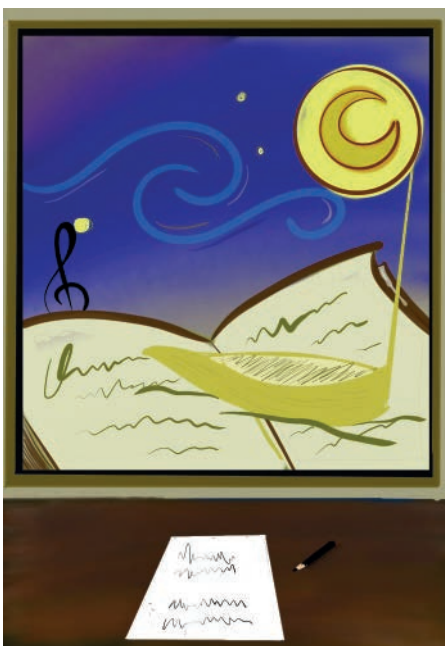
Ταξίδι στον χρόνο

Οι αναμνήσεις ναυάγησαν
στον ωκεανό της λησμονιάς
εγκλωβίζοντας στιγμές
σε ένα κρυσταλλωμένο χθες.

Η ελπίδα βούλιαξε
στη λίμνη των δακρύων
καθρεφτίζοντας λέξεις
παγιδευμένες στην
κραυγαλέα σιωπή.

Τα δάκρυα έστησαν χορό
στην έρημο της καρδιάς
με μελωδία ονειρική
μαρμαρώνοντας τον χρόνο.

Μια σπίθα δειλά φώτισε
το βροχερό συνονθύλευμα
συναισθημάτων,
καθώς το χθες έγινε
σανίδα σωτηρίας του μέλλοντος
και η λησμονιά ανάμνηση.

Νίκη Φανουράκη

Κρυμμένος θησαυρός

Η μάσκα από πάγο
λιώνει.

Η ψυχή νιώθει.
Σπαρταράει
στο χείλος του γκρεμού.
Στίχοι ντυμένοι
με αίμα ξεφεύγουν
από τα δεσμά της,
πέφτουν στο υπέρτατο
κενό με πλήρη τα
απρόσιτα, λευκά της βάθη.

Οι λέξεις
ξεσηκώνουν αρμυρά κύματα,
κατατρώνε απροσπέλαστα βράχια,
δοκιμάζουν άγνωστα μονοπάτια
αναζητώντας ένα θαυμάσιο
κρυμμένο θησαυρό
που θα φωτίσει το σκοτάδι
των θαμμένων συναισθημάτων.

Στέλλα Σπυριδάκη

Ο λαβύρινθος

Μες στο άγχος τριγυρνώ
είναι μείζον, υπαρκτό.
Τον εγωισμό μου πατώ,
νιώθω πια δεν είμαι 'γω.

Ίσως να 'μαι εσωστρεφής.
Μα ίσως και όχι· εγωιστής.
Τέρατα, λύκοι και αητοί
φαντάζει όλη μου η ζωή.

Ειν' όλα διαφορετικά,
δεν είναι πια όπως παλιά:
τείχη, άγχη, ενοχές
όλα μοιάζουν με κραυγές.

Ευθεία όλο περπατώ,
είναι απίστευτο θαρρώ.
Και σαν στρίβω αριστερά
είναι όλα πιο ξερά.

Φίλτρο ψάχνω μαγικό,
μήπως και λευτερωθώ.
'Όλα φεύγουν από δω
δεν υπάρχει γιατρικό.

Πείσμα χρόνια με κρατά,
δεν θα βγάλει πουθενά.
'Όλα μαύρα και θολά
έρημα και σκοτεινά.

Τα παιδιά του Ομίλου Δημιουργικής Γραφής:

Δέσποινα Αεράκη, Ραφαέλα Κτιστάκη, Χρύσα Λύτινα,
Ηλιάνα Μακρή, Μαρινέλλα Μποτσάκη, Ροδάνθη Μπριλάκη,
Λαβύνια Παπαδοβασιλάκη, Καλλιόπη Ρηγάκη

Φτερούγισμα αυτοθυσίας

Μνήμες Πολυτεχνείου 1974

Λευκά λουλούδια ανθίζουν
σε δρόμους σκοτεινούς.
Οι λέξεις απαγορεύονται ...
Δειλά δειλά το αίσθημα
μιας αλλοτινής ελευθερίας
γεννά κατάλευκη η δικαιοσύνη
θάβοντας απατηλές φοβίες
που φωλιάζουν στην ψυχή μας...

Συνεργασία των παιδιών του Ομίλου Δημιουργικής Γραφής:

Δανάη Αδαμάκη, Δέσποινα Γιακουμάκη,
Ραφαέλα Κτιστάκη, Βασίλης Πάρχιαου

Κρύο τσουχτερό

Κρύο κι αν κάνει τσουχτερό και εγώ μέσα στο σπίτι
Θερμή ψυχή, ματιά θολή, ο πόνος δεν με πνίγει.

Είν' η ζωή μια θάλασσα κι άνθρωποι καράβια,
όποιος σιμώνει τη στεριά χτυπιέται με τα βράχια
μα είν' τα βράχια κοφτερά το πλοίο το τσακίζουν
κι εκείνου την καρδούλα του φαρμάκι την ποτίζουν.

Αστραπή σκίζει τον ουρανό, με δάκρυα τον στολίζει,
Και ο πόνος μέσα στην καρδιά πάντα θα με θερίζει

Συνεργασία των παιδιών του Ομίλου Δημιουργικής Γραφής:
Βασιλική Μπαλλά, Ροδάνθη Μπριλάκη, Καλλιόπη Ρηγάκη

Κορίτσι

Κορίτσι ευάλλωτο κοιτά απ' το μπαλκόνι,
θοῖσµατα φύλλων, αργά μαραζώνει.
Θεόρατα στέκονται ανώνυμα πλάσµατα,
Ψυχή ματωµένη από άπειρα θραύσµατα.
Σαν δέσµη την πνίγουν αυτές οι κουρτίνες,
µε χάδι αιώνιο, ακανθώδεις ακτίνες.
Μυαλό γεμισµένο, κοιτά σκυθρωπή.
Στιγµή αναθεώρησης, βαθιά αναλαµπή.

Εύα Μακρή

Μουτζούρες

Είναι λέξεις
που και πριν τις έχεις ακούσει.
Λέξεις σε άλλη σειρά,
µε άλλη χροιά.

Νιώθεις
πως έχουν κάτι από εσένα,
µα δεν το βλέπεις.

Γιατί τα γράµµατα
γίνανε µουτζούρες
και οι λέξεις σε κυνηγούν.

Και είναι µεγάλος ο καηµός.
Αν καταλάβεις,
αν αισθανθείς,
τις λέξεις στο χαρτί.

Καλλιόπη Ρηγάκη

Απολιθώματα

Με αφορμή τους θρύλους τους τόπου μου: Νεραϊδόσπηλιος

Άνθρωπος αταξίδευτος, βαδίζω προς τους ήχους,
στα μάτια δίψα ατελείωτη, καρδιά με χίλιους χτύπους.
Το μέρος άδειο, σκοτεινό, σαν μια σπηλιά μεγάλη,
που κρύβει χρόνων άκουσμα, σβήνει με μια ψιχάλη.
Κοιτάω γύρω έντρομος, δεν θέλω να ενοχλήσω
νεράιδες ζούσαν, κάθισαν, μέχρι να τους μιλήσω.
Μάγοι και χώρες άπειρες, έζησα μες στα ξένα,
άκουσα λόγια του καημού, λύπη βαθύ πυθμένα.
Υπάρξεις τόσο αιθέριες, πνεύματα στο πλευρό μου,
με δισταγμό βαθύ, ζεστό, βουτάω μεσ' στον βυθό μου.
Φιγούρες δίχως πρόσωπο, παλάμες με αγγίζουν,
κοιτάω ψηλά στα μάτια τους, μια λάμψη μου χαρίζουν.
Αναίσθητος στον ξύπνιο μου, άγγιγμα από στάχτη,
πετάω, φτερά αδύναμα, τα νιώθω σαν αδράχτι.

Μάνος Καπελλάκης

Ροδάνθη Μπριλάκη

Το ξεχωριστό ταξίδι

Μου 'παν η ζωή είναι βάσανο,
διαψεύσεις, απατηλά όνειρα,
χάος.
Και βγήκα να την ακολουθήσω.
Από πείσμα.

Όπως χιλιάδες άλλοι.
Κρατούσε κιθάρα στο χέρι,
ξεκούρδιστη
κι έναν χρυσό αυλό.
Μας έπαιζε τις μελωδίες της
και ζούσαμε.

Πώς αλλιώς;
Κι έψαξα...
μην πεις πως όχι,
να βρω το λάθος.
Είδα όμως προορισμό.
Στην καταιγίδα είδα ήλιο,
στην πίκρα, ζάχαρη.
Στο βάσανο...
είδα ταξίδι.

Βίκυ Μπαλλά

Περπατώ

Περπατώ μέσα του.
Μέσα σε αυτή την ιστορία που περιέγραψες.
Ήσουν παιδί όταν είχες έρθει.

Σου έμεινε τραύμα.
Μου έμεινε τραύμα.
Η περιγραφή σου.
Σπίθες, φωτιά και σπαραγμός.
Κραυγές της μάνας μέσα σου βουίζουν.
Απελπίζεσαι, κλαις.
Κλαις;
Πώς μπορείς άλλωστε να μην κλαις. Με ρωτούσες.
Μπροστά σε εκείνη τη νεράιδα, τη ζωή της.
Τα δάκρυά της.
Ίσως τα δάκρυά της μπορεί να είναι θολά
όσο τα δικά σου.
Τα μάτια σου δυο καταρράκτες.
Ξεχειλίζουν.
Δες το ποτάμι και ονειρέψου έναν άλλο κόσμο
χωρίς βάσανα.
Ψιθυρίζω.
Έψαχνες αισιοδοξία.
Ακόμα θυμάμαι το κλάμα σου στα αυτιά μου.

Αργυρώ Βεϊσάκη

Στέλλα Μανωλίτση

Στην αναζήτηση του κόσμου μας

Σ' έναν κόσμο άδικο
προσπαθείς να βρεις το δίκαιο
σ' ένα κόσμο κακό
προσπαθείς ν' ανακαλύψεις το καλό.

Σ' έναν κόσμο γεμάτο διακρίσεις
ψάχνεις να βρεις τον εαυτό σου
σ' έναν κόσμο γεμάτο διχόνοια
ψάχνεις να βρεις την ελπίδα.

Σ' έναν κόσμο που πια δεν αναγνωρίζεις
νιώθεις αδύναμος να κάνεις κάτι
σ' έναν κόσμο που πια σου φαίνεται αστείος
νιώθεις μάταιο να προσπαθήσεις.

Σ' έναν κόσμο φανταστικό
φαίνεσαι πάλι ευτυχισμένος
σ' έναν κόσμο διαφορετικό
φαίνεσαι και 'συ αλλαγμένος.

Σ' έναν κόσμο πια ειρηνικό
εσύ τα καταφέρνεις
σ' ένα κόσμο πια αληθινό
εσύ μπροστά πια πηγαίνεις.

Σαν πεταλούδα καταφέρνεις
να πετάξεις, ν' αλλάξεις
τη ζωντάνια που 'χεις μέσα σου
κανέναν να μην μπορεί να σ' την αρπάξει.

Πόλεμος

Τα χρώματα μας σκέπασαν επικίνδυνα
Ήταν αργά για να σου στείλω το τελευταίο γράμμα
Η γραφή μου είχε πια ξεθωριάσει
Κι όμως σε θυμάμαι, θυμάμαι να μου λες το ξεχασμένο αντίο

Ήταν αργά για να σου μιλήσω ελεύθερα
Το στόμα μου είχε πια στεγνώσει
Κι όμως σε θυμάμαι, θυμάμαι να σου φωνάζω ένα φθαρμένο σ'αγαπω

Ο δίπλα σύντροφος μόλις πέθανε
Είχε υποσχεθεί στον θεό πως θα συναντήσει μια μέρα την αγαπημένη του
Κι η μέρα είχε όντως φθάσει

Μα εγώ σου υποσχέθηκα κρυφά μια νύχτα με πανσέληνο πως θα σε
συναντήσω

Ίσως τούτη η μέρα έφτασε
Ίσως απλά μονάχα δεν κρατώ γερά τις υποσχέσεις μου

Βλέπω τη μορφή σου σε κάθε έναστρο ουρανό
Σε κάθε ξεχασμένη ανάσα
Και σε κάθε αντίο προς τους άντρες μας
Ίσως ο πόλεμος με έχει τρελάνει

Το χαμόγελο μου σβήστηκε μονάχα όταν με πήραν μακριά σου
Όταν δεν πρόλαβα να ξεστομισω μια μουντή συγνώμη
Ψαχούλεψα στις σκέψεις μου και σε βρήκα
Μα τα μάτια μου ακόμη σε ποθούσαν

Το αλτ ακουγόταν αμυδρά
Όμως οι αρβύλες κτυπούσαν στο χόμα σαν καμπάνες
Ήταν αργά, αργά για να καταλάβω πως ήρθε τούτη η ώρα, η ώρα που
μονάχα δεν θα σε ξανααντικρίσω

-Φ.Ε.

Νούμερο Παλιό

Η προσπάθεια ρίζωσε
Μέσα στα σωθικά μου
Γιατί αναζητούσε εσέ
Η άμοιρη καρδιά μου.

Με ανέβασες πολύ ψηλά
Είδα λίγο τον κόσμο
Σαν μυθιστόρημα παλιό
Σαν στάλα λικέρ δυόσμο.

Μα όμως εκείνο που είχες πει
Σαν υπόσχεση το πήρα
Και σε ανήμενα γλυκά
Μιαν ανθισμένη νύχτα.

Τα αστέρια εσιώπησαν
Στο νεανικό μου κλάμα
Σκεπάστηκε η πίκρα μου
Στου ήλιου την καντάδα.

Οι ουρανοί εντρέπονται
Όταν μιλούν σε εσένα °
Ενός αγγέλου γέννημα,
Του ποιητή την πένα.

Τα πάντα μες στα χέρια σου
Στο βήμα σου ένα ψέμα
Που μόνο του ειπώθηκε
Για εσένα από εμένα.

Το ψέμα της αλήθειας μου
Που πρόφτασες να μάθεις,

Τους μοχθηρούς που πάλεψες
Και κόντεψες να χάσεις.

Κλείνω το φως
Ξημέρωσε
Αν ήθελες
Μπορούσες.

Ε.Κ.

Για τον Θ. Μικρούτσικο

Αυτό είναι για 'σένα
Θάνο.....
Το πιο όμορφο απ' όλα
δεν σ' το έχω πει ακόμα.
Μας άφησες, έφυγες
στα ξαφνικά
χάρισε σ' όλους μιαν
αδιάκοπη μουσική
γέμισες τα πιο
μοναχικά βράδια μας
Και για σένα Θάνο το
πιο όμορφο απ' όλα δεν
πρόλαβα να στο πω
ήταν λίγος ο χρόνος
και μεγάλη η
απόσταση
Και δεν μπόρεσα να σε
φτάσω,
έπιασα την ψυχή σου
και την χάιδεψα
κι ήλπιζα να μείνει
έστω και λίγο ακόμη

ζωντανή
Η καρδιά σου μια
φλόγα αναμμένη
Τα τραγούδια σου
ζεστασιά για τούτο τον
μαύρο κόσμο
Λείπεις, πλήγμα βαθύ
ανεπούλωτο.
Σε περιμένουμε, η
φωτιά σβήνει αργά
κι ας γνωρίζουμε πως
μονάχα θα μας κοιτάς
από ψηλά
μ ένα τσιγάρο στο
στόμα
Γίνε ιστορία και έλα
Θάνο
Τα τριαντάφυλλα δεν
θα είναι ποτέ αρκετά
ούτε η χαρά μας
μόλις σ' αντικρίζαμε.
Οι ήρωες σου ζουν, εσύ
Ξεχωριστός
Αργεντίνικο τανγκό
ήσουν μάλλον
και δεν πρόλαβα να σε
δω να χαίρεσαι
Τελευταίο δάκρυ και
σ' αποχαιρετώ
το υπόσχομαι
Κάπου σε μιαν
ατέλειωτη στιγμή θα
σε βρω
και τούτη τη φορά θα
σε φτάσω

Μαρία Φραγκούλη

Τούτο το δάκρυ

Πονάμε .

Μα πονάμε πιο πολύ από ότι περιμέναμε.

Και τούτος ο πόνος θαρρείς δεν μας αξίζει.

Είναι τούτο το δάκρυ που κυλά ξεψυχισμένο
στο χλωμό μας δέρμα.

Κατρακύλα και σβήνει στο μάγουλο μας.

Εκείνο το δάκρυ που μονάχα πόνο μας προκαλεί.

Και τούτο το δάκρυ είναι που μας πνιγεί.

Και ο πνιγμός μας αυτός τραγικός.

Μα εμείς πιο τραγικοί.

Και καθώς σηκώνω το βλέμμα μου από το πάτωμα
τα δάκρυα κυλούν ολούθε.

Καπνός.

Και όλα γίνανε καπνός.

Καπνός που πήρε ο αγέρας φεύγοντας.

Αν

Αν τούτο τον κόσμο σέβεται

Να ζεις

Αν τούτο τον κόσμο θες

Να υπάρχουν

Και αν δεν μπορείς να ζεις και να υπάρχουν

Τότε να φεύγεις, τούτος ο κόσμος δεν σου ανήκει

Προτού φύγεις

Προτού φύγεις πες μου σιγανά όλα εκείνα που
με μανία έκρυψες μέσα σου.
Πριν φύγεις μη με χαιρετήσεις
μα κοίτα με στα μάτια για μια στιγμή μονάχα
και πες μου λέξεις.
Άσε το στόμα σου ελεύθερο,
να ξεπετάγονται φράσεις.
Μην μένουν συναισθηματα στην άκρη της γλώσσας
Άσ' τα!
Άσ' τα να τρέξουν να πλημμυρίσει
ο κόσμος από δαύτα.
Άσ' τα να γεμίσουν τα πάρκα γεμάτα πλήθος
τις μεγάλες πλατείες,
τις θορυβώδεις γειτονιές
και τους πολυσύχναστους δρόμους.
Μα να 'ναι αληθινά,
να γεμίζουν
και όχι να αδειάζουν, να αγαπούν και όχι να μισούν.
Και άμα δεν μπορείς,
άμα η καρδιά σου διόλου το αντέχει,
να φεύγεις.
Να φεύγεις προτού η μοναξιά σου,
αγκαλιάσει τα ξύλινα περβάζια και τα πετρόχτιστα πεζοδρόμια.
Να φεύγεις.
Να φεύγεις προτού να 'ναι πια αργά.

Ελπίδα

Τούτος ο φρικτός πόνος μέσα μου που με βασανίζει
Τούτος ο πόνος μέσα μου που σιωπά
Δεν γύρισες να τον δεις
Να τον γυρέψεις.
Και ακόμα και αν φανέρωνα τις ζωντανές κραυγές μου

Τα ουρλιαχτά που ξεχείλιζαν ολάκερα από φόβο
Σαν κάποιος να ξερίζωνε την ψυχή μου
Σαν κάποιος να απογύμωνε την σάρκα μου
Δεν άκουγες ποτέ σου
«Μην χαθούμε» σου είπα
Και έφυγες
Καταδικασμένη να κουβαλάω για πάντα αυτόν τον φρικτό πόνο
Και θαρρείς τούτος ο πόνος δεν πεθαίνει
Πεθαίνει όταν πεθαίνουμε και εμείς
Αλλά πρώτα μας σκοτώνει
Φρικτή πληγή η ελπίδα

Πέλλα Καρανδινού

(Δεν) θα(σε)αλλαττα

Αυτή η όμορφη γυναίκα που πολλούς έχει μαράνει.
Μα είναι τόσο όμορφη που δύσκολα κανείς αντιστέκεται.
καθώς σε παρασέρνει και στα δίχτυα της σε τυλίγει.
Έτσι, τύλιξε και τον πατέρα μου, η έρμη.
Θα την χαρακτηρίζα και αντροχωρίστρα
αφού παίρνει τους ναύτες από τις γυναίκες τους.

Πολλοί πέφτουν σε μια παγίδα και με μια παγίδα
το φως δεν ξαναβλέπουν.
Αχ, είμαι τόσο ερωτευμένη,
με τη θάλασσα δεμένη
που όσο θλίψη κι αν μου προκαλεί
και πόνο, δεν θα την εγκαταλείψω ποτέ.
Παρά την ψυχική οδύνη που μου δημιουργεί
είναι η μόνη φιλενάδα που με παρηγορεί τα σκοτεινά τα βράδια που περνάω
μόνη.
Δεν μπορώ να καταλάβω αυτή την εμμονή
είμαι σχεδόν αδύναμη πια να εξηγήσω οτιδήποτε.
Φτάνει που έχω στο πλάι μου τη θάλασσα.

Βασιλική Μπαλλά

Κορίτσι

Κορίτσι σαν λουλούδι,
που πατιέται από μπότα.
Κορίτσι σαν τραγούδι,
που όλα αρχίζουν με μια νότα.

Κορίτσι σαν σπασμένο γυαλί,
με χιλιάδες κομμάτια.
Έχει στη ζωή του δει,
να του κλείνουν τα μάτια.

Κορίτσι σαν δείκτες ρολογιού,
που κυλάνε αργά.
Μαθαίνει να προχωρά παντού,
με το κεφάλι ψηλά.

Κορίτσι σαν ανάμνηση,
βαθιά κρυμμένη στο μυαλό.
Μια δύσκολη κατάδυση,
μέσα σ' απέραντο κενό.

Κορίτσι που έχει αμαρτήσει,
κοιτώντας τη ζωή μπροστά.
Θέλει το χρόνο να γυρίσει.
Ν' αρχίσει απ' την αρχή ξανά.

Κορίτσι στην άκρη του δρόμου,
που έπαψε πια να ζει.
Στην διαδρομή του μαύρου πόνου
ψάχνει ελπίδα. Θα τη βρει;.

Μαρινέλλα Μποτσάκη

Αποτύπωση σκέψης

Μακάρι να έγγραφα όπως σκέφτομαι.
Συνεχόμενα. Εμμονικά.
Θα έγγραφα για τον κόσμο
και την κακία που επικρατεί.
Θα έγγραφα για τη ζωή
που νόημα δεν έχει και νόημα ψάχνει.
Θα έγγραφα πολλά περισσότερα
από όσα είμαστε έτοιμοι να δούμε.

Μα ευτυχώς το κουβάρι μου
δεν έχει βρει την Αριάδνη του ακόμα.
Δεν έχει ανοίξει το μυαλό,
όλες τις πόρτες που υπάρχουν.
Κάθε κόμπος και νότα,
κάθε σκέψη, μια φωνή.

Οι σκέψεις σκοντάφτουν,
η μια πάνω στην άλλη.
Μα κάποια στιγμή το μυαλό θα καθαρίσει.
Και θα φανεί το άσπρο φως,
θα φωτίσει της αποκάλυψης ο δρόμος,
θα ανοίξουν τα φτερά της αλήθειας.
Μακάρι να έγγραφα όπως σκέφτομαι.

Ευάλωτος

Σε μία πόρτα νιώθω πάντα εθισμένη,
με τραύμα χτίστηκε χορός ρομαντικός.
Μουσείο τέχνης με ζωγράφο θυμωμένη,
πίσω από εικόνες με παράνοια κωμικός.
Ο άνθρωπος έγινε το πείραμα, το θύμα,
φωνή στο αιώνιο που τόλμησε να βγει.
Κρυμμένος άστοχα σε στίχους από ποίημα,
πάλι με τέρατα, αδιάκοπη κραυγή.
Κανόνας έφτιαξε αντανάκλαση του πάθους,
ψίθυροι ξύπνησαν τον κόσμο τον μουντό.
Σαν ξένος μάγεψε περιγκίπισσα του λάθους,
κουβέρτα φράσεων αρχίζω να κεντώ.
Έτρεξε μόνος σε γρασίδι φαντασίας,
μάρτυρας κοίταξε στα μάτια τον κακό.
Κινήσεις, σχέδιο αιώνιας συγκυρίας,
ύπνος με όρους για ένα αύριο εν λευκώ.
Πάλι με κάθε εκδοχή του εαυτού του,
σώμα με σώμα, σε έναν πίνακα αδειανό.
Όποιον πλησίασε αποδείχθηκε εχθρός του,
με αγκάθια άρωμα σε άθικτο ουρανό.

Στέλλα Σπυριδάκη

Γραμμή της ζωής

Παρελθόν.

Λήθη άκεφη,

σκιά απατηλή.

Μάτια φευγαλέα,

χαμένα στον ορίζοντα.

Λόγια ανεπιτήδευτα.

Χρώματα ξεχασμένα,

βυθισμένα στο κενό.

Μην τα λησμονάς.

Παρόν.

Δώρο ανανταπόδοτο.

Είτε το αγαπάς,

είτε το αφήνεις τυλιγμένο.

Ζήσ' το.

Ο καθρέπτης σου.

Δες τον.

Δάσκαλος ο χρόνος

μην τον παρακούς.

Μέλλον.

Λάθη του παρόντος

φερμένα ως εδώ.

Όνειρα ξεχασμένα,

μπερδεμένα ως εδώ.

Καμβάς γυμνωμένος.

Τόλμησε χρωμάτισέ τον.

Ποτήρι ξέχειλο

με χώρο στον βυθό.

Πρόσεξε.

Δεν χωράει υποσχέσεις,

μια σταγόνα τη φορά.

1821: ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ...

Κολοκοτρώνης

200 χρόνια πέρασαν που πήρες τα βουνά,
πολέμησες και έσωσες την χώρα απ' τον Αγά.
Με κόλπο έξυπνο, τρελό, έκαψες τα σπαρτά
και πείνασε του Δράμαλη η τρομερή στρατιά.
12 χρόνια πέρασαν απ' τον ξεσηκωμό,
η χώρα πια ελεύθερη, υπ' αγγλικό “ζυγό”.
Εσύ μέσα στο Ναύπλιο, κλεισμένος σε κελί
κι οι ξένοι έξω χαίρονται που 'σαι στην φυλακή.

Ετούτη η χώρα δεν μπορεί να δει αγωνιστή,
να στέκεται στα πόδια του μπρός στον κατακτητή.
Ένας αιώνας πέρασε που 'σουν στην φυλακή
κι η χώρα κι άλλους έμπασε στο ίδιο το κελί.
Ήταν κι αυτοί αγωνιστές επάνω στα βουνά,
μεγάλοι άντρες τολμηροί μα και μικρά παιδιά.
Αυτοί το μόνο που 'θελαν ήταν η λευτεριά
μα 'μεις τους τιμωρήσαμε σαν να 'τανε σκυλιά.

Ροδάνθη Μπριλάκη

Ελευθερίας Αγώνας

Ψάχνω την Ελευθερία,
και την ψάχνω στο στενό
σε κασόνι άσπρο μέσα
που έχει μέινει από καιρό.

Βρίσκω πάνω προκηρύξεις
που άφησαν οι καιροί
μελανοδοχείο άδειο
κι είναι χρώμα ζαχαρί.

Από μέσα ξεπηδάνε
σαν φαντάσματα αυτοί
που θυσιάσαν τη ζωή τους
για να στέκει πάντα εκεί

κάπου σε μία Αποικία,
στο Παλάτι, στο Βουνό
σαν να ακούω τις κραυγές τους
που φωνάζουν στο λαό:

Ότι Αυτή για δεδομένη
δεν την σκέφτηκαν ποτέ
λένε πάντα κατακτιέται
δεν την έπιασαν ποτέ.

Ταξιδεύω στους αιώνες
πάνω στο άσπρο το πουλί
που κρατάει ένα κλαδάκι
από λίγο γιασεμί.

Διαπιστώνω την αλήθεια.
Αναπνέω το γιατί.
Να 'μαι πάλι στο κασόνι,
πετά με χάρη γύρω μου,
αυτοθυσία λευκή.

Μαρινέλλα Μποτσάκη

Διακόσια χρόνια πριν...

Πριν από 200 χρόνια
κάποιων Ελλήνων η ψυχή,
ζωντάνεψε ξανά αιώνια
μες απ' τις στάχτες η φτωχή.

Ήτανε τότες σκλαβωμένοι,
400 έτη στην Τουρκιά,
όλοι του κόσμου οι αντρεωμένοι
μέσα στην τόση μοναξιά.

Σαν από όνειρο ξυπνήσαν
στις 25 του Μαρτιού,
για την Ελλάδα που αγαπήσαν,
με τη βοήθεια του νου.

Έρημος τόπος η πατρίδα
με αγωνία τρομερή,
σε όλους ξύπνησ' η ελπίδα
για μια ελεύθερη ζωή.

Η αυτοκρατορία καταρρέει
κι ο χρόνος κυλά για αυτούς ξανά,
μπρος η ανεξαρτησία αναπνέει
πίσω μονάχα η σκλαβιά.

Αγωνιζόμενοι αντικρίζουν,
λαμπρό το φως της λευτεριάς
και ανασαίνουν τον αέρα
μίας καινούργιας ομορφιάς.

Στο τέλος έφτασε η ώρα
του λυτρωμού η μαγική
κι όλοι εμείς είμαστε τώρα
περήφανοι στη χώρ' αυτή.

Ροδάνθη Μπριλάκη

Άπιαστη κόρη

Το φόρεμα τυλίγεται άσπρο,
ματωμένη άκρη
ανεμίζει στην θάλασσα.
Θωριά ονείρου άπιαστου αχνοφαίνεται,
πίσω απ' τον θαμπό ουρανό.
Σφυρίζει ο αέρας σκοπό,
πιάνεται η ανάσα στα στήθη
στο μάτι παγώνει,
διαμάντι το δάκρυ.
Αιώνες τώρα το ίδιο απατηλό παιχνίδι.
Να πιάνεις την κόρη απ' το χέρι,
κι εκείνη να κρύβεται στο γκρίζο νερό.

Στο χέρι γλιστρά το σπαθί,
στο κάστρο μονάχη γαλάζια σημαία,
κρυμμένο μπαρούτι στη βάρκα,
καθρέπτης η λιμνοθάλασσα,
τ' αλώνι χρυσάφι,
κι η ανθρώπινη ύπαρξη...
Συντρίβεται για τον ίδιο σκοπό.

Αρέσκεται θαρρείς
να πιάνεται στην ίδια παγίδα,
να μένει σκλαβωμένη,
να ζει,
να ξανασκλαβώνεται.
Αδιάκοπα.
Κουραστικά σχεδόν,
να μπαινοβγαίνει στ' όραμα,
ν' αφήνει νεκρούς
που ξεψυχούν φωνάζοντας,
το θείο της όνομα.

Πίσω απ' τις σκιές των χρόνων,
αυτοί που την πίστεψαν,
κουνούν το κεφάλι,
για την αντίφαση απορώντας.
Ο ίδιος που δίνει,
να στερεί.
Ο ίδιος που βοηθά,
να σκοτώνει.
Πως η αλήθεια αμφιταλαντεύεται,
στην φύση την ανθρωπίνη.

Στέλλα Σπυριδάκη

Φρόνημα αδούλωτο

Ζάλογγος μες τη φωτιά,
δέντρα, βράχοι και σπαρτά.
Πλάση τρέμει μοναχή,
δάκρυα και σπαραγμοί.

Φορέματα αλαφιασμένα
στον αιθέρα μπερδεμένα,
κύκλους γράφουν στον αέρα,
σαν της ξαστεριάς σημαία.

Ξάφνου ήχος μακρινός,
άυλος· παντοτινός.
Κρότοι, λάμπεις και φωνές
χαραγμένες στις ψυχές.

Σουλιώτισσες λαφροπατάνε,
άγγελοι παρακαλάνε.
Όλα σύννεφα θυμίζουν,
σαν τις μέλισσες βουίζουν.

Απ' το βάραθρο πετούν,
τον ορίζοντα μετρούν.
Κάποιες ειν' μοναχικές,
άλλες ειν' πιο στοργικές.

Ξέπλεκα μακριά μαλλιά,
σαν σπαθί σκληρή λαλιά
δεν μιλάνε σπλαχνικά,
περιστέρια στα γκρεμνά.

Στ' αγέρα τον ρυθμό κινούνται,
από νήμα συγκρατούνται.
Στόχος 'λεύτερη ψυχή,
δεν υπάρχει επιστροφή.

Τέλος είν' οριστικό
δεν ποθούν ξεριζωμό.
Αίμα ρέει τολμηρό,
μεστωμένο, δυνατό.

Πυξίδα είναι η τιμή
η αδούλωτη η ζωή.
Ανεξίτηλες πληγές
ηρωίδες είν' αυτές.

Θυσία

Πέφτουν τα σώματα στο χώμα ματωμένα,
φαρμάκι σκότωσε σε ανήθικη αρένα.
Άνθρωποι τρέχουν για να αρπάξουν μian ελπίδα,
σώμα ασήμαντο ακονίζει μια λεπίδα.
Θυσία σφαίρας με τη σκέψη ότι αξίζει,
άρρωστος κόσμος και η τρέλα τριγυρίζει.
Παιδιά ουρλιάζουν κάποιο όνομα πατέρα,
σε θέλω πίσω, καπνού σήμα στον αγέρα.
Κοιτάνε απόμερα, αγκαλιάζονται στο πλήθος,
ρίγος στο σώμα τους, μαχαίρωμα στο στήθος.
Στοχεύει ο άψυχος να σώσει την πατρίδα,
οι αθώοι χτίζουν μια από στάχτη πυραμίδα.
Ευγνώμων ήταν στο ντουφέκι το χρυσό του,
παιδί κλεφτόπουλο τελειώνει τον καημό του.
Κείται ανέμελο, στολή κακοραμμένη,
κοιμάται αθόρυβα, να ζήσει περιμένει.
Με θάρρος στέκεται, περήφανος στο κτίσμα,
στη μάχη αφήνεται Αρχιστράτηγος με πείσμα.
Σημαία υψώνεται, τελειώνει η καταδίκη,
στρατιά γενναίων στην πορεία για την νίκη.
Λάμψη που τύφλωσε την άγνοια των συμμάχων,
χρόνια σχημάτισαν τον δρόμο των πραγμάτων.
Γιορτή κηρύσσεται, τα δάκρυα γιατρεύει,
κόλαση επίγεια, παράδεισο γυρεύει.

HAIKU

Φθινόπωρο ...

Σοφία Τσαγκαράκη

Βροχούλα ψιλή.
Γεμίζει ο ουρανός -
γκρι συννεφάκια

Στέλλα Μανωλίτση

"Το Φθινόπωρο"

Τα φύλλα πέφτουν
φθινόπωρο μυρίζει
καιρός γυρίζει!

Σ.Γ.

"Φθινοπωρινές μέρες"

Χρυσafiά βροχή
Στολίστηκε η πόλη
Βρεγμένοι δρόμοι.

Εύα Μακρή
(Α' Έπαινος στον Διαγωνισμό των
Πνευματικών Οριζόντων Λεμεσού)

«Νυχτοφτερουγίσματα»

Κοντά σου θα' ρθω
σαν φθινοπωρινό
νυχτολούλουδο.

Εύα Μακρή

Κατερίνα Αγγελιδάκη

“Πρώτη σταγόνα βροχής”

Νέα εποχή
Φθινόπωρο έφτασε
Σταγόνα βροχής.

Λίνα Κυριακάκη

Άνεμος φυσά
τα φύλλα παρασύρει
σαν ήρθε το φως.

Ελίνα Κουκουλάκη-Πατεράκη

“Φθινοπωρινά”

Πέφτουν τα φύλλα
Ασημένια βροχή
Φθινοπώρου χρώμα!

Μαρία Μανιαδάκη

“Γκρι κόσμος”

Σύννεφα πολλά
Δεν υπάρχει ήλιος πια
Βροχουλα ξανά!

Όλγα Λαντζουράκη

Έλεγες μόνο:

“κοίτα φιγούρες θαμπές!”

μες στην ομίχλη...

Αλέξανδρος Παπατζανάκης

“Καλοκαίρι”

Φεύγει ο ήλιος

Οι δρόμοι αδειάζουν

Είπε σιγανά

Μαρία Μανουρά

“Σε μια στιγμή”

Καθρεφτιζόμουν

Στο νερό όμως ξάφνου

Θόλωσε η γη

Γιώργος Κατσαρός

“Αργοπορημένο Φθινόπωρο”

Ακόμα ζέστη

Δεν έρχεται η βροχή

Και περιμένω

Μαρία Κυρέζη

Σταγόνες πέφτουν
τα δέντρα ανήσυχα
άνεμος ξανά.

Μ.Κ.

Αχ ναι, τι χαρά
φθινόπωρο ξανά
όπως και παλιά!

Τζένη Δρετάκη

Πολύς αέρας
Παίρνει αρκετά φύλλα
Αφήνει λίγα

Παύλος Καλφόγλου

Κίτρινα φύλλα
Φθινόπωρο εν όψει
οι πρώτες βροχές.

Ελεάννα Χ.

Δειλά γλιστράνε
ασημένιες σταγόνες
μυρίζει βροχή.

Μιχάλης Κασωτάκης

Τα φύλλα πέφτουν
Σταγόνες σκορπούν ξανά
Στα μάτια σου...

Ε.Κ.

Και με μια χούφτα
αναμνήσεις χάνεσαι,
μια θολή μέρα.

Μαρία Φραγκούλη

Τα φώτα σβήνουν
η αλήθεια πονάει
πάλι μόνη μου.

Νικόλαος Σωμαράκης

Σάββατο βράδυ
Στο Απόλυτο μαύρο
Το Σκοτάδι του

Κέλλυ Χρονάκη

Φύλλο κίτρινο
Άνεμος το φύσηξε
Αχ φθινόπωρο

Ελιάννα Βερδιάκη

Και ξημέρωσε
Μετά την καταστροφή
Ναι ξημέρωσε

Νίκος Λ.

Γέμισε φύλλα
Το βρεγμένο έδαφος
Χρώματα παντού

Δανάη Σ.

Κρύβουν τον ήλιο
σύννεφα από ψηλά
φυσά δυνατά.

Έφη Παντελάκη

“Φθινοπωρινές σκέψεις”

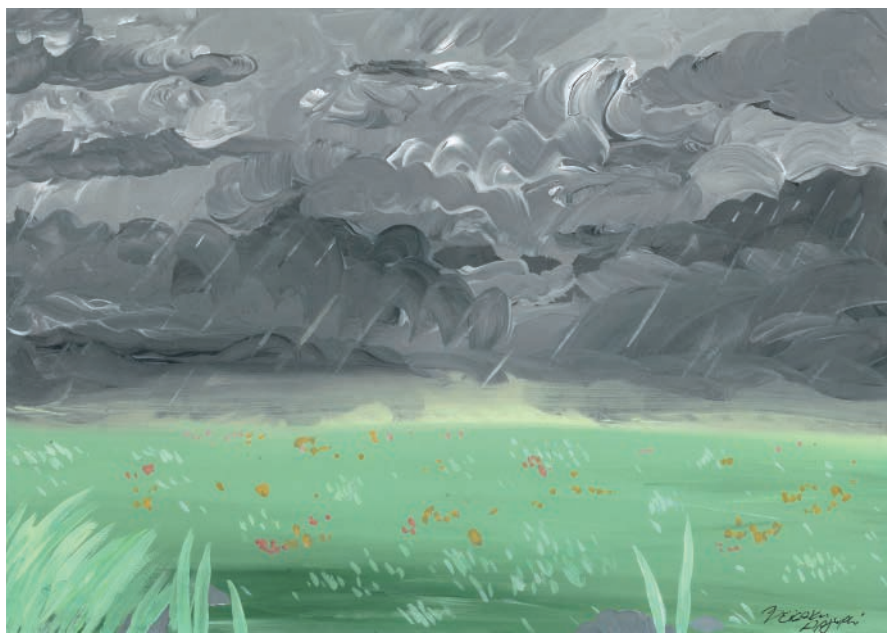
Με κατακλύζει
Μια μυρωδιά γνώριμη-
Βρεγμένο χώμα

Γιώργος Κυρίκος

Κάθομαι εκεί
Κοιτάω τον κόσμο μας
Με λίγη βροχή

Γρηγόρης Θειακάκης

Μεγάλη βροχή
ήρθε το φθινόπωρο
σπασμένο τζάμι.

Αργυρώ Βεϊσάκη

Χριστούγεννα ...

Αλέξανδρος Παπατζανάκης

Παιδιά στους δρόμους
Χαμόγελα παντού
Γεμάτα χαρά

Πράσινα δέντρα
όμορφα στολισμένα
Ζεστά σπιτικά

Κλειστά σχολεία
μα έχουμε ασκήσεις
Μα ποιες διακοπές;

Σ.Γ.

Χιόνια στα βουνά
Πολύχρωμα λαμπιόνια
Παντού στην πόλη

Βροχερές μέρες
Κόσμος μέσα στα σπίτια
Βρεγμένοι δρόμοι

Με άσπρο πέπλο
Σκεπάστηκε η πόλη
Άδειοι δρόμοι

Τζένη Δρετάκη

Χιόνια 'δω κι εκεί
Χριστούγεννα θα έρθουν
στολίδια παντού.

Κρύο τσουχτερό
τα τζάκια αναμμένα
χαρά κι αγάπη.

Γέλια στους δρόμους
άνθρωποι χαρούμενοι
Στα χέρια δώρα

Ε.Κ.

Όλοι γελούν πια
Ο κόσμος γύρω φέγγει
Χαρά και πάλι

Θέλω να γελάς
Μην χάνεσαι μονάχος
Γιατί χιονίζει

Κι αφημένοι
Στην χιονοθύελλα μας·
Ίσως φθαρμένοι

Κατερίνα Αγγελιδάκη

"Το πνεύμα των Χριστουγέννων"

Χριστούγεννα ήρθαν
Σπίτια στολισμένα
Μουσική γιορτινή

"Χριστούγεννα γεμάτα φως"

Λαμπιόνια παντού
Αναβοσβήνουν τρελά
Υπέροχα

Εύα Μακρή

Όλα θυμίζουν
Χριστούγεννα, μα εσυ
δεν είσαι εδώ.

Δώσ' μου αγάπη.
Μιά αγκαλιά, τιποτα
δε κοστίζει πια

Βοηθησε με.
Νιώσε τον πόνο μου.
Ω, λύτρωσε με.

Μιχάλης Κασωτάκης

Η ώρα ήρθε
Κρύο παγωνιά βροχή
Τα Χριστούγεννα

Τα Χριστούγεννα
Έρθαν-κανένα δώρο
Χωρίς εσένα

Κέλλυ Χρονάκη

Πέφτει το χιόνι
Λευκές οι βουνοκορφές
τα Χριστούγεννα

Μέσα στο τζάκι
Καίει αργά η φωτιά
Κρατά συντροφιά

Γιώργος Κατσαρός

"Το Δώρο"

Έλατο λαμπρό
Φώτα, στολίδια και εσύ..
Από κάτω του

"Κόκκινο"

Ω πλατύφυλλο
Όμορφο και πορφυρό
Αλεξανδρινό

"Οφθαλμαπάτη"

Μέρες γιορτινές
Χριστούγεννα και πάλι
Κι όμως μιζέρια

Παύλος Καλφόγλου

Γιορτές και πάλι
το χιόνι πέφτει πυκνό
Τα Χριστούγεννα

Τραγούδια, χαρά
Χιονισμένα τοπία
διακοπές ξανά

Μιχαέλα Κακουλάκη

Η νέα χρονιά
Ας προσφέρει χαρά
Σε όλους εσάς

Ω μα τι χαρά
Στο δέντρο έχει πολλά
Δώρα γιορτινά

Ο Άγιος μας
Χαμογελώντας γλυκά
Έφυγε ξανά

Γρηγόρης Θειακάκης

Έξω το χιόνι
Πολύ ζεστό τζάκι
Μεγάλη βροχή

Γιώργος Κυρίκος

Χιόνι στον δρόμο,
Χειμώνας πλημμυρίζει,
Με φως εποχής.

Δανάη Σαββίδη

Άσπρο έδαφος
Είναι μπλε ο ουρανός
Χειμώνας ήρθε

Νικόλαος Σωμαράκης

Μπήχαν φωτάκια
Μύρισε Χριστουγεννα
Πνεύμα γιορτινό

Ελεύθερο θέμα ...

Κατερίνα Αγγελιδάκη

"Άνοιξη"

Άνοιξη ήρθε
τα λουλούδια ανθίζουν
ήλιος λαμπερός.

Γρηγόρης Θειακάκης

Αντίο σχολείο
ήρθε η καραντίνα
όλοι σπíti μας.

Μαγαζιά άδεια
έχουμε κορονοϊό
μάσκες τριγύρω.

Κανένas έξω
πάνε οι κοιλιακοί μου
κορονοϊός.

Μιχαέλα Κακουκάλη

Το όνειρό σου
Δύσκολο να το φτάσεις
Μην τα παρατάς

Πάντα δίπλα σου
Θα σε προστατεύω
Φιλία εσύ

Πάντα δίπλα σου
Θα σε προστατεύω
Ω φίλία μου

Το όνειρο το
ακατόρθωτό σου
Μην παρατήσεις.

Εύα Μακρή

Γιατί Πανδώρα
Επέστρεψες να κλέψεις
Την ελπίδα μου!;

Πόνος βαθύς και
Αβάσταχτος θαρρείς,
Με τυραννάει

Μόνη περπατώ
Σε σοκάκια ξένα
Μήπως και σε βρω

Το γάβγισμα του,
το χω συνηθίσει πια.
Δε με συγκινεί.

Δε σε ακούω.
Με έχει κουφάνει
η σιωπή μου.

Άγριες λέξεις
Και μύχιες σκέψεις
σπα' ο αγερας.

Παύλος Καλφόγλου, Μιχάλης Κασωτάκης

“Εκατό χρόνια κινηματογράφος”

Εκατό χρόνια
Ο κινηματογράφος
Ζει παντοτινά

Το άσπρο, μαύρο
Στη μεγάλη οθόνη
Όμορφες σκηνές

Στιγμές ξεγνοιασιάς
Πολύχρωμα τοπία
Οι φίλοι μαζί

Ασπρόμαυρος
Στα χρόνια εσύ είσαι
Ο διαχρονικός

Άχρωμος ήσουν
Και έγχρωμος έγινες
Μια ζωή εδώ

Τα χρόνια πολλά
Κινηματογράφε σου
Λέμε εκατό

Γιώργος Κυρίκος

Νυχτώνει σιγά,
Κοιτάμε ορίζοντες,
Κρύος αέρας

Δανάη Αδαμάκη

“Καλοκαίρι”

Θάλασσα βαθιά.

Ελευθερία, φως.

Κοίταξε μέσα.

Ροδάνθη Μπριλάκη

Απέραντο γαλάζιο,

πέτρα με βλέμμα

λίγο πράσινο.

Ραφαέλα Κτιστάκη

Να βυθίζεσαι

στα κρυστάλλινα νερά.

Να γαληνεύεις...

Βασιλική Μπαλλά

Ταξίδι τώρα

σαν τα δικά σου μάτια

βαθύ μπλε χρώμα.

Μαρινέλλα Μποτσάκη

Μελάνι που βάφει
μπλε του ουρανού
τραγούδι, χαϊκού.

Καλλιόπη Ρηγάκη

“Άνοιξη”

Άνοιξη ζέστη.
Αίσθηση αλλιώτικη.
μοιάζει όνειρο...

Ηλιάννα Μακρή

Μια ηλιαχτίδα,
νύχτα αστρόλουστη
την αιχμαλώτισε.

Τα μάτια ένα
έργο τέχνης
η ψυχή τα πινέλα.

MANTINAEΣ

Πάνω σε έναν ξένο στίχο

Αναστασία Ζωάκη

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
και βλέπω και τα εφτάωρα και λέω για χαλάλι!

Ηλιάννα Μακρή

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
αλλά η μάσκα που φορώ μου έχει φέρει ζάλη.

Νίκη Δρετάκη

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
μα μεγαλύτερη χαρά, θα πάρω αν κλείσει πάλι.

Παύλος Πατρουδάκης

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
γιατί θα μάθω πιο πολλά από όσα μάθουν άλλοι.

Θεοδώρα Μαράκη

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
ότι είναι τέλειο σχολειό κανείς δεν αμφιβάλλει!

Παναγιώτα Χαραλαμποπούλου

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
φοράμε και την μάσκα μας και ας μας πιάνει ζάλη!

Βασίλης Πάρχιαου

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
όμως η αίθουσα μικρή και 'γω παθαίνω ζάλη!

Στέλλα Σπυριδάκη

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
που θα γεμίσει και ο νους και η ψυχή μου κάλλη.

Μαρία Παδουβά

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
γιατί βλέπω τους στόχους μου να παίρνουν σώμα πάλι.

Νίκος Μόκας

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
γιατί θα μάθω γράμματα που δεν θα μάθουν άλλοι.

Ιδομενέας Ροδιτάκης

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
και ελπίζω ο Κορονοϊός, μην μας σφαλίξει πάλι.

Φανή Πρέκα

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη
και το ταξίδι ξεκινά απ' την αρχή και πάλι!

Καλλιόπη Ρηγάκη

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
τι τύχη, θα θαυμάσετε τα πλούσιά μου κάλλη.

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη
δεν ξέρω αν θα 'ναι για πολύ ή πάλι ένα ψιγάκι.

Καδιανή Λεονταράκη

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη
και η ζωή δεν θα 'θελα για μένα να 'ναι άλλη.

Μανώλης Ζουράρης

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη
που έχω κορονοϊό και θα κολλήσουν κι άλλοι

Γρηγόρης Παπαδοσπυριδάκης

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
γιατί οι καθηγητές είναι καλοί και με καρδιά μεγάλη.

Μενέλαος Καρανδινός

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
και έχω για συμμαθητή τον Διογενή παλι.

Δέσποινα Μουρτζάκη

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη
Και απ' την πολυ μου την χαρά χορεύω πεντοζάλι!!

Κορίνα Γαγάνη

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
στην τάξη με τους φίλους μου θα ξαναμπώ και πάλι.

Υρώ Βαρδαβά

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
να ξαναδώ τους φίλους μου που μου χουν λείψει πάλι.

Αντιγόνη Καλυκάκη

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη
μα δεν μπορώ, δεν τη βαστώ γι αυτό θα φύγω πάλι

Νίκος Καραγιάννης

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη
γιατί εξανασμίξαμε όλοι μικροί μεγάλοι.

Μυρτώ Ζαϊμάκη

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
ταιριάζουμε με τα παιδιά καλοί 'ναι κι οι δασκάλοι.

Μηνάς Τσακαλάκης

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
που θα θωρώ τους φίλους μου μα και την Πατραμάνη.

Ελένη Καταχανάκη

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
λίγο χρόνο μόνο δώστε μου και θα γενώ τσακάλι.

Χριστίνα Χαραλαμποπούλου

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
μα η προσδοκία μου γενικά ήτανε κάποια άλλη.

Γιώργος Τζωρμπατζάκης

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
μα με το που τ' αντικρυσά πλάκα 'παθα μεγάλη.

Αγησίλαος Ταβλάς

Ήρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη,
γιατι επαέ οι μαθητές δεν είναι παπαγάλοι.

Κωνσταντίνα Δρετάκη

Έρθα εδώ στο Πρότυπο κι 'έχω χαρά μεγάλη,
καθώς τους φίλους τους παλιούς θα ξαναδώ και πάλι.

Χριστίνα Τσιαούση

Έρθα εδώ στο Πρότυπο κι 'έχω χαρά μεγάλη,
που οι γνώσεις και τα όνειρα θα ανθίσουνε και πάλι.

Μηνάς Καστρινάκης

Έρθα εδώ στο Πρότυπο και έχω χαρά μεγάλη
μα δεν αντέχω άλλο δω, κι έτσι θα φύγω πάλι.

Πάνω σ' έναν (ακόμη) ξένο στίχο

Ροδάνθη Μπριλάκη

Γράφω και σβήνω στο χαρτί και πάλι ξαναγράφω,
μα το μελάνι τέλειωσε μες στον κοντυλογράφο.

Γράφω και σβήνω στο χαρτί και πάλι ξαναγράφω,
βουνά, λαγκάδια, κύματα, όλα τα περιγράφω.

Αναστασία Ζωάκη

Γράφω και σβήνω στο χαρτί και πάλι ξαναγράφω
είμαι αναποφάσιστη το λέω και το υπογράφω!!

Μαντιναδολογούμε

Βασίλης Πάρχιαου

Ένα λεπτό σου φώναξα να πάω στην κουζίνα
και μέχρι τότε μπήκαμε πάλι σε καραντίνα.

Είναι ο νους μου σαν πληγή που όλο με πονάει
μα η καρδιά μου πέτρινη και δυο καημούς χωράει.

Η μέρα είναι βάσανο και η νύχτα είναι πόνος
το θύμα είναι ο άνθρωπος και θύτης του ο φθόνος.

Φεύγουν οι μέρες σαν νερό, οι μήνες σαν αηδόνια,
φεύγεις κι εσύ και χάνεσαι ωσάν τα χελιδόνια.

Ροδάνθη Μπριλάκη

Πίνακα σου ζωγράφισα, με χρώματα σε ξύλο,
κι έπαιξα την κιθάρα μου σε ένα μικρούλη γρύλο.

Πίνακα σου ζωγράφισα με τέχνη και μεράκι
μα 'σένα δεν σου άρεσε με 'κανες κουρελάκι .

Αναστασία Ζωάκη

Σου εύχομαι στον δρόμο σου μόνο χαρές να 'ρθούνε,
πόνος και δάκρυα ποτέ να μην εμφανιστούνε.

Λαβύνια Παπαδοβασιλάκη

Δεν το περίμενα ποτέ, πως θα μου λείψουν τόσο
γέλιο χάρες μαθήματα, που έχω ανάγκη τόσο.

Γι' αυτό και εσείς κυρία μου, όταν συναντηθούμε
Να έχετε υπομονή, για να προσαρμοστούμε.

Χαράλαμπος Φαλιακάκης

Όμορφα που' ν' τα μάθια σου όντε χαμουγελούνε,
όντε τον έρωτα ποθούν και την ψυχή πονούνε.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΕΣ

(τα πιο μικρά ποιήματα με έμπνευσή από εμάς τους ίδιους)

Ηλιάνα Μακρή

Ηλιαχτίδα
Λάμπει
Ιπτάμενη
Αιχμαλωτίζοντας
Νύχτα
Αστρολόουστη

Μαρινέλλα Μποτσάκη

Μορφή
Αγγελική
Ρωτά
Τιππο
Νεαρό
Εάν
Λαχταρά
Λίγη
Αγάπη

Δέσποινα Αεράκη

Δεμένη
Εδώ
Στο
Παρελθόν
Όμως η
Ιστορία μόνο ξέρει
Να προχωρά, μα προχωρά
Αργά

Βασιλική Μπαλλά

Βλέπω

Αλλαγές

Σύντομα

Ιδανικά

Ανθασμένες στην πίεση αποφάσεις θα παρθούν

Ιστορική

Καταστροφή μα μια ανεξήγητη

Ηρεμία την σκεπάζει

Ροδάνθη Μπριλάκη

Ρ ΑΒΩ

Ο ΝΕΙΡΑ

Δ ΕΝ

Α ΠΑΓΑΓΩ

Ν ΗΦΑΛΙΕΣ ΟΥΤΟΠΙΕΣ

Θ ΥΜΑΜΑΙ ΤΙ

Η ΜΟΥΝ ΟΧΙ ΤΙ ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΗΜΟΥΝ

ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Άγρια βουνά...

Εμπνευσμένο από πραγματική ιστορία

“Όσα εμπόδια κι αν υπάρξουν, όσες δυσκολίες κι αν προκύψουν, με στόχο να μας ανακάμψουν την πορεία και το δρόμο προς τα όνειρα μας, εμείς καλούμαστε να συνεχίζουμε να προσπαθούμε ώσπου να τα καταφέρουμε και να υλοποιήσουμε τον στόχο μας”.

Εημέρωσε. Άλλη μια μέρα θα ξεκινούσε και πάλι στο σχολείο. Άλλη μια μέρα όπου η δεκαεξάχρονη Ελπίδα θα χρειαζόταν να περάσει τη μισή σχεδόν μέρα της σε αυτό το μέρος. Το μυαλό της όμως ήταν αλλού. Σκεφτόταν και οραματιζόταν το μέλλον της. Αυτό περιλάμβανε το επάγγελμα του ψυχολόγου, αλλά κυρίως το κρυφό της πάθος που ήταν ο χορός. Ανέκαθεν τον λάτρευε. Γι’ αυτό και ασχολιόταν με αυτό το είδος τέχνης από μικρή. Είχε δοκιμάσει πολλά και διαφορετικά είδη χορού. Από παραδοσιακούς μέχρι χορό της κοιλιάς. Αυτό το είδος όμως που την κέρδισε ήταν ο σύγχρονος. Όταν χόρευε σύγχρονο, ένιωθε τόσο ελεύθερη, τόσο ξέγνοιαστη, τόσο ήρεμη και ανέμελη και συνάμα τόσο αφοσιωμένη και συγκεντρωμένη. Δεν την ενδιέφερε τίποτα εκείνη την στιγμή εκτός από το να μπορεί να ανταπεξέλθει στις χορογραφίες, στις κινήσεις και στις όποιες απαιτήσεις προϋποθέτει ο χορός. Ξέφευγε από τις πιέσεις και τις υποχρεώσεις της καθημερινότητας που διαθέτει ένας συνομήλικος της. Δεν την ένοιαζε τίποτα. Μόνο η αυτοβελτίωση της και το να δίνει όσο το δυνατό μεγαλύτερο μέρος του εαυτού της και να προσπαθεί όλο και περισσότερο, ώστε να εξελίσσεται και να βελτιώνεται διαρκώς. Όταν χόρευε, ένιωθε δυναμική, θαρραλέα, έτοιμη να αντιμετωπίσει κάθε πρόκληση και δυσκολία, η οποία θα της ανέκοπτε την πορεία της εκπλήρωσης του ονείρου που περιλάμβανε την ψυχολογία, αλλά κυρίως το να γίνει επαγγελματίας χορεύτρια.

Αυτή, ωστόσο, η επιλογή της προκαλούσε έντονες αντιδράσεις στο οικείο περιβάλλον της. Συγκεκριμένα, οι περισσότεροι της τόνιζαν ότι δεν θα έβρισκε εργασία πάνω σε αυτόν τον τομέα, ενώ θεωρούσαν ανούσιο να ασχολείται στον ελεύθερο της χρόνο με κάτι το οποίο δεν προσφέρει κάτι ουσιαστικό και σημαντικό. Μάλιστα, κατέτασσαν τον χορό σε ένα από τα πιο βλακώδη επαγγέλματα, λόγω των «ανούσιων» ευεργετημάτων που διαθέτει. Δεν υπολόγιζαν όμως τα συναισθηματικά οφέλη τα οποία της

παρείχε αυτή η ενασχόληση, χωρίς να την ενδιαφέρει σε τόσο μεγάλο βαθμό τα υλικά οφέλη που πρόκειται να της «χαρίσει» στο μέλλον ως ενήλικας και αυτόνομο άτομο. Η Ελπίδα, όμως, συνέχιζε ακάθεκτη να προσπαθεί να βελτιώνεται στον χορό, σκεπτόμενη μόνο τα οφέλη που έφερε στην ψυχή της, χωρίς να υπολογίζει και να ενδιαφέρεται για τις απόψεις τις οποίες θέλησε το οικείο περιβάλλον της να της επιβάλλει, με στόχο να την αποθαρρύνουν. Εκείνη δεν τους έκανε την χάρη, αποδοκιμάζοντας τέτοιου είδους θεωρίες. Αυτός ήταν και ο λόγος που της έδωσε περισσότερη δύναμη και θάρρος.

Αποφάσισε λοιπόν να εκπληρώσει ένα από τα όνειρα της το οποίο αποτελούσε απωθημένο από όταν ήταν μικρή. Αναλυτικότερα, ξεκίνησε κλασσικό χορό, δηλαδή μπαλέτο. Αυτό το όνειρο ήταν κάτι το οποίο είχε εναποθέσει σε μια ξεχασμένη άκρη του μυαλού της, ορίζοντας το ως κάτι ανεπιθύμητο και ανεκπλήρωτο. Ευτυχώς, την παρακίνησε ο δάσκαλος της, εκείνος που της διδάσκει σύγχρονο χορό. Την ώθησε να ξεκινήσει και αυτό το είδος χορού, ώστε να ασχοληθεί επαγγελματικά, εφόσον αυτό προϋποθέτει τη γνώση τόσο του σύγχρονου, όσο και του κλασσικού χορού. Ένιωθε ευγνώμων για αυτήν την απόφαση την οποία εγκαθίδρυσε και παρακίνησε ο δάσκαλος της στο μυαλό της. Το ζύμωσε, το σκέφτηκε και το επεξεργάστηκε πολύ βαθιά μέσα της, λαμβάνοντας υπόψη της τα θετικά που θα της πρόσφερε μελλοντικά, αλλά και τα αρνητικά αυτής της επιλογής της. Γνώριζε ότι αυτό αποτελούσε ένα από τα πιο επικίνδυνα επαγγέλματα σε περίπτωση τραυματισμού είναι πιθανό να χρειαστεί να εγκαταλείψει τον χορό, όσο διαρκεί η ανάρρωση της. Αυτή η παύση θα μπορούσε να είναι μόνιμη ή προσωρινή. Ο κίνδυνος παραμόνευε και γι' αυτό, αφού θέλησε να επιλέξει ένα τέτοιο επάγγελμα, όφειλε να αντιληφθεί και τα αρνητικά, που φέρει η συγκεκριμένη επιλογή.

Ξεκίνησε, λοιπόν, μπαλέτο στην ηλικία των δεκαέξι. Ήταν τόσο χαρούμενη και ταυτόχρονα τόσο μπερδεμένη. Από τη μια πλευρά, ένιωθε αισιόδοξη και έτοιμη να αντιμετωπίσει μια νέα πρόκληση για την ίδια. Και συγκεκριμένα, για κάτι το οποίο την ενδιαφέρει τόσο για το άμεσο όσο και για το έμμεσο μέλλον. Ωστόσο, ήταν και ιδιαίτερα προβληματισμένη για τις δυσκολίες και τα πιθανά εμπόδια τα οποία θα εμφανίζονταν μπροστά της, καλούμενη να τα επιλύσει. Ποιος να της έλεγε ότι θα ξεκινούσε στην ηλικία των δεκαέξι χρόνων κλασσικό χορό; Της φαινόταν τρελό και ανήκουστο μέχρι και πριν λίγο καιρό. Αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι γνώριζε και σκεφτόταν ότι άλλα συνολικά της άτομα, έχοντας ξεκινήσει από

μικρή ηλικία, είχαν αποκτήσει περισσότερη εμπειρία από την Ελπίδα. Επομένως, ήταν πιο εξελιγμένοι και γνώστες του συγκεκριμένου είδους χορού, εφόσον είχαν καταφέρει να κάνουν περισσότερα σε σχέση με εκείνη, η οποία σε αυτή την ηλικία θα ξεκινούσε μπαλέτο, μαθαίνοντας τώρα τα βασικά. Αυτό θα συνέβαινε την στιγμή που άλλοι, σε αυτή την φάση της χορευτικής τους πορείας, άρχιζαν να συμμετέχουν σε διαγωνισμούς χορού και να εκπαιδεύονται σε επαγγελματικό επίπεδο. Αυτό αποτελούσε ένα αρκετά σημαντικό εμπόδιο, πλήγμα και ένα αίσθημα ανησυχία –θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς– διότι δεν ήταν λίγες φορές που έπιανε τον εαυτό της να τον συγκρίνει με άλλα άτομα πιο έμπειρα και πιο εξελιγμένα στον χορό. Πολλές φορές αισθανόταν μειονεκτικά και ίσως κατώτερη, λόγω των ελλειπών γνώσεων της στον χορό. Παρόλα αυτά, προσπαθώντας να διαθέτει αυτοεκτίμηση και αυτοπεποίθηση, σε συνδυασμό με θάρρος και σιγουριά, αισθανόταν έτοιμη να αντιμετωπίσει αυτή τη νέα πρόκληση η οποία κυρίως θα της έφερε θετικά προπάντων συναισθήματα και ύστερα, γνώσεις και μελλοντική εμπειρία.

Ωστόσο, γνώριζε πολύ καλά ότι αυτή της η απόφαση-επιλογή δεν θα ήταν και τόσο εύκολη όσο φαντάζονταν αρχικά. Στην πορεία, σταδιακά κατανόησε τις δυσκολίες που φέρει ο χορός, ιδιαίτερα σε εκείνη όντας άπειρη στον κλασσικό χορό. Άλλωστε, όπως αναφέρει κι ένα ευρέως γνωστό γνωμικό «Αν ήταν εύκολο, δεν θα είχε νόημα». Αυτό το απόφθεγμα, σε συνδυασμό με την φράση «Ποτέ δεν είναι αργά!», την συντρόφευαν, την παρηγορούσαν τις στιγμές που αμφέβαλε για αυτήν της την καινοτόμα, πρωτότυπη και συνάμα διαφορετική της επιλογή· όταν απογοητευόταν από την απόδοση της, έχοντας υψηλές απαιτήσεις από τον εαυτό της, τα είχε υιοθετήσει ως τρόπο ζωής. Ξεκίνησε επισήμως και τα μαθήματα κλασσικού χορού. Χάρηκε όταν αγόρασε μαζί με την μαμά της όλα όσα χρειάζεται και προϋποθέτει αυτό το είδος. Αναλυτικότερα, ήταν ενθουσιασμένη που θα αποκτούσε στα χέρια της ένα κορμάκι μπαλέτου και τα αντίστοιχα παπουτσάκια, χρησιμοποιώντας τα ως μέσο για να υλοποιήσει ένα από τα όνειρα της.

Από το πρώτο μάθημα κιόλας, η δασκάλα φαινόταν να είναι ικανοποιημένη και ευχάριστα ξαφνιασμένη με ένα δεκαεξάχρονο κορίτσι το οποίο δεν είχε ξανακάνει ποτέ μπαλέτο κι όμως ήταν τόσο ευλύγιστη και πρόθυμη. Εντυπωσιάστηκε ακόμα και η ίδια η Ελπίδα με τις δυνατότητες τις οποίες ανακάλυψε ότι διαθέτει σ' ένα άγνωστο για εκείνη είδος χορού. Συνεχώς, την επαινούσε και την ενθάρρυνε, ώστε να προσπαθεί όλο και περισσότερο.

Την ρωτούσε διαρκώς αν όντως δεν είχε ξανακάνει ποτέ μπαλέτο στην ζωή της και συγκεκριμένα στην παιδική ηλικία, όπως συνηθίζεται από τα περισσότερα άτομα. Τόσο πολύ, λοιπόν, ξαφνιάστηκε και έμεινε άφωνη η δασκάλα χορού από την Ελπίδα και την εξέλιξη και τις δυνατότητες της. Χάρηκε τόσο πολύ. Ένωθε τόσο όμορφα και γαλήνια, ύστερα από το πρώτο μάθημα μπαλέτου, εφόσον αναγνωρίστηκαν από κάποιον -και μάλιστα από τη δασκάλα της- το πείσμα, η εργατικότητα και οι δυνατότητες της στον κλασσικό χορό, παρόλη την απειρία της. Αισθανόταν έτοιμη να αντιμετωπίσει τα πάντα.

Γύρισε στο σπίτι της γεμάτη χαρά, διηγούμενη στους γονείς, αλλά και στις φίλες - την επόμενη μέρα στο σχολείο- με κάθε λεπτομέρεια το γεγονός ότι την επαινούσε διαρκώς στο μάθημα η δασκάλα χορού. Μάλιστα, της ανέφερε ότι κι εκείνη ξεκίνησε σε «μεγάλη» ηλικία, τόσο κλασσικό όσο και σύγχρονο χορό. Συγκεκριμένα, στην ηλικία των δεκαεννέα, ενώ φοίτησε σε ανώτερη επαγγελματική σχολή την οποία τελείωσε πριν δύο χρόνια και τώρα διδάσκει χορό στη συγκεκριμένη σχολή χορού. Αυτό το παράδειγμα έδωσε θάρρος στην νεαρή Ελπίδα, δίνοντας της έμπνευση ότι η υλοποίηση των ονείρων μας δεν έχει ηλικιακό περιθώριο. Επομένως, μπορούσε κι εκείνη να ελπίζει στις επιθυμίες και τους στόχους της, γιατί όπως δήλωνε και το όνομα της -Ελπίδα- το συγκεκριμένο συναίσθημα την ακολουθεί και της χαράσσει τη ζωή, κάνοντας την περισσότερο δυναμική και πιστή στις όποιες επιδιώξεις της. Ύστερα από εκείνο το μάθημα χορού, κατέβαλε όλο και περισσότερες δυνάμεις, ώστε να βελτιώνεται συνεχώς, ως αντάλλαγμα της προσπάθειας που δίνει.

Όσο περνούσε ο καιρός και αποκτούσε σταδιακά εμπειρία στον κλασσικό χορό, αλλά και διατηρώντας μια σταθερά ανοδική πορεία στον σύγχρονο, συνέχισαν να την επαινούν οι δάσκαλοι της για την όλο και μεγαλύτερη εξέλιξη της. Εκείνη αισθανόταν ότι σιγά-σιγά άρχισε να αγγίζει το όνειρό της, με στόχο κάποια στιγμή στο μέλλον να εισαχθεί σε ανώτατη επαγγελματική σχολή χορού, ώστε να γίνει χορεύτρια σε επαγγελματικό επίπεδο. Ήλπιζε. Πίστευε στον εαυτό της, στις δυνάμεις της, ότι μπορούσε να τα καταφέρει, ότι είχε την ευκαιρία και την δυνατότητα να κάνει πραγματικότητα αυτό που χρόνια λησμονούσε και επιθυμούσε. Να είναι τέτοια η εξέλιξη και η βελτίωση της, με σκοπό να γίνει μπαλαρίνα και να διδάσκει σύγχρονο κυρίως χορό, μεταλαμπαδεύοντας και μεταδίδοντας την γνώση και την εμπειρία που πρόκειται να διαθέτει και να αποκτήσει μελλοντικά, αλλά κυρίως την ενέργεια και τα συναισθηματικά προπάντων ευεργετήματα,

τα οποία εμπεριέχονται στον χορό σε ανεξάντλητες ποσότητες. «Μακάρι να τα καταφέρω και να συνδυάσω την ψυχολογία με τον χορό στη ζωή μου...», έλεγε και οραματιζόνταν η Ελπίδα όσο περνούσε ο καιρός.

Ωστόσο, υπήρχαν και φορές, όπου δεν είχε τα αποτελέσματα και την απόδοση την οποία περίμενε από τον εαυτό της. Ήταν τόσο απαιτητική, καθώς και γεμάτη πείσμα σε αυτό τον τομέα. Ήθελε πάντα το καλύτερο. Στόχευε πάντα στο καλύτερο, και συγκεκριμένα στην καλύτερη και πλησιέστερη ανταμοιβή του κόπου και της προσπάθειας της οποίας κατέβαλε με όλο της είναι. Γι' αυτό τον λόγο, ζητούσε και απαιτούσε από τον εαυτό της να βελτιώνεται, να επιτυγχάνει και να υλοποιεί τους όποιους μικρούς στόχους έβαζε σε κάθε μάθημα. Επομένως, απογοητευόταν συχνά και εύκολα. Όμως, το ανεξάντλητο πείσμα και η θέληση που διέθετε –ως τα πιο αξιοσημείωτα και διαδεδομένα στοιχεία του χαρακτήρα της– της έδιναν θάρρος, λειτουργώντας σαν κίνητρο, δίνοντας της ακόμη μεγαλύτερη ώθηση και δύναμη, ώστε να συνεχίσει το δύσκολο έργο της, με στόχο να γευτεί την γλύκα του ονείρου της. Πολλές φορές την ενθάρρυναν και οι δάσκαλοι της, προσπαθώντας να της μεταφέρουν την ιδέα ότι: «Αν απογοητεύεσαι θα χάσεις το παιχνίδι εξ αρχής. Ο χορός θέλει πείσμα, επιμονή, αντοχή και προπάντων ηθικό ακμαιότατον. Αν έχεις καλή ψυχολογία, τότε μόνο θα μπορέσεις να κάνεις πραγματικότητα αυτό που επιθυμείς. Αντίθετα, σε περίπτωση που διαθέτεις άσχημη και πεσμένη ψυχολογία, δεν θα έχεις την ευκαιρία να πετύχεις και να υλοποιήσεις τις επαγγελματικές σου επιδιώξεις στον χορό...». Τέτοιου είδους συμβουλές την βοήθησαν και την παρότρυναν να τις υιοθετήσει ως πρότυπο και τρόπο ζωής, να μην απελπίζεται, να μην χάνει το κουράγιο της. Παρόλο που μερικές φορές δεν ήταν ευχαριστημένη με την απόδοση της, όντας ιδιαίτερα απαιτητική, ανέσυρε από μια άκρη του μυαλού της τις συγκεκριμένες συμβουλές τις οποίες της μετάδωσαν οι δάσκαλοί της, συνεχίζοντας την προσπάθεια της.

Ανεξάρτητα από το γεγονός ότι η Ελπίδα βρισκόταν σε ένα αρχάριο τμήμα, όπου όλα τα άτομα ήταν σε ίδιο επίπεδο με εκείνη, πολλές φορές αισθανόταν μειονεκτικά σε σχέση με τις υπόλοιπες κοπέλες που έκαναν μαζί τόσο σύγχρονο όσο και μπαλέτο. Αυτό οφειλόταν στο ότι ένιωθε ότι προσπαθούσε περισσότερο, με μεγαλύτερο πείσμα και θέληση συγκριτικά με τις υπόλοιπες, ενώ εκείνες είχαν διαφορετικές βλέψεις από την Ελπίδα. Πιο συγκεκριμένα, οι υπόλοιπες ασχολούνταν ερασιτεχνικά με τον χορό, χαρακτηρίζοντας το ως χόμπι και ενασχόληση στον ελεύθερο χρόνο τους. Αντίθετα, εκείνη είχε υψηλούς στόχους και γι' αυτό τον λόγο καταπιανόταν

με μεγαλύτερη διάθεση και πίστη, οραματιζόμενη να φτάσει σε επαγγελματικό στάδιο και να μην μείνει στάσιμη, έχοντας τον χορό ως ένα απλό μέσο για να περάσει τον χρόνο της ευχάριστα, αλλά ως κάτι ανώτερο. Αν και κάποιες φορές, ενοχλούνταν με αυτή την κατάσταση, σε συνδυασμό με τα υποτιμητικά βλέμματα τους, όταν ασχολούνταν οι δάσκαλοι μαζί της, με στόχο να της κάνουν παρατηρήσεις για να βελτιωθεί-γνωρίζοντας το όνειρο της και ότι δεν ξεκίνησε τυχαία μπαλέτο στα δεκαέξι· όχι επειδή δεν είχε να κάνει κάτι καλύτερο, αλλά για να εκπληρώσει το πάθος της που για καιρό το θεωρούσε ανεκπλήρωτο, απωθημένο. Διέθετε διαφορετικές προθέσεις από τις υπόλοιπες και αυτό ήταν ορατό σε όποιον την παρατηρούσε, διότι θα διέκρινε έντονα τον ενθουσιασμό, την ζωντάνια, και το ταλέντο για το οποίο όλοι την επαινούσαν. Πάντα, ανταποκρινόταν επαρκώς στις χορογραφίες, ήταν ανοικτή σε παρατηρήσεις από τους δασκάλους της, καθώς πάντα εναρμονίζονταν συναισθηματικά με τις χορογραφίες, δίνοντας όλη της την ψυχή. Γιατί όταν αγαπάς κάτι, το κάνεις με μεράκι ακούραστα... ακόμη κι αν αισθάνεσαι εξουθενωμένος γνωρίζεις ότι αυτό είναι γλυκιά κούραση, εφόσον ψυχικά νιώθεις ολοκληρωμένος και αυτό το συναίσθημα υπερέχει από τα πάντα.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που πολλά άτομα της έκαναν κολακευτικά σχόλια για την απόδοση της και εκείνη αντλούσε δύναμη, σιγουριά και θάρρος για αυτή της την απόφαση να ασχοληθεί επαγγελματικά με την επί χρόνια επιθυμία της. Σαφώς, της έκαναν παρατηρήσεις, αλλά δεν αισθανόταν μειονεκτικά ή απογοητευμένη ή προσβεβλημένη από τέτοιου είδους σχόλια. Αντίθετα, ένιωθε ευγνώμων και ικανοποιημένη, αφού ασχολούνταν οι δάσκαλοι με εκείνη, κάνοντας σχόλια, για να την διορθώσουν και να γίνει ακόμη καλύτερη. Επομένως, για ποιο λόγο να στεναχωριέται, αφού αποσκοπούσαν στην εξέλιξη και στην βελτίωση της; Τι κι αν εντάχθηκε σε ένα τμήμα όπου τα υπόλοιπα μέλη του διέθεταν λίγο περισσότερη εμπειρία και γνώση συγκριτικά με εκείνη; Κατάφερε να ανταπεξέλθει πλήρως χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία, διαθέτοντας μάλιστα καλύτερη και πιο γρήγορη απόδοση και εξέλιξη από εκείνες... Δεν την ένοιαζε όμως. Ίσα-ίσα που δεν υπήρχε ανταγωνισμός, πράγμα που θα της δημιουργούσε άγχος· υπήρχε άμιλλα, κάτι που ευνοούσε την Ελπίδα, καθώς δεν είχε να αντιμετωπίσει ένα ακόμη εμπόδιο που θα μπορούσε να ανακάμψει την πορεία προς το όνειρο της. (Τελικά, συνειδητοποίησε ότι όλα είναι στο μυαλό. Όλα τα εμπόδια τα δημιουργούμε εμείς, δυσκολεύοντας τους εαυτούς μας. Αν είσαι αφοσιωμένος και συγκεντρωμένος, τότε μπορείς να τα καταφέρεις όλα και να μην συ-

ναντάς εμπόδια, να μη σε νοιάζει η γνώμη των άλλων, να μη σε νοιάζει τίποτα, παρά μόνο η επίτευξη του στόχου σου. Τότε, θα μπορείς να είσαι ελεύθερος και να απαλλαγείς από περιττά βάρη, υποχρεώσεις. Μόνο τότε θα μπορείς να απολαύσεις πραγματικά το όνειρο σου, χωρίς ηθικούς φραγμούς. Αυτό θεωρείται ελευθερία.)

Περνούσε ο καιρός, οι μέρες, οι μήνες και το διάστημα για να φθάσει σε ένα ικανοποιητικό επίπεδο, με σκοπό να πραγματοποιήσει το όνειρο της. Επιθυμούσε, βέβαια, να κάνει περισσότερες ώρες χορό, γι' αυτό τον λόγο παραπονιόταν. Θα ήθελε να συμμετάσχει σε διαγωνισμούς, όχι τόσο με στόχο την κατάκτηση μιας θέσης, αλλά κυρίως για την εμπειρία αυτής της ευκαιρίας. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, να ζητήσει τη γνώμη της καθηγήτριας της στο μπαλέτο σε σχέση με αυτή της την επιθυμία. Εκείνη με τη σειρά της ανέφερε στην Ελπίδα ότι κάτι τέτοιο δεν θα μπορούσε να συμβεί σε αυτό το πρώιμο στάδιο και επίπεδο που βρίσκεται, λόγω της λίγης εμπειρίας που διαθέτει. Ωστόσο, τόνισε ότι κάλλιστα θα μπορούσε η Ελπίδα να λάβει μέρος σε έναν διαγωνισμό χορού την επόμενη χρονιά, εφόσον θα είναι καλύτερη, με περισσότερες γνώσεις, κατακτώντας ένα πιο υψηλό και ανώτερο επίπεδο και όντας πιο έτοιμη, συγκριτικά με αυτή την χρονική στιγμή.

Συνέχισε να προσπαθεί. Να δίνει το εκατό τοις εκατό του εαυτού της. Να «παλεύει» με τα άγρια βουνά, με την ίδια την ζωή τελικά...

Τα άγρια βουνά, άραγε, τι θα μπορούσε να είναι;

Το οικείο περιβάλλον της που θέλει να την επηρεάσει, με στόχο να αλλάξει την άποψή της σε σχέση με την επαγγελματική ενασχόληση με τον χορό; Ή μήπως οι ενδεχόμενες δυσκολίες που θα αντιμετώπιζε μελλοντικά, τόσο στον οικονομικό όσο και στον συναισθηματικό τομέα, εφόσον θα συνδυάζει τις σπουδές της ψυχολογίας παράλληλα με τον χορό;

Θα καταφέρει να κάνει πραγματικότητα τα όνειρα της και κυρίως το πάθος της;

Θα συνεχίσει να το προσπαθεί μελλοντικά ή θα το εγκαταλείψει, όπως το είχε αφήσει ξεχασμένο σε μια γωνιά του μυαλού της για τόσα χρόνια, χαρακτηρίζοντας το ως ανούσιο και άπιαστο όνειρο;

Ακόμα και αν...

Ο ήρωας του διηγήματος είναι ένας νέος ο οποίος πασχίζει να ανταπεξέλθει απέναντι στο φαινόμενο της ανεργίας και ο οποίος υποστηρίζει ότι πρέπει να επιλέγουμε την εργασία που μας αρέσει και όχι αυτή που μας αποφέρει μόνο πλούτη. Το διήγημα αποτελεί ένα πεζό κείμενο με συμβολικό χαρακτήρα μέσα από την αναλογία με το σπίτι.

Κλεισμένη άλλο ένα Σαββατοκύριακο σε εκείνο το διαμέρισμα του τρίτου ορόφου αυτό το 50 και κάτι τετραγωνικά. Αυτό το μικρό σκοτεινό γερασμένο σπίτι που με φιλοξενεί πρόσκαιρα, όπως και τόσους άλλους πριν από εμένα ... νοικιασμένο, αλλά δικό μου. Αυτό, πίσω από το γυμνό από δέντρα πάρκο που κατέστρεψε ο αέρας τον περασμένο Νοέμβρη. Ακόμα και αν θέλω να βγω έξω, να κάτσω σε εκείνη την ψάθινη σπασμένη καρέκλα πίσω από τα σκουριασμένα κάγκελα του μπαλκονιού μου, ο άνεμος και το κρύο δεν με αφήνει και μπαίνω πάλι μέσα. Και όσο και αν λαχταρώ το πατρικό μου δεν γυρνάει πίσω ο χρόνος να επιστρέψω εκεί που είμαι σίγουρη ότι όλα κυλάνε καλά, ενώ εδώ μπορεί να πέσει το ταβάνι ξάφνου και να με πλακώσει. Άνοιξα το παράθυρο να πάρω αέρα.

Μα ήρθε η ώρα να μάθεις από πού προέρχομαι ... σκέφτηκα. Πριν κάτι καιρούς δεν έμενα εδώ σε αυτό το μισογκρεμισμένο σπιτάκι. Σαν χθές θυμάμαι τον κόσμο που πηγαινοερχόταν στο πατρικό μου, αυτό δίπλα στον κάμπο. Ήταν ένα τεράστιο σπίτι με ένα ανθισμένο κήπο που μύριζε λεβάντα. Η αγαπημένη μυρωδιά της μητέρας. Κάθε μέρα ο πατέρας διάβαζε τα νέα έξω στον κήπο πλάι στην κρήνη του αρχοντικού μας. Εγώ τότε ήμουν απλά ένας νέος που ζούσε μακριά από την πόλη και την γκρίζα καθημερινότητα της. Μα δυστυχώς, άργησα να καταλάβω πόσο τυχερή ήμουν. Ο πατέρας ήταν μεγαλογιατρός και η μητέρα ήταν δικηγόρινα - μα πόσο σπάνιο θα πεις ... Εμένα δεν μου άρεσαν αυτά τα επαγγέλματα. Είναι δυνατόν; Εγώ να γίνω κάτι από αυτά; Με φαντάζεσαι; Όχι! Εμένα μου άρεσαν οι τέχνες και κυρίως η ζωγραφική. Έπαιρνα το πινέλο μου και η μύτη του άγγιζε τον καμβά και χόρευε στον ρυθμό της μουσικής της καρδιάς μου. Αυτό ήθελα! Πάντα αυτό. Ήθελα να δοθώ σε αυτό ολοκληρωτικά. Όμως, από ό,τι φαίνεται δεν ήταν στο χέρι μου ... Είχα φτάσει ήδη τα 17 και τίποτα άλλο στο σχολείο δεν με ενδιέφερε. Όσες φορές και αν είχα μιλήσει στους γονείς μου για το πάθος μου δεν μου έδιναν σημασία...

Και έτσι, εκείνο το βράδυ έφυγα. Έφυγα από αυτό το σπίτι. Μάλλον από αυτό το κλουβί θα έλεγα. Ένιωθα ελεύθερη. Ναι, με έφαξαν και δεν με βρήκαν ποτέ! Καλύτερα έτσι.... Ο αέρας έκλεισε με δύναμη το παράθυρο και σταμάτησα να σκέφτομαι. Κοίταξα γύρω μου... Δεν θα άλλαζα τίποτα. Όχι, πίσω δεν γυρνώ, το πατρικό δεν έχει τίποτα καινούριο να μου προσφέρει, μονάχα φρέσκο μπογιατισμένα σοβατεπιά και ακριβά έπιπλα. Ακόμα και αν πρέπει να φύγω από αυτό το σπίτι, πού να πάω; Σε ποιο σπίτι; Και αν το καινούργιο σπίτι δεν μου αρέσει; Πώς θα γυρίσω πίσω; Το παλιό σπίτι δεν θα με περιμένει πάντα `άπαξ και φύγω, μπορεί να μην με δεχτεί πίσω ποτέ πια. Ναι, αυτό το παλιό σπίτι με την μούχλα. Μπορεί να μην ήταν το τέλειο αλλά ήταν πάντα εκεί για μένα τις κρύες νύχτες του χειμώνα και τις ζεστές μέρες του καλοκαιριού. Ήταν μαζί μου ακόμα και αν δεν ήμουν εγώ εκεί γι αυτό. Ακόμα και αν το σπίτι γκρεμιστεί και πέσουν όλα τα ντουβάρια, εγώ δεν θα το έχω αφήσει. Θα είμαι εκεί σε αυτό που μου αρέσει μέχρι το τέλος. Μέχρι το τέλος που θα ορίσει αυτό και για τους δυο... Και γιατί παρακαλώ να φύγω; Άλλοι δεν έχουν καν αυτό το μικρό σπιτάκι και αυτή την δουλίτσα και ακόμα και πολλοί από αυτούς που έχουν τα μεγάλα χλιδάτα και κάτι δουλειές χρυσάφι δεν είναι ευτυχισμένοι, είτε γιατί θέλουν πολύ καθαρίσμα –που δεν τους αρέσει– είτε γιατί δεν έχουν παρέα και νιώθουν μοναξιά σε αυτό και είτε γιατί δεν το επέλεξαν αυτοί ποτέ.

Είναι σαν ένα παλιό πουλόβερ που το έχεις καιρό και ακόμα και αν είναι ξεχειλωμένο, το αγαπάς και ακόμα και αν είναι πολύ παλιό, δεν θες το καινούριο γιατί το παλιό σε έχει βολέψει και σου ταιριάζει απόλυτα. Ακόμα και αν η γειτόνισσα από κάτω χτυπάει το ταβάνι της με το ξύλινο μισο-σπασμένο κοντάρι της σκούπας της, ακόμα και αν οι τοίχοι βγάζουν βρύα και λειχήνες, ακόμα και αν τα πάντα καταρρέουν γύρω, ο άνεμος πάντα θα μείνει να φυσάει την σημαία στο μπαλκόνι. Την αγέρωχη πολύ-χρωμη σημαία που κυματίζει με τον ρυθμό του άγριου ανέμου μέσα στο σκοτάδι. Και μόνο όταν πέσει αυτή η σημαία κατάχαμα, θα φύγω. Γιατί τότε θα έχει θανατωθεί και η τελευταία ελευθερία της επιθυμίας μου και δεν θα έχω άλλη επιλογή. Θα μείνω να ζωγραφίζω με τις πολύχρωμες μπογιές μου και τα πινέλα μου. Γιατί η τέχνη δεν θα με απογοητεύσει ποτέ!!

Μην αφήσεις το σπίτι σου, μην φύγεις από αυτό που ποθείς, μην κανείς το σώμα σου και το μυαλό σου ένα νεκροταφείο ανεκπλήρωτων επιθυμιών στο βωμό του κέρδους! Ακόμα και αν χάσεις κάθε ελπίδα, ακόμα και αν....

Γράμμα στη μαμά μου

Μανούλα μου γλυκιά,

ξέρω άργησα να σου γράψω, έγιναν πολλά. Το ταξίδι για να φτάσω εδώ ήταν μακρύ και δύσκολο, γιατί ήμασταν πάρα πολλά άτομα πάνω στην βάρκα. Οι άνθρωποι που πλήρωσες για να με μεταφέρουν με ασφάλεια μόνο αυτό δεν έκαναν! Μας υποχρέωσαν να τους δώσουμε όλες μας τις αποσκευές και ό,τι χρήματα είχαμε πάνω μας –και εκτός από αυτό– βάλανε στην βάρκα πολλά παραπάνω άτομα από όσα επιτρέπονται! Μετά από όλη αυτή την καθυστέρηση που είχαμε, ξεκινήσαμε για την Ελλάδα· στη διαδρομή ταλαιπωρηθήκαμε αρκετά, καθώς συνέχεια μας ανάγκαζαν να αλλάζουμε βάρκες, μέχρι που κάποια στιγμή αρνηθήκαμε να αλλάξουμε βάρκα και μας εμβόλισαν, μανούλα μου, το πιστεύεις; Μας εμβόλισαν και η βάρκα μας έγινε κομμάτια και μείναμε στο νερό περίπου τρεις μέρες μέχρι να μας εντοπίσουν! Μέσα σε αυτές τις μέρες πνίγηκαν πάρα πολλοί άνθρωποι, κάποιοι από την κούραση και κάποιοι άλλοι επειδή δεν ήξεραν κολύμπι. Όταν επιτέλους μας εντόπισαν ήμασταν ζωντανοί τέσσερις με πέντε άνθρωποι, από τους εξήντα που ήταν συνολικά στη βάρκα!

Μέσα στο καράβι που μας περισυνέλεξε, με πλησίασε ένας κύριος που ήταν μαζί μου στη βάρκα και με ρώτησε αν είχα έρθει με την οικογένεια μου! Στεναχωρήθηκα πολύ όταν μου έκανε αυτή την ερώτηση γιατί μου λείπεις πάρα πολύ! Του απάντησα «όχι» και μου είπε, ό,τι χρειαστώ μπορώ να στηριχτώ πάνω του μέχρι να έρθει η οικογένεια μου, του είπα «ευχαριστώ» και αρχίσαμε να λέμε διάφορες ιστορίες από τη ζωή μας για να γνωριστούμε καλύτερα. Καθώς μου έλεγε κάποιες ιστορίες για την οικογένεια του, τον ρώτησα αν είχε πάρει μαζί τη γυναίκα και τα παιδιά του, μου απάντησε «ναι» και όταν εγώ τον ρώτησα εάν ήταν μέσα στο καράβι μαζί μας, εκείνος δάκρυσε και μου είπε τι τους είχε συμβεί! Είχαν ξεκινήσει από ένα χωριό της Συρίας όλοι μαζί χαρούμενοι που θα έφευγαν για ένα πιο ασφαλές μέρος, όταν όμως το βράδυ έφτασαν στην αποβάθρα και είδαν τη βάρκα ασφυκτικά γεμάτη δεν θέλησαν να μπουν μέσα. Τότε δύο άνδρες τους απείλησαν με όπλο ότι αν δεν μπουν θα τους σκοτώσουν, έτσι αναγκάστηκαν να μπουν στη βάρκα αυτός η γυναίκα του και τα δύο παιδιά του, το ένα τεσσάρων χρονών και το άλλο εννέα μηνών. Όταν όμως εμβόλισαν τη

βάρκα μας, τους έχασε μέσα στην θάλασσα. Στην πορεία, όταν ήρθε το καράβι για να μας περισυλλέξει, νόμιζε ότι άκουσε τη γυναίκα του να τον φωνάζει, και μου είπε ότι μόλις μας αφήσουν ελεύθερους θα ψάξει όλες τις παραλιακές χώρες της Μεσογείου για να την βρει! και αν χρειαστεί, θα ψάξει και σε άλλες χώρες της Ευρώπης και της Αφρικής! Είχα συγκινηθεί πάρα πολύ με την ιστορία του κυρίου που σκεπτόμουν πόσο τυχερή είμαι που είσαι ζωντανή ακόμα και αν είσαι μίλια μακριά από εμένα!

Στο καράβι ήταν τόσο ζεστά! μας είχαν δώσει και κουβέρτες για την υποθερμία που στο υπόλοιπο ταξίδι κοιμόμουν. Ήταν η πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό που κοιμήθηκα ήρεμη χωρίς αγωνία μήπως κατά την διάρκεια της νύχτας προσγειωθεί κάποια βόμβα πάνω στο σπίτι μας! Μόλις φτάσαμε στη Ρόδο, μας πήγαν σε ένα αστυνομικό τμήμα και μείναμε εκεί ένα βράδυ. Δεν θέλω να το ξαναζήσω ποτέ αυτό, μανούλα μου, δεν ήταν καθόλου ωραία και φοβόμουν πάρα πολύ.

Όμως αυτό τελείωσε και την επόμενη μέρα μας πήγαν σε ένα κέντρο φιλοξενίας προσφύγων και μας έβαλαν να μείνουμε όλοι μαζί σε μια σκηνή. Η κατάσταση που επικρατεί εδώ είναι απαίσια καθώς οι συνθήκες διαβίωσης είναι το λιγότερο απάνθρωπες! όλα τα κέντρα φιλοξενίας προσφύγων είναι γεμάτα και οι άνθρωποι μένουν σε σκηνές, και σε περίπτωση βροχής, οι σκηνές γίνονται χάλια, γεμίζουν λάσπες και νερά, δεν υπάρχει θέρμανση ούτε γιατρός, νεογέννητα μωρά πεθαίνουν από το κρύο ή από κρυολογήματα, δεν έχουμε καθαρό νερό και οι υποδομές δεν είναι κατάλληλες για ανθρώπους!

Αχ μανούλα μου, μακάρι να ήσουν εδώ, όλα θα ήταν πολύ καλύτερα! Όμως μη στενοχωριέσαι έχω και καλά νέα! Έκανα μια καινούρια φίλη την Μαζιντά, είναι στην ηλικία μου και έχει έρθει εδώ με την οικογένειά της από την Συρία. Η Μαζιντά όμως στην προσπάθειά της να έρθει στην Ελλάδα χτύπησε σοβαρά το ένα της πόδι και χρειάστηκε να της το ακρωτηριάσουν. Όλα αυτά συνέβησαν όταν έφευγε από την Συρία, καθώς έσκασε μια βόμβα κοντά στο φορτηγάκι που τους μετέφερε και ένα μεταλλικό αντικείμενο την τραυμάτισε! Αλλά τώρα είναι καλά και της έχουν χορηγήσει ένα πρόσθετο μέλος για να μπορεί να κινείται πιο εύκολα.

Επίσης, ξέχασα να σου πω ότι θα ξεκινήσω σε μια βδομάδα περίπου το σχολείο, μανούλα μου, και δε θα χάσω καμία χρονιά. Θα συνεχίσω από εκεί που είχα μείνει στην Συρία και είμαι πάρα πολύ χαρούμενη, γιατί θα διαβάζω πολύ για να καταφέρω να γίνω γιατρός και να βοηθάω τον κόσμο που χρειάζεται ιατρική βοήθεια και όλο αυτό θα το παρέχω δωρεάν σε φτω-

χούς ανθρώπους. Έτσι δε θα πεθαίνουν από απλές αρρώστιες που θεραπεύονται εύκολα!

Ξέρεις τι άλλο θέλω να κάνω, μανούλα μου; Θέλω να καταφέρω να ακουστεί η φωνή ενός παιδιού! Και τι δεν θα έδινά για να φτάσει η φωνή σε όλους αυτούς τους "μεγάλους", πώς είναι να ζεις τον πόλεμο στο πετσί σου, να χάνεις τους φίλους σου, το σχολείο που πηγαίνεις τόσα χρόνια ξαφνικά να βομβαρδίζεται ή να γίνεται στρατόπεδο, η οικογένειά σου να βρίσκεται ξεριζωμένη στις τέσσερις γωνίες του κόσμου, να ζεις τον ξεριζωμό! Θέλω να μάθουν αυτοί οι "μεγάλοι" πώς είναι να μπαίνουν σε σπίτια με το «έτσι θέλω» και να βιάζουν τη μάνα μπροστά στα παιδιά της! Θέλω να μάθουν αυτοί οι "μεγάλοι" πώς είναι να εκτελούν τον πατέρα μπροστά στην οικογένειά του! Όλα αυτά θέλω να μάθουν αυτοί οι "μεγάλοι" και ακόμα περισσότερα, γιατί είναι εύκολο να τα ακούν αλλά να μην τα ζουν. Στα λόγια όλα εύκολα είναι!

Για αυτό, μανούλα μου, εύχομαι να μπορούσα να ακουστώ και να προσπαθήσω να σταματήσω όλα αυτά τα άδικα που βιώνουμε καθημερινά, να εξαφανίσω τη δυστυχία που υπάρχει στον κόσμο. Και σε όλα τα παιδικά μουτράκια να είναι χαραγμένα πάντα πλατιά χαμόγελα, να απολαμβάνουμε ξένοιαστα τις ηλιόλουστες Κυριακές, χωρίς καπνούς πάνω από τα κεφάλια μας, λόγω των εκρήξεων. Θα ήθελα να ήταν εδώ και ο μπαμπάς, αλλά δυστυχώς αυτό δε γίνεται! Αλλά, τουλάχιστον, θα είναι περήφανος για την κόρη του! Θα ήθελα να ήσουν και εσύ εδώ μαζί μου στην Ελλάδα, αλλά θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου για να έρθεις εδώ ασφαλής!

Το ξέρω στο τέλος θα τα καταφέρω μανούλα μου! Σε αγαπώ πολύ να προσέχεις!

Ο Άγγελος του Κάστρου

Ήταν μια ακόμη παγερή νύχτα του Νοεμβρίου στο Λονδίνο. Οι δρόμοι ήταν άδειοι και το σκοτάδι σκέπαζε έως και την τελευταία γωνιά της πόλης. Κατάλευκες χιονονιφάδες στροβιλίζονταν με χάρη στον αέρα, ώσπου κατέληγαν χορευτικά στις λιμνούλες που είχαν σχηματιστεί στο υγρό τσιμέντο. Ένας άνδρας με μαύρο κοστούμι και με μία βαλίτσα σφιχτά στο χέρι επέστρεφε από τη δουλειά του. Κινήθηκε βιαστικά προς το αυτοκίνητό του, νιώθοντας φόβο που βρισκόταν σε εκείνο το σημείο ολομόναχος...

Ξαφνικά, δύο μάτια τον κάρφωσαν σαν μαχαίρια στην πλάτη. Γοργά και βαριά βήματα ακούστηκαν από πίσω του. Πανικός άρχισε να τον κυριεύει, ρίγη διαπέρασαν τη ραχοκοκαλιά του. Ποιος ήταν εκεί;

Γύρισε απότομα, έτοιμος να αμυνθεί. Έμεινε έκπληκτος! Μια γυναίκα με ξανθά κυματιστά μαλλιά έτρεχε προς το μέρος του.

Τα σκούρα μπλε μάτια της ήταν βουρκωμένα. Στο πρόσωπό της μπορούσε κανείς να διακρίνει απόγνωση.

«Συγγνώμη, κύριε, σας παρακαλώ! Μπορείτε να με συνοδεύσετε ως το σπίτι μου; Αυτοί οι δύο άντρες με ακολουθούν τα τελευταία είκοσι λεπτά...», τραύλισε. Το κορμί της έτρεμε από τον τρόμο και την παγωνιά.

Έστρεψε το βλέμμα της προς την άλλη πλευρά και εκείνος τη μιμήθηκε. Πράγματι, δύο σκούρες φιγούρες καλυμμένες με κουκούλες τους πλησίαζαν με σταθερό ρυθμό. Έπειτα, κοίταξε πάλι την κοπέλα.

Φαινόταν τόσο ευάλωτη και ανυπεράσπιστη... Πυκνά δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της, δροσοσταλίδες έλαμψαν στα λεπτά, λευκά σαν κρίνους χέρια της. Ήταν αδιανόητο να μην την προστατέψει, δεν ήταν στις αρχές του. Τον ικέτευσε κυριολεκτικά να τη βοηθήσει, δεν μπορούσε να της γυρίσει την πλάτη αφήνοντάς την με τέτοιου είδους ανθρώπους. Οι τύψεις θα τον βασάνιζαν για την υπόλοιπη ζωή του, αν κάτι της συνέβαινε...

Το ένστικτό του όμως ούρλιαζε να αρνηθεί. Κι αν αυτοί οι άντρες ήταν οπλισμένοι; Θα σταματούσαν την καταδίωξη όταν την έβλεπαν παρέα με κάποιον άλλο; Θα τον θεωρούσαν ακόμη ένα στόχο;

«Β-βέβαια» είπε, χωρίς να είναι σίγουρος για το αν είχε πάρει σωστή απόφαση. Ξεροκατάπие.

Η γυναίκα τον κοίταξε με ευγνωμοσύνη.

«Σας ευχαριστώ πάρα πολύ!» τον φίλησε απαλά στο μάγουλο με τα κατακόκκινα χείλη της.

Το πρόσωπό του έκαιγε. Όλο το αίμα που κυλούσε στις φλέβες του, είχε μεταφερθεί στα μάγουλά του. Ευχήθηκε να μην παρατηρούσε τίποτα ο ξανθός άγγελος. Όλα τ' αστέρια έλαμψαν γύρω του, όλες οι αμφιβολίες του εξαφανίστηκαν. Πανηγύρισε μέσα του. Ήταν βέβαιος πλέον· όσο μεγάλο κι αν ήταν το ρίσκο, άξιζε τον κόπο μόνο και μόνο για εκείνη.

Περπατούσαν στα δεκάδες σοκάκια ακατάπαυστα... Μα πού τον οδηγούσε; Το σκοτάδι τώρα τους είχε καταπιεί, οι σκιές τους έγλειφαν τους παλιούς, υγρούς τοίχους. Πού στο καλό κατοικούσε;

Η γυναίκα ξάφνου έπαψε να κινείται. Το ίδιο έκανε κι ο άντρας. Του χαμογέλασε γλυκά. Μια χιονονιφάδα χάιδεψε το μάγουλό της. Επιτέλους, σκέφτηκε, επιτέλεσε το καθήκον του ως τζέντλεμαν.

«Ξέρεις κάτι;» μουρμούρισε εκείνη, με φωνή τόσο διαφορετική... πιο δυναμική, πιο απειλητική... Άστραψε και βρόντηξε ο ουρανός. Ξαφνικά, δυνατός άνεμος χτύπησε τα κορμιά τους. Τυλίχτηκε σφιχτά με το κασκόλ του, προσπαθώντας να ξορκίσει το κακό...

Το φεγγάρι πρόβαλε πίσω από τα πυκνά σύννεφα, βάφοντας με ασημένιες ανταύγειες το πλακόστρωτο. Τότε την είδε πραγματικά. Περιεργάστηκε κάθε γωνία του προσώπου της. Οι ίριδες στα μάτια της σπινθήρισαν απειλητικά.

Το συγκλονιστικό βλέμμα της έλαμψε από ενθουσιασμό και ανυπομονησία. Τον κοιτούσε όπως ο κυνηγός που είχε επιτέλους παγιδεύσει το θήραμά του... Τα χείλη της είχαν απλωθεί σε ένα πονηρό χαμόγελο. Τόσο όμορφη και ταυτόχρονα τρομακτική και ύπουλη...

«Μερικοί άνθρωποι είναι υπερβολικά καλοί γι αυτόν τον κόσμο.» συνέχισε, βηματίζοντας προς το μέρος του.

Τα χέρια του άντρα σφίχτηκαν. Το πρόσωπό του κρυστάλλωσε όπως το χιόνι στα πόδια του. Πού αποσκοπούσε άραγε αυτή η συζήτηση; Τυλίχτηκε πιο πολύ στο κασκόλ του. Διαισθανόταν τώρα τον κίνδυνο, στον οποίο δεν βρισκόταν κανείς άλλος παρά μόνο ο εαυτός του. Το φεγγάρι έσβησε σχεδόν και κάθε λάμψη έγινε σκιά που τον σκέπαζε σιγά σιγά! Είδε στο πρόσωπο της γυναίκας μια ειρωνική γκριμάτσα. Ξαφνικά, συνειδητοποίησε τη σοβαρότητα της κατάστασης. Ήθελε να τρέξει, να τρέξει όσο πιο μακριά ήταν δυνατόν, όσο άντεχαν τα αδέξια πόδια του, όμως παρέμενε εκεί, ακίνητος σαν άγαλμα από το σοκ.

«Τι εννοείς;», η φωνή του ράγισε. Ένας κόμπος στον λαιμό του τον εμπόδισε να μιλήσει περισσότερο.

Το χαμηλόφωνο γέλιο της κουδούνισε σαν καμπάνα στα ευαίσθητα αυτιά του. Ξαφνικά, στεκόταν πάρα πολύ κοντά του, σε απόσταση αναπνοής. Μπορούσε να γευτεί το εθιστικό άρωμά της.

«Χμμμ... έχεις αρκετή καλοσύνη ώστε να διακινδυνεύσεις την αξιοθρήνητη ζωούλα σου για μία αβοήθητη κοπέλα σαν εμένα!» ψέλλισε σαρκαστικά.

Ο άντρας προσπάθησε να ξεφύγει, αλλά εκείνη ήταν πιο γρήγορη και από σφαίρα. Τον άρπαξε σβέλτα, χωρίς δισταγμό από τον καρπό. Το χέρι της ήταν σκληρό και άκαμπτο σαν σίδερο. Δεν υπήρχε τρόπος διαφυγής. Οι κοφτές του ανάσες επιταχύνονταν όλο και περισσότερο.

«Πού νομίζεις ότι πας, καλέ μου; Δεν τελείωσα». Ακούμπησε πάνω του γελώντας, διασκεδάζοντας το κάθε δευτερόλεπτο από τον τρόπο που διέκρινε στην έκφρασή του.

«Π- ποια είσαι;» κατάφερε να ξεστομίσει, καθώς έτριζαν τα δόντια του.

«Τι άδικος που είναι ο κόσμος, δε συμφωνείς; Ποτέ δεν παίρνεις τις απαντήσεις που ψάχνεις...» τα χείλη της χάιδεψαν το αυτί του.

«Ωραίο ρολόι... και ακριβό...» τον κοίταξε με νόημα.

Κάτι κοφτερό και λεπτό γυάλισε στο χέρι της. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε τι τον περίμενε, ποια θα ήταν η κατάληξη.

Όχι, όχι, όχι, όχι με αυτόν τον τρόπο! Δεν θα πέθαινε από τώρα, δεν γινόταν, ήταν πολύ νέος ακόμα, δεν είχε καν προλάβει να ζήσει. Δεν θα άφηγε εκεί την τελευταία του πνοή!

«Θα σε βοηθήσω να πας σε ένα καλύτερο μέρος...» του έκλεισε το μάτι.

«Σε παρακαλώ...» ήταν το μόνο που μπορούσε να πει ο άντρας. Η όρασή του ήταν πλέον θολή, τα πόδια του δεν ήταν ικανά να στηρίξουν πια το βάρος του...

«Τι άδικος που είναι ο κόσμος...» αναστέναξε ακόμη μία φορά εκείνη.

Το φεγγάρι χλόμιασε, τα άστρα έσβησαν, βαθύ σκοτάδι...

Η απόσυρση

«Ήταν άδικο... Τώρα θα μου πεις και η ζωή άδικη είναι. Όταν ωριμάσεις και αρχίζεις να καταλαβαίνεις το νόημα της ζωής, τότε πρέπει να πεθάνεις», σκέφτηκε ενώ κοίταζε τον εγγονό του να διαβάζει ένα παλιό κιτρινισμένο βιβλίο. «Πού να το είχε βρει άραγε; Υπήρχαν ακόμη βιβλία;» Βυθισμένος στις σκέψεις του αναλογίστηκε τη ζωή του. Η κόρη του και ο γαμπρός του δούλευαν όλη την ημέρα, κάθε μέρα και αμείβονταν με ψίχουλα. Συναντιόνταν μονάχα τη νύχτα που πήγαιναν για ύπνο, αφού έπαιρναν όλοι μαζί το βραδινό τους χάπι για να τους κόψει την όρεξη. Ζούσαν, όχι ζούσαν, υπήρχαν όλοι μαζί σε ένα μικρό, παλιό διαμέρισμα, σε μια γειτονιά φτωχική και μίζερη. Η ζωή είχε αλλάξει πολύ τα τελευταία εκατό χρόνια. Τίποτα δεν ήταν όπως παλιά.

Η κατάσταση στη Χώρα είχε ξεφύγει. Ο πληθυσμός είχε αυξηθεί ραγδαία. Τόσο πολύ που τα τρόφιμα δεν έφταναν για όλους. Η γη λόγω της μόλυνσης και της συνεχιζόμενης καταστροφικής αсуδοσίας των ανθρώπων δεν παρήγαγε όπως πριν. Είχε στεγνώσει το χώμα, δεν έδινε καρπούς και για το λόγο αυτό, για να καλυφθεί η παγκόσμια πείνα είχαν εφευρεθεί χάπια. Χάπια που έκοβαν την όρεξη και έδιναν ενέργεια. Το φαγητό ήταν είδος πολυτελείας. Μόνο οι πολύ πλούσιοι έτρωγαν. Αυτοί οι λίγοι που είχαν την εξουσία στη Χώρα και κινούσαν τα νήματα. Οι υπόλοιποι ήταν απλά πιόνια. Πιόνια στο έλεος της παγκόσμιας κρίσης. Το Κράτος επέβαλε βαρύτατους φόρους και πλήρωνε ελάχιστους μισθούς. Οι άνθρωποι δούλευαν ασταμάτητα για το Κράτος μέχρι τα 80 τους χρόνια και ύστερα αντί για σύνταξη, εφαρμοζόταν η απόσυρση. Την προσέφεραν σαν μια ευκαιρία, σε όσους επιθυμούσαν μια καλύτερη ζωή για την οικογένειά τους. Να μπορούν νόμιμα να αποσύρουν τους ηλικιωμένους τους.

Ο νόμος της απόσυρσης ίσχυε για πολλά χρόνια. Από τότε που θυμάται τον εαυτό του, άκουγε για τους άντρες με τις λευκές ποδιές που έπαιρναν τους γέρους και δεν τους ξανάβλεπε ποτέ ανθρώπου μάτι. Ήταν περίεργος να μάθει πού πήγαιναν και γιατί δεν επέστρεφαν πίσω.

Ήταν παιδί ακόμα, όταν για πρώτη φορά είδε το μαύρο βανάκι, με τα φιμέ τζάμια, να παρκάρει έξω από το διπλανό σπίτι. Οι άντρες με τις λευκές

ποδιές μπήκαν μέσα και βγήκαν τραβώντας την 80χρονη γυναίκα. Από πίσω τα δύο παιδιά της, την αγκάλιαζαν, τη φιλούσαν και φώναζαν «συγγνώμη...» με δάκρυα στα μάτια. Ήταν το πιο τραγικό θέαμα που είχε δει ποτέ του.

Μόλις έκλεισε τα 18 του χρόνια, με την ενηλικίωση του, ενημερώθηκε για την ύπαρξη του συγκεκριμένου νόμου. Κάθε πολίτης μπορούσε να αποσύρει, να ευ-θανατώσει τους αγαπημένους του γονείς, ή ακόμα και τους άτεκνους συγγενείς δευτέρου και τρίτου βαθμού, μόλις αυτοί έφθαναν στην ηλικία των 80 ετών, στην ηλικία που σταματούσαν τη δουλειά και υπό άλλες συνθήκες θα έβγαιναν σε σύνταξη. Μπορεί το προσδόκιμο ζωής να είχε αυξηθεί και οι άνθρωποι να ήταν σε θέση να ζήσουν μέχρι τα 150, αλλά αυτό είχε γίνει μόνο και μόνο για να δουλεύουν περισσότερα χρόνια. Με αυτό το νομοθέτημα, από τη μία πλευρά, το Κράτος έλεγχε την αύξηση του πληθυσμού και ταυτόχρονα γλίτωνε χρήματα από τις συντάξεις και κυρίως την ακριβή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των ατόμων που δεν μπορούσαν πλέον να προσφέρουν τίποτα. Από την άλλη πλευρά, το Κράτος προσέφερε ως αντάλλαγμα ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό, αντίστοιχο μιας καλής ασφάλειας ζωής, που θα μπορούσε να συντηρήσει μια οικογένεια για ένα διάστημα 10 ετών.

Το δίλημμα ήταν ξεκάθαρο. Είτε έδινες για απόσυρση τον γέρο σου και έπαιρνες τα λεφτά είτε κρατούσες τον γέρο και έμενες χωρίς λεφτά, να πρέπει να θρέψεις ακόμη έναν άνθρωπο. Τί θα διάλεγες; Χρήματα ή ανθρώπινες σχέσεις; Πόσο ανθρώπινος θα ένιωthes μια τέτοια στιγμή που θα έπρεπε εσύ να επιλέξεις ανάμεσα στον πατέρα σου και στον εαυτό σου; Δύσκολη απόφαση, αλλά γνωστή η επιλογή. Οι περισσότεροι, με βαριά καρδιά αλήθεια, επέλεγαν την απόσυρση, ώστε να εξασφαλίσουν μια καλύτερη ζωή για την οικογένειά τους, έστω και πρόσκαιρη. Μετά είχε ο Θεός...

Από τη στιγμή που το Κράτος αναλάμβανε τους γέρους, ο μηχανισμός της απόσυρσης ενεργοποιούνταν. Οι άντρες με τις λευκές ποδιές καλούνταν και έφεραν εις πέρας το μακάβριο έργο τους. Μετά τις απαραίτητες υπογραφές της παράδοσης- παραλαβής, ο γέρος με τη θέληση του ή όχι, έμπαινε με προσοχή στο μαύρο βανάκι και πήγαινε στο Κέντρο Διαγραφής. Εκεί μέσα σε ένα άσπρο δωμάτιο θα άφηνε την τελευταία του πνοή μόνος, ύστερα από μια θανατηφόρα ένεση. Όλα γίνονταν αυτοματοποιημένα, χωρίς λάθη και συναισθηματισμούς. Ήταν υπόθεση μερικών δευτερολέπτων. Στη συνέχεια το γέρικο κορμί καιγόταν και οι στάχτες επιστρέφονταν στην οι-

κογένεια μαζί με τα χρήματα. Όλα στο ίδιο κουτί, με ένα λιτό σημείωμα:

«Πήρατε τη σωστή απόφαση.

Μη διστάσετε να επαναλάβετε την απόσυρση στο μέλλον.»

Ήταν πεπεισμένος ότι δεν θα απέσυρε ποτέ τον δικό του πατέρα. Του είχε μεγάλη αδυναμία, επειδή δεν είχε γνωρίσει μητέρα, μιας και αυτή είχε πεθάνει στη γέννα. Έτσι, ο πατέρας του ήταν η μόνη οικογένεια που είχε. Όμως τα χρόνια πέρασαν, μεγάλωσε, παντρεύτηκε και έκανε τη δική του οικογένεια. Τα οικονομικά ωστόσο δεν πήγαιναν καθόλου καλά και ο πατέρας του όλο και πλησίαζε την ηλικία των 80. Ήταν μια καλή λύση ώστε να διευκολυνθεί η κατάσταση. Ύστερα από πολλές συζητήσεις και πολλές τύψεις, με πόνο στην καρδιά, πήρε την δύσκολη απόφαση και τελικά απέσυρε τον πατέρα του.

Τα χρόνια περνούσαν και η κατάσταση της Χώρας ήταν όλο και πιο ανυπόφορη. Η πείνα μάστιζε όλες τις οικογένειες και σε πολλές από αυτές τα μέλη χάνονταν από αρρώστιες. Μια από αυτές τις απώλειες αποτελούσε η γυναίκα του. Όπως συνέβη και σε αυτόν, έτσι και η κόρη του μεγάλωσε μονάχα με πατέρα. Ήταν πολύ δεμένοι οι δυο τους και παρά τις δύσκολες συνθήκες ζωής, κατάφερναν να περνούν καλά στον λιγοστό χρόνο που αυτός δεν δούλευε.

Και τώρα στο παρόν... Ήξερε ποια είναι η σωστή απόφαση που έπρεπε να πάρουν και να αντιμετωπίσουν ύστερα, ενωμένοι σαν οικογένεια. Ως πατέρας έπρεπε να εξασφαλίσει μια καλή ζωή για το παιδί του. Το μέλλον του παιδιού, όχι το δικό του... Αυτός είχε παρελθόν και παρόν. Το μέλλον είναι για τα παιδιά. Το μέλλον είναι τα παιδιά.

Με αυτές τις σκέψεις περίμενε την κόρη και τον γαμπρό του για να πιουν όλοι μαζί το βραδινό τους χάπι. Ο εγγονός του είχε ήδη αποκοιμηθεί στον καναπέ. Σηκώθηκε, τον έβαλε στο κρεβάτι του και τον φίλησε στο μέτωπο με τρυφερότητα. «Αυτό είναι το μέλλον μου. Και τώρα κοιμάται ήσυχο.»

Μέχρι να επιστρέψει στο σαλόνι, ο γαμπρός και η κόρη του είχαν ήδη γυρίσει από τη δουλειά και είχαν καθίσει στο τραπέζι. Ο λαιμός του τον έσφιγγε και τα χέρια του έτρεμαν. Η κόρη του φαινόταν ήρεμη, λίγο κουρασμένη. Τους έδωσε τα χάπια τους μαζί με λίγο νερό και κάθισε στη θέση του.

«Αύριο είναι η τελευταία μου μέρα», ξεφώνησε τελικά λες και ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο. «Στη δουλειά» πρόσθεσε η κόρη του χωρίς καν να τον κοιτάξει. «Πρέπει να αποσυρθώ. Για το μέλλον του παιδιού

σας και το δικό σας» συνέχισε αυτός. Η κόρη του σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε αποφασισμένη και σίγουρη «Σε παρακαλώ, πατέρα. Δεν θα αποσυρθεί κανένας. Εγώ δεν υπογράφω τίποτα. Δεν θα γίνω γρανάζι του Κράτους. Μπορούμε να τα καταφέρουμε και χωρίς αυτά τα λεφτά, πατέρα. Είμαστε νέοι και δυνατοί. Όλα τα μπορούμε. Εσύ μου το έμαθες αυτό». «Δεν ήθελα να σε στεναχωρήσω, παιδί μου. Εσύ ξέρεις καλύτερα ποιο είναι το σωστό» της είπε και πήγε στο δωμάτιο του.

Είχε πάρει ήδη την απόφασή του. Έτσι έπρεπε να γίνει. Σύγκρινε τον εαυτό του με την κόρη του, όταν χρειάστηκε να πάρει την ίδια απόφαση και συνειδητοποίησε πόσο δυνατή ήταν αυτή και πόσο αδύναμος αποδείχτηκε εκείνος. Δεν σκόπευε να ξαναφανεί τόσο λίγος. Αυτό που είχε σκοπό να κάνει ήταν μια πράξη αγάπης για τους δικούς του και ταυτόχρονα μια πράξη εξιλέωσης προς τον δικό του πατέρα. Απόλυτα συνειδητοποιημένος, έσβησε το φως, ξάπλωσε στο σκληρό κρεβάτι και έκλεισε τα μάτια του.

Πολύ πρωί, όπως κάθε μέρα, ετοιμάστηκαν όλοι και χωρίς πολλά λόγια ο καθένας πήγε στη δουλειά του. Έμεινε στη δουλειά ως το μεσημέρι και μετά προφασιζόμενος ασθένεια επέστρεψε γρήγορα στο σπίτι. Ήθελε να είναι μόνος όταν θα γίνονταν όλα. Αμέσως άρπαξε το τηλέφωνο και πληκτρολόγησε τον αριθμό. «Καλέσατε το Κέντρο Διαγραφής...» ακούστηκε από την άλλη μεριά της γραμμής.

Είχε λίγο χρόνο μέχρι το μαύρο βανάκι με τα φιμέ τζάμια να φτάσει έξω από το σπίτι του. Έσκισε την πρώτη σελίδα από το κιτρινωμένο βιβλίο του εγγονού του και έγραψε ένα αποχαιρετιστήριο σημείωμα στην κόρη του: «Εσείς είστε το μέλλον μου. Θα είμαι πάντα μαζί σου. Σας αγαπώ.» Τοποθέτησε τη σελίδα στο τραπέζι μαζί με το κουτί με τα χάπια του που δε θα χρειαζόταν πια. Έκανε μια βόλτα μέσα στο σπίτι. Κοίταξε το ρολόι. Είχε δέκα λεπτά. «Πόσο τραγικό. Να ξέρει κανείς πότε θα πεθάνει» σκέφτηκε και ένα δάκρυ διέσχισε το ρυτιδιασμένο, σαν ανάγλυφο πρόσωπό του.

Η στιγμή αυτή διακόπηκε από ένα χτύπημα στην πόρτα. Είχαν έρθει. Σκούπισε το δάκρυ του και άνοιξε. Πρώτα του έδωσαν το χαρτί ώστε να υπογράψει τα χαρτιά της απόσυρσης. Οι λευκοφορεμένοι άντρες έδειχναν έκπληκτοι, λες και έβλεπαν πρώτη φορά πατέρα να θυσιάζεται για το παιδί του.

Κατευθύνθηκαν όλοι μαζί με απόλυτη ηρεμία προς το βανάκι. Μπήκαν μέσα και κάθισαν πίσω. Ο οδηγός, μια μυστήρια όψη με μαύρο κοστούμι και γυαλιά που έκρυβαν τα μάτια του, ξεκίνησε να οδηγά. «Σε μια ώρα θα έχουν όλα τελειώσει», του είπαν. Η κόρη του θα επέστρεφε στο σπίτι αργά

το απόγευμα. Σκεπτόμενος τον πόνο της, όταν θα έβλεπε το σημείωμα ένιωσε μια μαχαιριά στην καρδιά του.

Στο μεταξύ ο γαμπρός, η κόρη και το εγγόνι του επέστρεψαν σπίτι. Ο γαμπρός βρήκε πρώτος το σημείωμα και το διάβασε δυνατά. Η κόρη ξέσπασε σε κλάματα. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είχε συμβεί. Άρχισε να παίρνει τηλέφωνα. Στο Κέντρο Διαγραφής. Να μην γίνει, να περιμένουν, δεν είχε υπογράψει η ίδια για την απόσυρση, να σταματήσει η διαδικασία. Στο κάτω κάτω, αλλάξαμε γνώμη!

Δεν μπορούσε να γίνει τίποτα. Δεν άλλαζε αυτή η απόφαση. Ο μηχανισμός είχε ενεργοποιηθεί και ήταν αυτοματοποιημένος. Τα βήματα ήταν συγκεκριμένα και πήγαιναν μόνο προς τα μπρος, χωρίςπισωγυρίσματα.

Δεκαπέντε λεπτά χωρίζαν το βανάκι από το Κέντρο Διαγραφής. Είχε πλέον νυχτώσει, όταν άνοιξαν οι ουρανοί σε μια ξαφνική καταιγίδα. Μια καταιγίδα από αυτές που δεν βλέπεις τίποτα στο μισό μέτρο. Οι υαλοκαθαριστήρες δούλευαν στο φουλ, όταν ξαφνικά κάτι πετάχτηκε στη μέση του δρόμου. Έγιναν όλα τόσο γρήγορα, σε κλάσματα του δευτερολέπτου, βίαια και ο οδηγός δεν είχε καθόλου χρόνο για να αντιδράσει. Έστριψε ενστικτωδώς απότομα, το τιμόνι για να το αποφύγει. Έχασε τον έλεγχο και βγήκε από το δρόμο. Το βανάκι βρέθηκε διαλυμένο από την κατρακύλα στο τέλος του γκρεμού.

Την επόμενη μέρα η κόρη και ο γαμπρός περίμεναν να παραλάβουν τις στάχτες και τα χρήματα της απόσυρσης. Η πόρτα χτύπησε και οι άντρες με τις λευκές στολές παρέδωσαν το κουτί. Η κόρη το τοποθέτησε στο τραπέζι και πνιγμένη στα δάκρυα το άνοιξε. Το κουτί περιείχε τις στάχτες και ένα λιτό σημείωμα που έγραφε:

«Η απόσυρση δεν πραγματοποιήθηκε με την προβλεπόμενη διαδικασία.

Σε αυτή την περίπτωση δεν δικαιούστε καμία αποζημίωση.

Μη διστάσετε να επαναλάβετε την απόσυρση στο μέλλον.»

Δέσποινα Αεράκη, Μαρινέλλα Μποτσάκη

Νεραϊδούλα μου...

(Αφορμή: Νεραϊδόσπηλιος / θρύλος του τόπου μου)

“Τρέξε, τρέξε, τρέξε...” ψιθύριζε μια φωνή μέσα της... “Χάσου, φύγε μακριά!” Τα πόδια της είχαν ματώσει. Η ανάσα της είχε κοπεί. Έπεσε. Τα μάτια της σαν δυο παραπόταμοι του Δούναβη. Ούρλιαξε. Κοίταξε τα χέρια της με μίσος. Αναλογίστηκε τι είχε κάνει. Σηκώθηκε απότομα και συνέχισε να τρέχει...

Έμεναν μόνες. Πέντε γυναίκες σε ένα σπίτι. Η μια προστάτευε την άλλη. Σπάνια φιλονικούσαν, συνήθως στόχευαν στο να είναι όλες καλά και ενωμένες. Έρθε ο χειμώνας. Ένα λευκό πέπλο σκέπασε την περιοχή και μικρές χορευτρίες χιονιού κάλυπταν σιγά σιγά κάθε σπιθαμή του εδάφους. Έπρεπε να μαζέψουν ξύλα. Πώς αλλιώς θα περνούσαν τον χειμώνα; Αχ αυτή η καταραμένη μέρα. Μακάρι ποτέ να μην είχαν πάει σε αυτό το δάσος... Μακάρι ποτέ να μην άφηναν την μικρότερη μονάχη... Μακάρι... Όμως ο χρόνος δεν γυρίζει πίσω...

Ήταν μαζεμένες κάτω από ένα δέντρο. Η χιονόπτωση είχε σταματήσει. Σαν να τους έδινε χρόνο να τελειώσουν τη δουλειά, να μην κρυώνουν. Χωρίστηκαν. Η μεγαλύτερη τις οργάνωσε. Πάντα το έκανε αυτό. Πάντα τις προστάτευε σαν παιδιά της. Από τότε που οι γονείς τους απεβίωσαν, έχει πέσει όλο το βάρος και ο κάματος στα δυο λεπτεπίλεπτα χέρια της. Όλες δούλευαν. Όλες εκτός από τη μικρότερη. Ονειροπόλα ως ήταν, κάθε φορά που βρίσκονταν στο δάσος, έτρεχε πάνω κάτω σαν τη νεράιδα και τραγουδούσε.

Έμοιαζε σαν να την ευλόγησε η θεά Αφροδίτη, σαν όλες οι μούσες ενέπνευσαν τον ποιητή της. Είχε τα πιο αγνά και όμορφα χαρακτηριστικά που θα μπορούσε κανείς να συναντήσει σε έμβιο ον. Με την αγγελική φωνή της συνόδευε τους ρυθμούς της φύσης και περπατούσε πλάι στο παγωμένο ρυάκι. Το λευκό της φόρεμα ακολουθούσε τη φορά του κρού αέρα. Οι πτυχές του έμοιαζαν σαν πίνακας της Αναγέννησης. Έπαιζε με το φως του ήλιου, πλησίαζε τα ζώα του δάσους και σαν κάτι να τους έλεγε, σαν να μπορούσε να τους μιλήσει.

Τότε την είδε. Ήταν τραυματισμένος. Πονούσε. Ζήτησε τη βοήθειά της. Κοιτάχτηκαν. Αυτά τα τρία δευτερόλεπτα σαν να κράτησαν ώρες...

Σαν να θεραπεύτηκε κάθε πληγή του... Σταμάτησε το τραγούδι της και έσπευσε να τον βοηθήσει.

Του έπιασε το χέρι και τον μετέφερε εκεί που ήταν οι αδελφές της. Εκείνες σαστισμένες δε μπόρεσαν παρά να βοηθήσουν τον αιμόφυρτο άνδρα. Τον πήγαν σπίτι τους. Του έδωσαν να φάει. Τον άφησαν να ξεπλώσει στον ξενώνα τους. Έμεινε μαζί τους βδομάδες.

Η μεγαλύτερη αδελφή ήταν η πιο συγκρατημένη. Καχύποπτη ως ήταν, φοβόταν ότι αυτός ο άνδρας θα έφερνε τα πάνω κάτω στις ζωές τους. Ήταν τόσα χρόνια μόνες. Δε χρειάζονταν την προστασία κανενός “πρίγκιπα”, “ιππότη” ή ό,τι κι αν ήταν. Οι υπόλοιπες αδελφές περνούσαν ώρες πλάι του. Αυτός τους διηγούνταν ιστορίες από πολέμους, από βασιλεια και κάστρα μαγεμένα. Μα από όλες, η μικρότερη είχε κερδίσει την καρδιά του... Ήταν κατενθουσιασμένη και γοητευμένη. Δεν έφευγε στιγμή από κοντά του. Τον είχε αγαπήσει με κάθε κομμάτι της αγαθής ψυχής της.

Δεν πέρασε πολύς καιρός, όταν ο νεαρός είχε αναρώσει πλήρως και τη ρώτησε αν ήθελε να τον παντρευτεί. Να γίνει γυναίκα του και να φύγουν από το καλύβι. Να πάνε να ζήσουν σε πλούσιο σπίτι. Οι δύο τους. Το χαμόγελό της φώτισε όλη την περιοχή.

Οι φόβοι της μεγαλύτερης αδελφής επιβεβαιώθηκαν. Το ήξερε ότι θα συνέβαινε αυτό. Αργά ή γρήγορα το πεντάγωνο θα διαλυόταν. Και ποιος ξέρει τι άλλο έμελλε η μοίρα... Αν έφευγαν και οι υπόλοιπες; Θα έμενε μόνη; Είχε περάσει την ηλικία της παντρειάς. Έπρεπε να προστατεύσει τη μικρότερη. Οι άντρες μονάχα μπελάδες μπορούν να φέρουν...

Πάνω στην ένταση ανταλλάχθηκαν κουβέντες βαριές. Πληγώθηκαν εξίσου. Κάτι έσπασε στη σχέση τους. Ένα γκρι σύννεφο πλάκωσε τις καρδιές τους. Η μικρή δεν έδωσε καμιά σημασία στα λόγια της αδερφής της, στους ενδοιασμούς της, στις συμβουλές της. Γύρισε απότομα την πλάτη της και φεύγοντας την κοίταξε ειρωνικά.

Την επομένη, μάζεψε τα πράγματά της και χαιρέτησε μια μία της κλαίουσες αδελφές της. Έφτασε στη μεγάλη. Την κοίταξε, της έγνεψε αντίο και έκλεισε με δύναμη την πόρτα πίσω της.

Οι πρώτες μέρες του γάμου ήταν πνιγμένες στο μέλι. Νιόπαντρο ζεύγος, μέσα στη χαρά, στην ευτυχία. Ο ένας θύμιζε στον άλλο πόσο τον αγαπά τόσες φορές όσες ανέπνεε. Γάμος βγαλμένος από παραμύθι. Η νεράιδα και το παλικάρι! Μέσα στα πλούτη, στα χρυσά... Και ζήσαν αυτοί καλά και μεις...

Μα όχι. Δε ζήσαν καλά. Το όνειρο δεν κράτησε πολύ. Οι ευτυχισμένες

μέρες ήταν μετρημένες με το σταγονόμετρο. Άρχισε με φωνές. Τσακωμούς. Μάλωναν για το παραμικρό. Άρχισε να σκέφτεται τα λόγια της αδερφής της. Αν είχε δίκιο; Όχι, αποκλείεται. Της έλεγε ότι την αγαπά. "Δε θα σε πείραζα ποτέ, το ξέρεις έτσι;" της έλεγε συχνά. Ρητορική ερώτηση. Δεν απαντούσε.

Αχ και να ήξερε ότι σύντομα θα έσπαγε κι αυτή η υπόσχεση... Όλοι οι όρκοι που έδωσαν στον γάμο... Για πάντα μαζί; Τι για πάντα; Ούτε τρεις μήνες δεν είχαν περάσει...

Της άστραψε το πρώτο χαστούκι. "Νεραϊδούλα μου..." Απευθείας έπεσε σε στάση ικεσίας. Εκείνη τον συγχώρεσε. Μεγάλο λάθος. Ήταν καλόκαρδη, πονόψυχη. Το επόμενο χαστούκι συνοδεύτηκε από αποδοκιμασίες και αισχρότητες. Ήταν αυτός ο άντρας που παντρεύτηκε;

Το ίδιο μοτίβο συνεχίστηκε για μέρες. Φαύλος κύκλος. Αδιέξοδο. Στο σταυροδρόμι της αξιοπρέπειάς της και της αγάπης της για εκείνον, πάντα επέλεγε τον δεύτερο δρόμο. Τα μάτια της είχαν το χρώμα της λεβάντας και το πρόσωπό της ήταν πρησμένο. Ντρεπόταν να βγει έξω. Να τη δει κανείς... Τι θα του έλεγε;

Οι μέρες περνούσαν... Τα πράγματα χειροτέρευαν... Ο άντρας της έπινε κάθε βράδυ, βλαστημούσε, την χτυπούσε. Έπρεπε να φύγει. Να τελειώσει το μαρτύριο. Να σώσει ό, τι είχε απομείνει από την αξιοπρέπειά της. Μα δε μπορούσε. Πού να πήγαινε; Πώς θα έφευγε; Κι αν τη σκότωνε πάνω στον θυμό του;

Τι είναι ο θάνατος μπροστά σε μια βασανιστική ζωή; Προσπάθησε να αυτοκτονήσει. Ο "ιππότης" την πρόλαβε. Την πήγε στο νοσοκομείο. Ανακάλυψαν ότι ήταν έγκυος. Όχι. Δεν το ήθελε αυτό το παιδί. Το παιδί ενός αλκοολικού, σαδιστή, κακότροπου... Έπρεπε να το βγάλει από μέσα της. Δε θα έφερνε στη ζωή ένα παιδί με αυτόν για πατέρα. Ποτέ.

Γύρισαν σπίτι. Το ίδιο βράδυ, με τεχνικές που είχε διαβάσει σε ένα από τα βιβλία των αδελφών της κατάφερε να απαλλαχτεί από το παιδί.

Δεν του το είπε. Δεν τόλμησε. Μπήκε στο σπίτι με τις λασπωμένες μπότες του, παραπατώντας. Έβγαλε το καπέλο και την φώναξε όπως τη φώναζε κάθε φορά "Νεραϊδούλα μου...". Κατάλαβε ότι είχε πιει. Πάλι. Πίσω στα παλιά. Ή και όχι...

Έπιασε το πιο κοφτερό μαχαίρι από την κουζίνα. Τον πλησίασε. Αυτός είχε ήδη βγάλει το παλτό του και έκλαιγε. Την αγκάλιασε. Της έλεγε πόσο θέλει να αλλάξει, να μεγαλώσει τον γιο τους, θα σταματούσε το ποτό, θα γινόταν καλός πατέρας, θα... Τον μαχαίρωσε.

Έπεσε κάτω, τραυματίας, όπως τον γνώρισε. Την έπιασε από τα μαλλιά και την έριξε κάτω. Δεν είχε δυνάμεις να τη χτυπήσει. Αιμοραγούσε. Του είπε πόσο τον μισεί, πόσο της κατέστρεψε τη ζωή. Δεν έκλαψε. Σηκώθηκε. Πήγε στο δωμάτιο και άρπαξε το κουτί με τη βενζίνη που έκρυβε μέσα στη ντουλάπα. Το έχυσε σε όλο το σπίτι και άναψε ένα σπέρτο.

"Η νεραϊδούλα σου έμαθε να πετάει" είπε και πέταξε το σπέρτο. Άρχισε να τρέχει. Χωρίς προορισμό. Χωρίς σκοπό. Πρώτη φορά ένιωθε ελεύθερη. Μπόρεσε επιτέλους να πετάξει...

Ζήσε για μένα

(Αφορμή: Δροσουλίτες / θρύλος του τόπου μου)

Ξημέρωσε. Ο ήλιος πρόβαλε διστακτικά πίσω από τα πνιγμένα στο χιόνι βουνά, αγγίζοντάς τα απαλά. Καμάρωναν τώρα επιβλητικά με την εκθαμβωτική λάμψη τους, αφέντες της οικουμένης.

Οι χρυσές ακτίνες διαπέρασαν το παράθυρο, φωτίζοντας κάθε γωνιά του μικροσκοπικού δωματίου του νεαρού στρατιώτη. Αλέξανδρο, έτσι τον έλεγαν. Έκλεισε τα μάτια σφιχτά, για να προστατευτεί από το εκτυφλωτικό φως. Βαριαναστέναξε. Μια ακόμη συνηθισμένη μέρα ξεκινούσε. Το πρόγραμμα θα ήταν τόσο μονότονο, όπως κάθε μέρα. Όλοι μαζί οι στρατιώτες θα απολάμβαναν το πρωινό τους - μουχλιασμένο ψωμί, το οποίο πιθανότατα να είχε ξεχαστεί στα ντουλάπια της κουζίνας τα τελευταία τρία χρόνια, έπειτα θα φόρτωναν τον οπλισμό τους και θα αψηφούσαν τη ζωή τους παλεύοντας ενάντια στους Οθωμανούς. Θυμόταν πόσες φορές παραλίγο να αφήσει την τελευταία του πνοή τραυματισμένος στο έδαφος. Ανατρίχιασε και μόνο στις αναμνήσεις. Τι τον περίμενε σήμερα;

Πριν πανικοβληθεί ακόμα περισσότερο, ένα επίμονο χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα. Ο Αλέξανδρος τινάχτηκε όρθιος από την τρομάρα. Κι αν ήταν ο στρατηγός; Πού είχε μπλέξει πάλι ο δύσμοιρος;

Σα σίφουνas άλλαξε ρούχα και παραπάτησε ως την είσοδο. Με τρεμάμενα χέρια άνοιξε την πόρτα. Μα κανένas στρατηγός δεν στεκόταν απέξω, οργισμένος και ανυπόμονος, ούτε εισέβαλε στον χώρο του χωρίς άδεια. Αντιθέτως, αντίκρισε ένα από τα πιο όμορφα πλάσματα της γης. Η Λίζα, εκείνο το καλοσυνάτο κορίτσι με τη χρυσή καρδιά. Η μεγαλοψυχία αντικατοπτριζόταν στα σμαραγδένια μάτια της. Ένας ανεκτίμητος θησαυρός. Προφανώς είχε τρέξει από το ιατρείο του στρατοπέδου, όπου εργαζόταν ως νοσοκόμα –α πό τις καλύτερες. Τα πάντοτε καστανοκόκκινα περιποιημένα μαλλιά της ανέμιζαν τώρα απειλητικά, σαν τα φίδια στο κεφάλι της μέδουσας.

“Υποτίθεται ότι απαγορεύεται να είμαι εδώ, έφυγα κρυφά!”, κατάφερε να ψελλίσει με κοφτές ανάσες.

Ο Αλέξανδρος, σαστισμένος, σύρθηκε στο πλάι, επιτρέποντάς της να περάσει. Ήταν αδύνατο να τραβήξει το βλέμμα του από το δικό της. Χάθηκε

στα συγκλονιστικά μάτια της, ταξίδευε σε έναν πανέμορφο κόσμο, γεμάτο αγάπη, καλосύνη, μακριά από τον πόνο του πραγματικού κόσμου. Για μία στιγμή νόμιζε πως περιπλανιόταν στον Παράδεισο με την Εύα του.

“Αλέξανδρε, με ακούς;”, τον ταρακούνησε ελαφρά η Λίζα. Ένα αμήχανο γέλιο ξέφυγε από τα χείλη της, μια γλυκιά μελωδία στα αυτιά του.

“Π-πώς;” μουρμούρισε εκείνος. Το πρόσωπό του κοκκίνισε. Πόσο είχε ταπεινωθεί μπροστά στον άγγελο;

“Μερικοί στρατιώτες έλεγαν πως μάλλον σήμερα θα είναι η τελευταία μάχη. Θέλω να μου υποσχεθείς πως θα προσέχεις!” Η φωνή της ράγισε, όπως και η καρδιά του Αλεξάνδρου, όταν είδε αχνά δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά της. Έπρεπε οπωσδήποτε να την καθησυχάσει. Αν δεν το έκανε, η πονεμένη έκφρασή της θα τον στοίχειωνε για την υπόλοιπη ζωή του, όσο σύντομη κι αν ήταν αυτή.

“Μην ανησυχείς, Λίζα, όλα θα πάνε καλά.”, είπε με ψεύτικη σιγουριά. Δεν υπήρχε περίπτωση να υποσχεθεί κάτι το οποίο δεν ήταν στο χέρι του αν το αθετούσε ή όχι.

Η Λίζα ξεφύσησε ανακουφισμένη, σα να έφυγε ένα πελώριο βάρος από τους ώμους της. Ξαφνικά το βλέμμα της άλλαξε. Ο Αλέξανδρος θα ορκιζόταν πως φλόγες έλαμψαν στα μάτια της, πιο έντονες από ποτέ. Με δύο αποφασιστικά βήματα έκλεισε την απόσταση που τους χώριζε. Τα χείλη της επιτέθηκαν στα δικά του. Δεν θυμόταν ποτέ να είχε αισθανθεί έτσι, πυροτεχνήματα έσκαγαν μέσα του, το στομάχι του γέμισε πεταλούδες που τον γαργαλούσαν. Ονειρευόταν; Αρκετά πιθανό. Μα μόλις άνοιξε τα μάτια του, η κοπέλα που λάτρευε, του χαμογελούσε πλατιά.

“Καλή επιτυχία. Μείνε ζωντανός!” Τον αποχαιρέτησε με βιασύνη και χάθηκε στο στενό δρομάκι.

Ζαλισμένος, μην έχοντας συνειδητοποιήσει τι συνέβη, κατευθύνθηκε μηχανικά προς το χώρο συγκέντρωσης.

Η Λίζα είχε κρυφακούσει σωστά. Ο στρατηγός τους ανακοίνωσε πως σήμερα θα έδιναν την τελευταία μάχη.

“Κατατροπώστε τα αγρίμια!”, γρύλισε, κάνοντάς τους νόημα να ετοιμαστούν πριν καταφθάσουν οι εχθροί. Άρπαξαν τα ακονισμένα σπαθιά και μαχαίρια, φόρεσαν τις πανοπλίες και με τη συνοδεία των αλόγων όρμησαν έξω. Επικρατούσε ένα κλίμα ενθουσιασμού, οι στρατιώτες φώναζαν, ζητωκραύγαζαν, ατρόμητοι στη θέα των Οθωμανών που πλησίαζαν σαν μαύρος τυφώνας που θα κατάπινε όποιον έβρισκε στο πέρασμά του.

Ο Αλέξανδρος κοίταξε γύρω του. Σε λιγότερο από μερικά λεπτά θα

αντιμετώπιζε ανθρώπους με διαφορετικές αξίες, ξένη γλώσσα και θρησκεία, που δεν επιθυμούσαν τίποτε άλλο από το να τους κατακτήσουν. Παρέμεναν όμως άνθρωποι. Κι εκείνος θα τους αφαιρούσε τη ζωή... Ξεροκατάπια. Γιατί ήταν υποχρεωμένος να διαπράξει τέτοιο έγκλημα; Γιατί δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν πολιτισμένα, γιατί έπρεπε να πολεμήσει; Γιατί ήταν τα πάντα τόσο άδικο;

Κούνησε το κεφάλι του αναστατωμένος. Από πού κι ως πού δίσταζε να πολεμήσει; Είχε στερήσει τις ζωές αμέτρητων στρατιωτών όλο αυτό το χρονικό διάστημα, τι τον έπιασε τώρα; Σύνελθε!, διέταξε τον εαυτό του.

Με την εντολή του στρατηγού τα δύο μέτωπα συγκρούστηκαν σφοδρά. Πολεμιστές γονάτιζαν λαβωμένοι, άλλοι έχαναν την ισορροπία τους, έπεφταν από τα άλογα και καταπατούνταν. Τα σπαθιά τεμάχιζαν αχόρταγα, ουρλιαχτά αντηχούσαν παντού. Αρκετοί έφαχναν καταφύγιο, άλλοι πολεμούσαν παθιασμένα. Κανείς δεν επιβίωνε. Ο Αλέξανδρος παρέμεινε σε ένα σημείο, αποφασίζοντας πού θα επιτεθεί πρώτα. Απέκρουσε με ευκολία έναν Οθωμανό, ο οποίος κατέρρευσε στο έδαφος. Τον σκότωσε; Πώς επέτρεψε να συμβεί κάτι τέτοιο; Κι αν εκείνος ο άντρας ανυπομονούσε να γυρίσει σώος στην οικογένειά του; Η όρασή του θόλωσε από τα δάκρυα, είχε μετατραπεί σε ένα τέρας και κανείς δεν μπορούσε να το αρνηθεί, είχε καταντήσει όμοιος με όλους γύρω του, δολοφόνος-ξανά.

Το σπαθί γλίστρησε από το χέρι του, ένα κύμα ζαλάδας τον χτύπησε, ένας πόνος στο δεξί πλευρό του τον βασάνισε, έτσουζε ανυπόφορα. Άνοιξε το στόμα του για να καλέσει βοήθεια, όμως δε βγήκε ήχος. Το κεφάλι του ήρθε σε επαφή με κάτι σκληρό- χώμα, χαλίκια. Ασυναίσθητα, οι σκέψεις του ανέτρεξαν στην Λίζα, στην απaráμιλλη ομορφιά της, στη μαγευτική φωνή της, το γέλιο της, τα μάτια της, τα απαλά μυρωδάτα μαλλιά της, η αίσθηση των βελούδινων χειλιών της πάνω στα δικά του... Το μαύρο στρώμα τον πλάκωσε... το τελευταίο που θυμόταν ήταν τα πυκνά οργισμένα σύννεφα.

“Πώς είναι οι τραυματίες; Υπάρχει πιθανότητα να ζήσει κανείς;”

“Κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, αρχιστράτηγε!”, μουρμούρισε μια γνώριμη αγγελική φωνή.

Η πόρτα έκλεισε με έναν δυνατό κρότο.

“Μείνε μαζί μου, το υποσχέθηκες!”, ο αδύναμος ψίθυρος, πνοή ζωής στο πρόσωπό του. Μα δεν ακούσε για να τον κρατήσει στον απογοητευτικό αυτό κόσμο.

Ο πόνος είχε πια εγκαταλείψει το ταλαιπωρημένο σώμα του. Η μα-

γευτική φωνή της νεράιδας που είχε ερωτευτεί σώπασε. Η ηρεμία που επικράτησε γαλήνεψε την ψυχή του. Ο στρατιώτης αγκάλιασε πρόθυμα, σχεδόν ανυπόμονα το σκοτάδι, αφήνοντας τα βάσανα, τα μάταια σχέδια και τα απραγματοποίητα όνειρα πίσω του...

Ο χρόνος πέρασε αστραπιαία. Έφτασε ο Μάιος. Τα σύννεφα είχαν υποχωρήσει από τον καταγάλανο ουρανό, ο ήλιος έκαιγε με πάθος κάθε γωνιά της γης, τα λουλούδια φλέρταραν το καταπράσινο γρασίδι, τα πουλιά κελαηδούσαν ζωηρά ψάχνοντας το ταίρι τους.

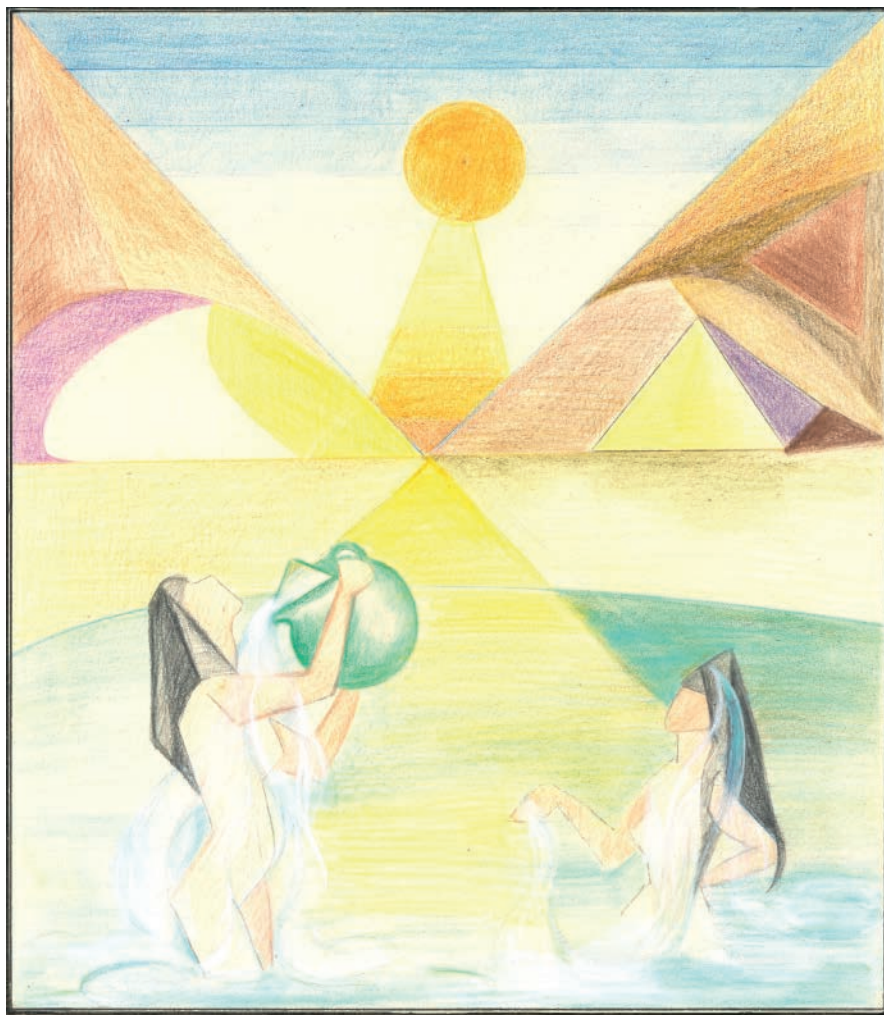
Οι κάτοικοι περπατούσαν με σκυμμένα κεφάλια, μερικοί έτρεμαν. Ντυμένοι με κατάρμαυρα ρούχα συγκρούονταν ο ένας με τον άλλο, πάνω στη βιασύνη τους να κρυφτούν από τον κατακτητή. Οι κοπέλες τραγουδούσαν μοιρολόγια, κάποιες έκλαιγαν. Πολύς κόσμος συγκεντρωνόταν κάθε πρωί με το πρώτο φιλί της αυγής στο πέτρινο παλιό κάστρο. Φήμες κυκλοφορούσαν ότι ήταν μαγεμένο. Κάθε φορά που ο ήλιος ανέτειλε περήφανα, οι σκιές των στρατιωτών που θυσιάσαν τη ζωή τους για την ελευθερία των ανθρώπων, βάδιζαν καμαρωτά κατά μήκος των τειχών του περίφημου Φραγκοκάστελου.

Στο πλήθος των περιέργων πολιτών και η Λίζα. Πάντοτε κομψή, με το σκούρο μπλε φόρεμά της, σαν τη φουρκισμένη θάλασσα και το ψάθινο καπέλο της, τα γεμάτα ελπίδα μάτια της. Η μόνη που δεν ήταν θλιμμένη. Θα πλησίαζε τις σκιές των χαμένων πολεμιστών και θα χαμογελούσε σε έναν συγκεκριμένο, που ξεχώριζε από τους υπόλοιπους. Ναι, αυτός ήταν μοναδικός. Δεν ήταν σκιά, ήταν λάμψη, λευκό φως που έλουζε το κάστρο, ο Αλέξανδρος. Τον αναγνώριζε από την πρώτη στιγμή. Άπλωνε το χέρι της προς το μέρος του.

“Μου είπες ψέματα, έφυγες. Δεν πειράζει όμως, ξέρω πως είσαι ασφαλής και γαλήνιος όπου κι αν βρίσκεσαι.”, μουρμούριζε στοργικά.

Κι ο Αλέξανδρος κάθε φορά προσπαθούσε να της ανταποδώσει το γλυκό χαμόγελο, ν’ απολογηθεί που αθέτησε την υπόσχεσή του. Πόσες φορές προσπάθησε ν’ αγγίξει το χέρι της! Πόσο θα ήθελε να την αγκαλιάσει για τελευταία φορά! Ένα όμως μπορούσε σίγουρα να κάνει: θα προστάτευε εκείνον τον άγγελο με όλη του την ψυχή. Κάθε αυγή του Μάη και κάθε λεπτό μέχρι το τέλος.

Της το χρωστούσε...

Ελίνα Κουκουλάκη-Πατεράκη

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΠΟΝΖΑΪ

Η φούστα της μάνας

Ήταν δύσκολο να πω τι με τρώμαζε πιότερο. Οι σκέψεις χόρευαν μες στο μυαλό μου ξέφρενες και χτύπαγαν βίαια στις γωνίες της καρδιάς μου έτσι όπως καθόμουν στην άβολη, ψάθινη καρέκλα. Κοίταζα γύρω μου τρομαγμένη: το μπρούτζινο πόμολο φάνταζε σαν τεράστιο ρόπαλο, τα κορίτσια σαν μικρές μάγισσες που ήθελαν να με βασανίσουν, η κυρία Καίτη σαν την κακιιά μητριά που είχε βγει απο το παραμύθι. Η μάνα πίσω στην Σμύρνη πάντα μου έλεγε πως οι σκέψεις και οι ιδέες μου με έκαναν να λουφάζω απο τον τρόπο. Ο Παναγής με πείραζε για την συνήθεια μου να φτιάχνω ιστορίες κι ύστερα να μπαίνω μέσα και να νομίζω ότι είναι πραγματικότητα.

Δεν ήταν δικό μου το λάθος αλήθεια. Ο ουρανός εκείνη την μέρα ξέρναγε φωτιές και έβρεχε στάχτη. Δεν τα φαντάστηκα όλα αυτά γιατί στο σπίτι όλοι γύρω μου έτρεχαν πανικόβλητοι και ο Παναγής ήταν σοβαρός κι αμίλητος. Και ύστερα πολύ γρήγορα θυμάμαι το σαλόνι της γαλλικής πρεσβείας, τον φθηνό μπορντό καναπέ που μύριζε τσίπουρο, την μαμά που με έσερνε μέσα στον κόσμο, το λιμάνι, τις φωνές. Προσπαθούσα να καταλάβω γιατί στριμωχνόμασταν τόσο και γιατί έβγαλε τον σταυρό της τον χρυσό που δεν αποχωριζόταν ποτέ από το αρχοντικό στήθος της. Ύστερα θυμάμαι την βάρκα και τον πανικό μου που έχασα την φούστα της. Μου το 'χε πει. "Αν κάποια στιγμή σε αφήσω από το χέρι την φούστα μου και τα μάτια σου. Μην την χάσεις γιατί με 'χασες". Στα χέρια μου είχε μείνει μόνο ένα κομμάτι πανί. Πάει η φούστα, πάει και η μάνα, πάει και ο Παναγής, πάει και το όμορφο σπίτι μας. Δεν ξανάδα τίποτα. Ακόμη και σήμερα που κάθομαι εδώ το κρατώ σφιχτά το πανάκι μήπως και μου φέρει αυτό πίσω ό,τι έχασα, μήπως και μου απαντήσει στα άπειρα ερωτήματα που οι μεγάλοι αγνοούν.

Στο λιμάνι που έφτασα μετά από πολλά βάσανα με αναζήτησε ένα ζευγάρι ηλικιωμένων που μ' έσφιξε στην αγκαλιά του. Η περιβόητη θεία Ελπινίκη άκουσε για την καταστροφή και για τα δεινά μας και είχε έρθει να με πάρει. Το σπίτι της μύριζε πράσινο σαπούνι και κάρδαμο. Στον κήπο είχε μια μεγάλη λεμονιά που κατέφευγα πάντα για να αποφεύγω τον οδυρμό της για τους συγγενείς που χάθηκαν. Δεν μιλούσα. Αυτό που δεν

ήξερα για την θεία ήταν ότι δούλευε εθελοντικά σε ένα καινούριο ίδρυμα που ονομαζόταν “Μέλισσα”. “Εκεί θα κατέληγες, γιαβρί μου αν δεν ήμουν εγώ. Όχι πως είναι άσχημα. Να δεις εκεί ταλαιπωρημένες ψυχούλες.”

“Μέλισσα” έλεγε η ταμπέλα του κτιρίου που πέρασα ένα πρωί μαζί με την θεία μου. Φοβήθηκα στην αρχή. Δεκαπέντε χρόνων ήμουν και πήρα την απόφαση να την βοηθήσω κι εγώ στην δουλειά της σαν να ξεπλήρωνα το καλό που μου ‘κανε. Ήταν υπεύθυνη στην κουζίνα. Ήθελα να πιστεύω ότι όλοι αυτοί οι μήνες ήταν ιστορία επινοημένη δική μου. Μ’ άρεσε να μην σκέφτομαι τις δυσκολίες, αλλά στα μάτια όλων αυτών των αγοριών και των κοριτσιών είδα να ξετυλίγεται ένα ολόκληρο βιβλίο, μια ολόκληρη ιστορία ανθρώπων. Κι έτσι έγινε το δεύτερο σπίτι μου. Όταν δεν έπλενα πιάτα, καθόμουν μαζί τους στα στρατιωτικά κρεβάτια και μιλούσαμε για τα περασμένα μεγαλεία του τόπου μας. Που και που έπλεκα καμιά πλεξούδα σε κανένα λιγδιασμένο κεφαλάκι και έλεγα τις ιστορίες που επινοούσα και που επιτέλους είχα βρει πρόθυμα αυτάκια να τις ακούνε.

Δεν ξέρω τι σκεφτόμουν, οι αναμνήσεις πονούσαν, πονούσαν πολύ. Η “Μέλισσα” ήρθε σαν γιατριά στην τραυματισμένη ψυχή μου. Εκεί μέσα χιλιάδες παιδιά έβρισκαν την ασφάλεια και εγώ το φάρμακο για τις ανοιχτές πληγές μου. Το πανί από την φούστα της μάνας τελικά έγινε επίδεσμος... ούτε αυτό το φαντάστηκα.

Μνήμη

Στεκόταν ακίνητη μπροστά από το το θολό παραθύρι. Ήσυχη κοιτούσε στο απέναντι διαμέρισμα τους σκουριασμένους μεντεσέδες και τα ξύλινα παρθυρόφυλλα. Οι κουρτίνες κλειστές -όπως κάθε πρωί τέτοια ώρα-μα και ο δρόμος ήταν άδειος. Κανένα αμάξι δεν περνούσε, καμία κόρνα, οι ήχοι μετρημένοι. Σαν να μην υπήρχε λόγος να κυκλοφορεί κανείς τέτοια ώρα. Τι μέρα είναι; αναρωτήθηκε. Γύρισε το κεφάλι της γεμάτη βιασύνη για να δει το ημερολόγιο που είχε κρεμασμένο στον πίσω τοίχο. Αδιάφορα χωρίς καμία ανησυχία είπε: “μια σαν όλες τις άλλες” – αλλά δεν ήταν. Ο αέρας φουσούσε τα καταπράσινα φύλλα των δέντρων βίαια και η σκόνη από το πάρκινγκ δίπλα στην απέναντι πολυκατοικία χόρευε στον ουρανό τον δικό της χορό. Ο καφές της ήταν έτοιμος μα δεν φοβόταν να φύγει από το παραθύρι, τι μπορούσε να χάσει; Κανείς δεν κινούνταν.

Τα σκουπίδια στη γωνία του στενού αφημένα μισάνοιχτα, οι μύγες από πάνω τους πετούσαν ανεξέλεγκτα, τα σκυλιά του στενού γάβγιζαν και αναζητούσαν φαγητό, αναζητούσαν κάποιον να ενοχλήσουν δεν ήταν ήσυχα όπως συνήθιζαν κάθε μέρα. Η κυρία Μερόπη από δίπλα δεν τους είχε δώσει κόκαλα όπως συνήθιζε. Οι κουρτίνες ήταν ακόμα κλειστές: περίεργο, σκέφτηκε και σούφρωσε το πρόσωπο της απορημένη. Ο ταχυδρόμος δεν είχε φέρει τα γράμματα ακόμα, η γάτα της διπλανής δεν είχε βγει ακόμα στον δρόμο. Κανείς δεν την είχε ενοχλήσει. Κανείς δεν της είχε χτυπήσει την πόρτα, θα κοιμούνται, μάλλον, σκέφτηκε –και δεν είχε άδικο– Θα βρέξει, σκέφτηκε. Μα σε ποιον να το πει; Μόνη έμενε, μα και ήταν. Το καναρίνι της κυρίας Μερόπης είχε καιρό να ακουστεί, αυτός ο μελωδικός ήχος του. Πού είχαν πάει όλοι; Είχε αρχίσει να ανησυχεί. Δεν ήξερε τι να κάνει έτσι μοναχική που ήταν μέσα σε ένα άδειο σπίτι. Μα το παραθύρι δεν είχε κάτι να της προσφέρει δεν μπορούσε να δει κάτι άλλο – δεν υπήρχε να δει κάτι άλλο.

Στο σαλόνι τα λουλούδια στο βάζο είχαν μαραθεί, σαν να έφευγαν τα πάντα γύρω της, σαν να την εγκατέλειπαν όλοι. Δίπλα όμως στο βάζο ήταν μια φωτογραφία σκονισμένη. Την καθάρισε. Έπειτα χαμογέλασε - για πρώτη φορά σήμερα –έπειτα δάκρυσε. Μα ήταν ζωντανή ακόμα και αν όλοι άλλοι δεν ήταν. Το τηλέφωνο χτύπησε και διέκοψε τον ειρμό της σκέψης

της. Παρακαλώ; είπε. Πως λέγεστε; είπε ο κύριος στο τηλέφωνο. Μνήμη, είπε. Το όνομα μου είναι Μνήμη. Τα φώτα έκλεισαν, η γραμμή κόπηκε, η νύχτα έπεσε, τίποτα δεν ήταν πια το ίδιο, τίποτα δεν ήταν όπως πριν, μα η μνήμη θα έμενε πάντα η ίδια ...

Μαρία Φραγκούλη

Εκείνοι

Είναι εκείνες οι ακτίνες που πάντα τελευταίες χώνονται στην πιο μικρή και χαμηλή χαραμάδα του παραθύρου. Είναι εκείνα τα δάκρυα που κυλούν αργά στο δέρμα μας σαν πόνος φρικτός απάνω μας. Είναι εκείνες οι αγκαλιές που φλυαρούν απάνω στο σκουριασμένο μας κορμί. Είναι εκείνες οι φλόγες που ανάβουν τελευταίες στις εστίες των ματιών μας. Και είναι και εκείνοι οι άνθρωποι που δεν θα τους ξεχάσουμε ποτέ ...

Όλγα Λαντζουράκη

Καλά Χριστούγεννα!

Σιωπή...

Ησυχία...

Στους δρόμους όλοι μιλάνε αλλά κανείς δεν λέει τίποτα, μόνο σε κάτι σοκάκια αν προσέξεις καλά ίσως ακούσεις κάτι συμπιεσμένες κραυγές.

Καλά Χριστούγεννα!

Στα κλάματα των παιδιών θα καταλάβεις την αλήθεια που δεν έχουν ακόμη εκπαιδευτεί να κρύβουν.

Ευτυχισμένο το νέο έτος!

Έλα μαζί μου να πάμε μια βόλτα στην πόλη. Προσοχή! Μπορεί οι επόμενες σκηνές να περιέχουν ακατάλληλο περιεχόμενο. Τα επιφανειακά λόγια δεν καλύπτουν τη σιωπή.

«Έχεις τα πινέλα, έχεις τα χρώματα, ζωγράφισε τον παράδεισο και μπες μέσα»

Μιλήστε!

Είμαστε υπερβολικά προνομιούχοι για να μιλάμε μόνο με λέξεις.

Δαρβίνος, εξέλιξη.

